

DE LITE

R I S GRAEcorum.

LITERAE SVNT;

A. B. Γ. Δ. Ε. Ζ. Η. Θ. Ι. Κ. Λ. Μ. Ν. Ξ. Ο. Π. Ρ.
Σ. Τ. Υ. Φ. Χ. Ψ. Ω.

In his uocales septem, α. ε. η. ι. υ. ο. ω.
Ex quibus diphthongi connectuntur.

Propriæ, αι, αυ, ει, ου, ει, οι, ου, quas proprias uocamus, quod postulet eas naturalis pronuntiatio. Neque enim α pronunciarunt ueteres Græci, ut solemus hodie, sed α confuso sono α & ι. Perinde atque Germanica lingua diphthongos adhuc integre effertimus. Sic & de ει & οι iudicabis, nam αυ & ου & οι discriminatim efferuntur, nec cū aliis literis, aut diphthongis confunduntur.

Impropriæ diphthongi α η φ ψ, quas uocamus improprias, quod pronuntiatio naturalis ipsas non requirat. Neque enim a liter α, atque α simplex uocalis effertur. Nam Grammatici significaturi alicubi diphthongorum mutationes, aut in diphthongis alterius literæ elisionem, has Diph-

DE LITERIS,

thongos commēti sunt, ut sicubi ex *αι* fit *α* aut *η*, ut crebro solet, iota elisa, solent eam Græci subscribere, ne pueri ignorent diphthongum in ea syllaba desiderari. Planeq; grammaticum inuentū est imppria diphthongus, & ad pronunciationem nihil pertinens. Ideo nec in ueterum libris inuenias scribi diphthongos improprias.

Sunt & *ων* & *ηυ* imppriae, quæ factæ sunt ex *ου* & *ευ*. Nam crebro solent mutari breues literæ in lōgas, *ο* in *ω*, *α* uel *ε* in *η*. Et eas mutationes obseruet diligēter qui græcari uolet.

Obseruet idem & in consonantibus, quæ cum quibus cognatæ sint, atq; adeo quæ in quas mutari possint. Neq; enim singulæ in singulas transeunt, sed cognatæ tm̄ in cognatas, ut *ν* in *μ*, *κ* in *χ*, *φ* in *θ*, &c, ut *τύπῳ*, *τέτυφα*, *τύτῳ*. *λέγῳ*, *λέλεχα*, *λέξῳ*. Item, *συμβάλλω*, ex *βῶ* & *βάλλω*. *συναμβάνω*, ex *βῶ* & *λαμβάνω*. *συζῆτάῳ*, ex *βῶ* & *ζῆτάῳ*, &c. Sunt em̄ cognatæ inter se liquida *λ*, *μ*, *ν*, *ξ*. & cum his etiam *σ*, ut *σύσι* *τῷ*, ex *βῶ* & *σῖτῷ*.

Sunt & cognatæ mutæ, ut

ε, *ω*,

DE LITERIS

β, ω, φ, ↓
 γ, κ, χ, & cum his duplices ξ
 λ, τ, θ, ζ ut
 ἄρα† ἄραβθ, κόραξ κόρακθ. συνίω com-
 muniter, συνείσω Dorice.

Item, ν& γ, ut συγγράφω, ex σύν & γράφω.
 συμαλῶ, ex σύν & καλῶ. Reliqua quæ ad
 cognoscendas literas pertinent, require ex
 elementalibus libellis, qui iam ubiq; mani-
 bus puerorum teruntur.

PROSODIA

Προσῳδία, accentus (nam id significat
 Græca uox, πρὸς ad, ᾠδὴ carmen) est ratio
 pronunciandi: Syllabæ accidens, alia enim
 brevis est, alia longa, dein acuta, uel grauis,
 uel inflexa &c.

Accidunt ergo syllabæ προσῳδίαι.

Γμακρά - Tempus longum - ἥρως

Λβραχεῖα - Tempus breue - θεῶ

Γὀξῆα - Acutus - θεός

Γβῆα - Tonus Grauis - θεός

Λωδωπομενῆ - Circumflexus - θεοῦ

Γασεῖα - Spiritus asper - ἐλεῖν

Λθῆλῆ - Spiritus tenuis - ἔρωσ

DE LITERIS.

Primum syllabæ accidens tempus est, nec enim ulla syllaba tono effertur, nisi pro ratione temporis. Atque ideo sunt tempora, perinde ac fulchra quædam tonoræ, quæ illi natura in syllabis priora requirunt. Itaque spectabit doctus Grammaticus, primum quanta sit syllaba, longa ne an brevis.

Longam dignoscet, aut longa uocali, η, ω , aut diphthongo, ut $\alpha\iota \nu\epsilon \sigma\upsilon$. quæ omnes longæ sunt. Aut positione, ut $\alpha\rho\rho\sigma, \alpha\epsilon\iota\sigma$.

Breuiem breui uocali, $\epsilon, \omicron$, ut $\theta\epsilon\omicron\sigma$.

Mediam autoritate non uocali. Nam et si mediæ sint uocales, tamen ea est uis illarum, ut in cõstitutione syllabarum aut longæ sint, ut $\eta\theta$, aut breues, ut $\phi \iota \lambda\theta$. Autoritate igitur mediam arbitrabere. Nam & quæ breuiem natura uocalem habet, nonnunquam extēditur, ut apud Homerum $\mu\epsilon\lambda\theta$.

Prudens hoc loco multas poematum figuras omitto, ut pro $\epsilon\lambda\omicron\varsigma, \omicron\upsilon\lambda\omicron\varsigma$. Sicut Latinus, pro opilio, upilio, protrahendæ syllabæ gratia dixit. Interim puer generales pro sodiæ regulas ediscat, de uocali ante uocalem, de deriuatis & similes. Quibus adeo refertur

DE TONIS

fertæ sunt Grammaticorū oīm chartæ, ut nō habeant plures Athenæ $\xi\iota\omicron\beta\acute{o}\lambda\omicron\upsilon\varsigma$ noctuas.

DE TONIS.

Syllabarum tempora paucis attigimus. insequitur tonus uelut comes temporis. Difficile autem iudicium tonorum est: partim q̄ res nō perinde Latinis ueteribus frequēs, hodie ferè negligat: Partim q̄ & apud Græcos uideat usu q̄ regulis magis probari. Vtustissimi Græcorum nullos apices scripserunt, ut est in antiquis quibusdam inscriptionibus cernere, & cōfirmat Politianus. Postera ætas Grammaticorum artibus exercita, hæc literis adiunxit $\acute{\alpha}\delta\iota\sigma\acute{\upsilon}\lambda\iota\alpha$, quasi notas pronuntiationis. Habitusq̄ tum qui ea contemneret, non sat politus. Vellem & Latinis par diligentia in obseruandis tonis fuisset, nec dubito, quin māssisset integrior superioribus seculis ratio loquendi. Sed ad institutum, ut poterit simplicissime, $\kappa\acute{\alpha}\nu\acute{\alpha}\mu\alpha\delta\epsilon\sigma\phi\omicron\nu$, fieri, de tonis Græcorum regulas præscribam, quatenus res patitur, præfutaras etiam Latinis.

DE TONIS

REGULA.

Non idem syllabæ accidens est tempus quod tonus, uerè ut in corpore aliud est magnitudo, aliud color, ita in syllaba aliud tēporis ratione uenit, aliud toni. Deinde & quæ cuiq; appellationes conueniunt, inter se dissident. Tempori longum, breue, produci, corripì attribuius. Tono acutum, graue, inflexum. Erraueris, si idem dixeris longum & acutū, graue ac breue, aut si quid aliud est huiusmodi. Longius hæc oportet agam, q̄ uulguſ grammaticorum inepte in hac re uerſetur.

Non omnes longæ, acutæ sunt. Virgilius, Virg, longæ est, non acuta. αἰστέλης, εἰς longæ est, non acuta.

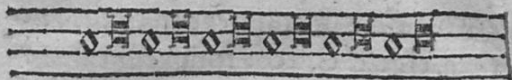
Nec omnes acutæ lōgæ sunt. Virgilius, gī acuitur etiam si breuis syllaba. Sic αἰστέλης, ὠεγνήης, τέ, γέ, acuuntur, etiam si breues syllabæ. Plerunq; Latini hoīes philosophia í acuta dicimus, item theologia, prodia, non q̄ censeamus í, longum esse, sed q̄ acuatur, atq; id solitum isto pronunciari modo, non Latino, sed Græco. Græcæ em̄ sunt

DE TONIS

sunt dictiones, nec adeo Romanis attritæ
linguis, ut exuerint genuinum tonum. Fe-
cit uulgus Romanum, hist'oria, comoë dia,
tragoe dia, Latino tonoleuigatis syllabis.
At philosophia & quædam similes uocula,
doctis mansere ut hospites externæq', nō
Latinae. ergo & Græcos tonos custodiunt.
Cur enim non prosoëdiam dicimus ut co-
moëdiam, quando cogis Latine me proso-
dia dicere? Altera uox uulgo Romano de-
trita, quasi Romana facta est: altera in scho-
lis doctorum hominum, ut Græca delituit.
Igitur recte dices philosophia, theologia, q̃
uis non Latine. Egregia sententia Quintili-
ani est, quæ huc spectat: Qui Græcam, in-
quit, figuram sequi malet, non Latine qui-
dem, sed citra reprehensionem loquet̃. Ad-
sueuerunt Latini hoies & plerisq; aliis Græ-
cismis, ut paraclitus, qui num recte efferan-
tur uides. Nec enim in i Latinoq; transit,
sed e obliquum. Habes non male dici phi-
losophia, sed Græce, nec longum esse i, sed
acutum. Id quod sexcentis uersibus quidam
probare conantur, rem minime dubiam, in

DE TONIS

doctis etiā. Interim & hoc uelim obserues,
metri mensuram tempus esse, non tonum.
Puto autem metri mensuram, scanfionem,
ea est in temporibus, ut

Amanti' ir' amoris integrati' est
QVID QVISQUE TONO-
rum possit.

Acutus, est syllabæ eleuatio, dōminus,
Philippus.

Grauis est cōmunis dictionis tenor, eage
uidelicet syllabæ, quæ nec acuto, nec cir-
cunflexo pronunciant' tracta, dōminu's.

Circunflexus, etiamsi eleuare syllabam
uideatur, tamen proprie non eleuat, sed tar-
dat. Ideoq; arcu, quasi mollioris pronunci-
ationis notula scribitur. Discant ergo pue-
ri, quatenus fieri potest, aliquod pronunci-
ando discrimen, θεός θεῶ, εἶς ἰς, καλ' καλός

VSVS TONORVM.

Quæsitus, qui dictionis tenor? aut acuto
responde, aut circunflexo efferendam. Sunt

DE TONIS

enim hi principales duo toni, & qui syllabis inscribuntur.

Acutus loca possidet, ultimam, penultimam, antepenultimam, θεός, ὤελγένης, παράκλητος.

Circumflexus locis est, ultima, θεῶ, penultima, σῶμα.

Grauis omnibus syllabis est, quæ nullo alio tono acuto aut circumflexo insigniuntur: nec scribitur unquam sua uice, ut in dōminus, minus graues sunt, nullis insignitæ tonis.

Deinde uero cum in postremis syllabis aliquando scribitur, ut θεὸς ἡμῶν, non est genuinus, sed asciticius syllabæ, id quod post hac commonebimus.

R E G V L A.

Nulla nec Latinis, nec Græcis, dictio duobus principalibus est insignita tonis: è sui natura, nisi sicubi encliticæ particulae tonus in finem superioris uocis inflectitur, id quod citra uocis eius naturam fit, ut

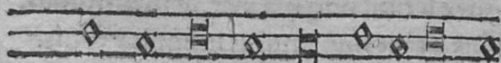
Dōminus	Dōminuſq;
Octauiañus	Octauiañuſq;

DE TONIS

τῆ λέμαχ
σῶμα

τῆ λέμαχός τε
σῶμά τε.

Hoc loco admonēdi sunt pueri, ut & Latina & Græca aptius legant, ne naturalem dictionis tonum omnino negligant, si quādo duo in dictionē incidūt toni. Alter proprius ac natiuus. Alter accessorius δ' ἐγκλισυ. Sed ita pronuncient, ut & suauiori sononatrium, & tractu suo accessoriiū dignentur, ut

Dó mi nus & τῆ λέμαχός τε

REGVLÆ SPECIALES DE TONIS.

Ex syllabis aliæ sunt longæ, aliæ breues, id quod supra admonui. Iam & dictionum aliæ sunt monosyllabæ, aliæ disyllabæ, aliæ πολυσύλλαβοι.

DE MONOSYLLABIS.

┐ Breuis, & acuitur, ut
└ός, μέν.

Omnis monosyllaba aut est

DE TONIS

Positione, & acuitur, ut
 ἄλσ, φῦξ.

Vocali seu diphthōgo
 non contracta, & acuit,

Longa ut χθών, φήν, χείρ.

Vocali seu diphthōgo
 contracta, & inflectit,
 ut νοῦς à νόθ, φῶς à φάος.

Item μῦς &c.

Sat fuerit hæc de monosyllabis præcepisse. Carete te inhortor, ne frigide monosyllaba tractes, quæ uel differentia, uel ἐγκλίσεων causa uariantur, ἔω ἅς ἡ ἴ ἡ ἦ ἡ.

Articuli per se patebunt. Item præpositiones &c.

REGVLA SECVND A

Monosyllabæ acutæ, obliquus disyllabus posteriorem acuit, ut φήν, φερόσ, λίτ, λίσός, θήρ, θηρόσ &c.

DE DISYLLABIS AC PO

lysyllabis coniunctim.

Ab ultimæ syllabæ tempore Græci toni iudiciū est, sicut à penultimæ tempore Latini uestigat tonum. Proinde semper inspi-

DE TONIS

cies ultimam, quæ acuta erit, si finiet

εύς, ut βασιλεύς

ώ, nomen, ut Γεωφώ

ίς patronymicorum, ut νεσθείς

άς, patronymicorum, ut ἰλιάς

κός, adiectiuorum, ut κακός.

ῖος, uerbalium adiectiuorum simpliciū, ut χριστός

μός, uerbalium substant. simpliciū, ut λογισμός

τής, uerbalium substant. simp. ut πικτής.

τής, uerbalium substant. simpl. ut σωτής

ή, uerbalium substantiuorum, ut χαφή.

Adde his pleraque in ις quintæ declinationis, ut ἀκείς, locusta.

Item in ρ & λ & ης adiectiuorum declinationis primæ cōtractore. Adeoque familiaris tonus est acutus ultimis nominum deriuatorum, ut θεός à θεάω, cōtemplor. atque hæc usu deprehendes, regulis completi nemo sane poterit.

REGVLA SECV NDA.

Recti in Θ acutus manet & in accusatiuis & uocatiuis omnibus. Sic fœmininam, sic neutram terminationem arbitrabere

λευκός λευκόν

λευκή λευκήν

DE TONIS

REGVLA TERTIA

Quorum nominatiui acuti sunt, eorum ultimas in oĩbus gr̃is ac datiuīs inflectes

λακός λακοῦ

θεός

θεοῦ.

Ita fit & in oĩbus verbalibus in τής, ut πητήσ, ποιητ̃. Aliarū terminationum obliquos declinando discēs.

DE POLYSYLLABIS seorsim,

REGVLA PRIMA.

In polysyllaba, cuius ultima est longa, (modo non cadat in priorem regulam, ut ἀληθής) penultima acuitur, ὡς γερής, αἰετοτέλης, φιλοσοφία, θεολογία, ἐλεγή.

Tolle deriuata & differentias, γενή, ἐλαίων.

REGVLA SECVNDA.

In polysyllaba cuius ultima est brevis, penultima longa, acuitur antepenultima, ut ἄνθρωπος, πᾶς, ἀκλήτης, δῶκετος, ἐλέκτων.

Deme contractiones, ut ποιούμην.

Ergo est alia toni Græci, alia Latini ratio. Iudicium Latini est ἐ penultima, sic eĩ illorum Grammatici: Penultima longa, accentus est in eadem.

DE TONIS

Quare dices Latine paraclétus, diocesis.
Græce paraclétus, diócesis. Quid .n. refert
Græce dicas an Latine, modo non male?

REGVLA TERTIA

At si omnes breues sunt in polysyllaba,
acutus est in antepenul. ἔλεγον, ἔλεγον.

DE DISYLLABIS seorsim,

REGVLA PRIMA.

Vtraque breui, acutus est in priori, λόγον
τύπος, ὄνος. Nota deriuata, θεός, σόφος.

REGVLA SECV NDA.

Vtraque longa prior acuit, ἄρρον, τύπον, ὄ
κνος. Tolle regulæ superioris exépla, λευκοῦ.

REGVLA TERTIA.

Prior positu longa, breui sequente, acui
tur, ἄστρος, ὄκνον, μάστις, μάστις. Deriuato-
rum cohors tollatur, χριστός.

REGVLA QVARTA.

Prior brevis longa sequente, acuitur, λέ-
γω, τύπον, ἄβαξ. Nota differentia, ut θεός,
θεός. Item deriuata, ut χιτών. Quo te lo-
co rursus admoneo regulæ supra posita de
obliquis, θεός, θεῶν, θεῶν. θεός, θεός, θεός.

DE GRAVI SEV SYLLA

bico Tono.

DE TONIS

Grauis tonus, est communis pronuncia-
tionis tenor, his syllabis, quæ nec sunt acu-
tæ, nec inflexæ. philosophia sola i acuitur,
reliquæ syllabæ graues sunt. Deforme fue-
rit fortasse tot apices singulis syllabis inscri-
bere, præsertim nihil præter communē pro-
nunciandi modum designantes. Ideo suā
fungens uicem, nunq̃ scribitur.

Aliquando uero in solis ultimis pro acu-
to scribitur consequentiæ causa in legēdo,
& quasi coherentiæ. Quis enim non audi-
at lubentius, πατὴρ ἡμῶν, ᾧ πατήρ ἡμῶν, as-
peritate acuti, quasi segregatam uim senten-
tiæ ac mutilam. Sic μοῦσῳ κὴν ἔργῳ ἀνάσκει,
pro, ἔργῳ ἀνάσκει μοῦσῳ κὴν.

Sed de graui disputantibus, occurrūt par-
ticulæ quædā differentiæ causa grauē acuto
nō mutantes, nec è contra, ut τίς, quidā, &
τίς quis? inter quæ duo facile internoscēs,
cū aliis adhærent distiōibus: Nam τίς qui-
dā encliticon est, τίς quis? nō est enclitico.

Obiter de enclinomenis hic nota.

NOMEN inflectit supra se tonum, ἡκῶ
ἐν τῷ πρῶτῳ,

DE TONIS

ARTICVLVS pro τις usurpatus, δέ-
δωκά τω, δέδωκά τινι.

VERBA, φιλόσοφός εἰμι. ἐγὼ φημι.

PRONOMINA monosyllaba, δέδωκάς
μοι, δίδωμί σοι ἄργύρεον, καὶ σφίσι.

ADVERBIA πῶς, & enclitica hæc,
ab interrogatiuis, ποτέ, πῶς, distingues.

CONIUNCTIONES καί, γέ, τε, πῶς, ut τηλέ-
μαχος τε, σῶμά τε. non autem τηλεμάχου-
τε, sed τηλεμάχου τε, unico tono. Neq; em̃
mos est, acuta penult. in ultimam aliū acu-
tum constituere. Pleriq; Grammaticorum
longo examine isthæc per spondaicas, tro-
chaicas, iambicas, dactylicas dictiones uesti-
gant, nos ea aliis locis agemus.

DE CIRCVNFLEXO

REGVLA PRIMA.

Nunq̃ est in syllaba breui circunflexio.

REGVLA SECV NDA.

Nunq̃ est in syllaba positione longa cir-
cunflexio, ni eam contractio excuset.

Alicubi & liquidæ in causa sunt, cur in po-
sitione longam incidat circunflexus. Nam
ut circunflexus mollis natura tonus est, ita
molles

DE TONIS

molles literæ liquidæ, ut $\chi\alpha\mu\mu\alpha$, $\mu\alpha\lambda\lambda\omicron\gamma$.

REGVLA TERTIA

Vltima si qua inflectitur, certiore regula
q̃ sit quæ declinando coniugandoq̃ sese
offeret, describi non potest.

$\theta\epsilon\acute{o}\varsigma$ $\theta\epsilon\acute{o}\upsilon$ $\omega\iota\acute{\epsilon}\omega$ $\omega\iota\omega$

Isthic & de polysyllabon circumflexione
quæ est in penultimis, ageť, $\beta\omicron\omega\mu\acute{\iota}\mu$, $\pi\rho\acute{\iota}\omicron\upsilon\mu\acute{\iota}\mu$.

Neq̃ certius quid q̃ de circumflexo do-
ceo, q̃ quod aliquoties iam admonui, esse
circumflexum familiarẽ cõtractis, $\iota\eta\sigma\omega\upsilon\varsigma$.

REGVLA QVARTA.

Penultima, in disyllaba priore natura
longa, posteriore breui, circũflectitur, ut $\chi\epsilon\grave{\iota}$
 $\mu\alpha$, $\chi\epsilon\grave{\iota}\sigma\sigma$. Atq̃ hac regula mihi de disylla-
bis tñ agitur, aũdet, eĩtur.

QVAE COMMVNES HAS

ce regulas $\pi\rho\sigma\sigma\omega\delta\iota\omega\varsigma$ turbent.

Adnotabo capita, in quæ referes, sicubi
uariant tonià regulis iis quas p̃scripsimus.

I. $\iota\delta\acute{\iota}\omega\mu\alpha$, Linguae proprietas.

Atticus regulam de acuenda penult. si ul-
tima sit longa, nō seruat in noĩm quorundā
flexu, ut $\mu\epsilon\acute{\nu}\epsilon\lambda\epsilon\omega\varsigma$, $\chi\epsilon\grave{\eta}\sigma\tau\epsilon\omega\varsigma$, $\acute{\epsilon}\varsigma\mu\acute{o}\lambda\epsilon\omega\varsigma$, $\pi\epsilon\acute{\nu}\epsilon\sigma\tau\epsilon\omega\varsigma$.

DE TONIS

ῥοπαῖον cōmune, iuxta regulam supra,
 ῥοπαῖον atticum est. Quanq̃ hoc proprie a
 nalogicon est, è denominatiui formula, ῥη,
 acuti, in α circumflexum. Nec em̃ facile trāf
 fertur tonus qui in ultima didione fuit. Est
 .n. ῥοπή. hinc non translato tono, sed infle
 xo, propter sequentem breuem, ῥοπαῖον.

καλῶς, σοφῶς, cōmuniter aduerbia sunt,
 ut infra dicet, ἀκαλῶν σοφῶν. Nam a gtis ad
 uerbia hoc modo formant̃, quare & iidem
 toni manent. Dores κάλως, σόφως faciūt.

φιλόσοφος commune, Doricum φιλοσό
 φος. Si lubet huc pro uarietate dialecton,
 collige literarum pāsiones, quibus mutatis
 sæpe prosodiæ mutantur. ἀχιχίως cōmu
 niter, ἀχιχῖον Ionice. μόνον, μούνον.

Quæ fines deriuata acuunt, composita
 tonum transferunt, ut

σοφός φιλόσοφος

εξοτός ἀμεροτό

λογισμός συλλόγισμος

λεκτός διάλεκτος

σκοπός ἐπισκοπός

γνωστός σύγνωστος.

Memineris
 quæso

DE TONIS

quæso huius capitis accurate, nullo eñ pr-
sum alio modo crebrius toni transferunt.

Variat item compositio tonum, cū uer-
bale disyllabon breue nomini cōponit, ut

τόκος partus, ἀ τίκω, θεότοκος

πολυτόκος ἀ πλέκω. Homerus πολυτό-
κος νόος dixit, id est, uaser animus.

λόγος θεόλογος. Atq; id de breuib. Lon-
gorum alia est ratio.

Atq; in talibus si sit tonus in penultimis
actiue significant, passiue cum est in antepen-
ultimis, ut θεόργος, id est, genitus a Deo.
θεοτόκος, id est, pariens Deum.

III. ABS CISIO.

Ἀπκοπή, Tonum integræ dictiōis nō mu-
tat, manetq; recisæ dictiōis syllabæ is tonus
q fuit integræ, etiā téπορ repugnāte lege.
ἀκρόμευ pro ἀκούειν, Ionicum infinitiuū est
& Homero perq; frequēs, abscessim ἀκρόμευ
dici. An nō hæc syllabæ lex huic repug-
nat tonos sed huic apocopes regulæ seruies.

Idem fit in his quæ paragogis proferun-
tur, ut καλοῖς καλοῖσι, ἀνθρώποις ἀνθρώποισι.

IIII. TRANSPOSITIO.

DE TONIS

Etiam ἀναστροφῇ præpositionum tonos traducit, σοφίας πείει, quum pro regula dicas τοῦ σοφίας.

V. Differentia

Demum obseruet puer differentias, quarum sæpe supra memini, θεῖα, θεῖα.

Item, ut quidam nominum uerborumque casus flectendo à superioribus regulis aberrant. Hoc enim ueluti auctarium prosodiae libuit adiungere, ut

οἱ noīm 3. decl.	Breuiū tonis	ἄνθρωποι
αι noīm 2. infle.	censent, etiā si	μοῦτε
αι uerborum pass.	lōga sint tpa.	ἵππομα

Item, qui in fine tonus est, declinando in eadem syllaba manet, παλλάς παλλά-
 ΑΘ, ὁσπερ ὁσπερ, ἰδῶς ἰδῶς. Quod idem fit & in diminutiuis quibusdam, uidelicet ab iis deriuatis, quorum ultimæ acuntur, ut θήρ, θηρί, θηρίον.

Item declinationis uarietate, uariari tonum, θαλῆσ primæ, θαλῆς quintæ.

Item Modo, tonum mutari, ut εἶπε Indicatum est, εἶπε Imperatiuum. Collige huc similia, mihi sat uidebas capita, obseruandi-
 diq;

DE SPIRITIBVS

disq̃ rationem indicare.

DE SPIRITIBVS.

Multo negotio Chæroboscus tractauit spiritus. Tu paucis accipe quæ ad rem com-
modumue attinent.

REGVLA PRIMA

Spiritibus utimur in solis earum dictio-
nū initiis quæ uocalia sunt, ἔρως, ὁδός.

o semper aspiratur.

REGVLA SECVNDA.

Ex consonantibus sola ρ, initio dictiōis
aspiratur, ut ῥώμη. In medio si duo sunt ρ, al-
terum tenui, alterum aspiratione signabis,
ut ἐπίρρημα.

Alii syllabæ accidentibus passiōes quo-
que annumerant lectionis adminicula, quæ
ad puncta proprie pertinent. Sunt autem
Ἀπόστροφος, Auerſio, q̃ supra extremū dicti-
ōis in fine ponit, estq̃ signum elisæ uocalis,
ut κύε' ἐλέησον, pro κύεε ἐλέησον.

In poematis sæpe initium dictiōis occu-
pat, ut est Callimachi hoc: ὦ πόλλων οὐ πάν-
τ' ἰφαίνειτ', ἀλλ' ὅ, τις ἐσθλός. Apollo nō cui-
uis apparet, sed bono, pro ὁ ἀπόλλων.

DE SPIRITIBVS

Accidit autem hæc elisio ex uocalibus, α, ε, ι, & ο, ut ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε. & καὶ νῆας ἡ γῆ & τ' ἀχαιῶν.

Ex diphthongis autem, αι & οι, ut εὐόλο μ' ἐγώ. & ὦ μ' ὦσ' ἀχθομαι. quanquam postea rarius hoc. Quo loco etiam illud notandum, quod consonans, circa quam elisio fit, si fuerit tenuis, sequente uocali aspirata, etiam ipsa in aspiratam suam conuertitur, ut αὐτ' ὦν, pro, ἀντὶ ὦν. ἐφ' ἡμῶν, pro, ἐφ' ἡμῶν. Quod idem & in compositis seruatur, ut ἀφαιροῦμαι, ex ἀπὲρ & αἰροῦμαι. καθόλου ex κατὰ & ὁ λόγος.

Υφέν, Subunio, ∪ syllabarum contrahendarum nota, ut qui ∪ cunq.

Υποδιαστολή, Subdistinctio, hæc sub extrema dictione ponitur, dictionem alteram ab altera diducens, ut μὴ δ' ἐν, ἀλλ' ἄν. Vtus passionum sæpe ad discernendas homonymas uoces confert, ut ὁ, π ab ὅς πς, & ὅ π quoniam, & cætera.

Hæc de prosodia. Vestrum erit & operam meam boni facere ac æqui: & frequenter, ne frustratus uidear studio meo, regulis ad

DE ARTICULO.

lis adsciscere, usu linguæ, acervos exemplorum.

ETYMOLOGIA.

EΤΥΜΟΛΟΓΙΑ, Etymi dictio est. Etymū proprietas dictionis. Dictionum alia sunt Articulus, Nomen, Verbum, Participium, Pronomen, Aduerbum, Cōiunctio, Præpositio.

ARTICULVS.

Aρθρον Græci ab ἀρτάνω deriuant, auctore Manuele Moscopulo, q̄ hoc orationis membra cohæreant, nominum casus ac genera internoscantur. Minuta sermonis particula, sed quam sitollas, nihil aptum, nihil integrum, nihil sonabis decens. Vt enim articulis uegetamus corporis molem, ita articulis orationis partes discriminatas compingimus. Ignorat articulum omnino Latinus sermo, quare Latinis uocibus reddi aut exponi nequit. Nam q̄ Grammatici nominum declinandorum casibus addiderunt, hic, hæc, hoc, docendi gratia fecere, non q̄ sermo Latinus hos haberet articulos. Germanicus sermo habet

DE ARTICVLO.

articulum, nec Græci articuli uim exacte cognoueris, nisi ex Germanico idioma-
te. De qua re plura differemus in Constru-
ctionibus, ubi de articulo copiosius agemus:
q̃ uix à quoquam uideam hanc sermonis
partem digne tractatam.

Accidunt articulo Genera, Masculinū,
Fœmininum, Neutrum.

Numeri tres, Singularis, Dualis, Plu-
ralis. Vincit enim Latinum sermonē Du-
ali numero Græca copia.

Casus quatuor, Ntūs, Gtūs, Dtūs, Accu-
satiuus. Nam uocatiui nullus est articulus,
sed eius uice utimur aduerbio uocandi ὧ.
Ablatiuo Græcia in uniuersum caret.

Accidit & Figura. Sunt enim simplices
articuli, ὁ ἢ ὅ. ὅς ἢ ὅ.

Compositi ὅδε, qđ habet uim demōstra-
riui pronōis iste. ὅς τε ἢ πῶς ὅς τε, qui quæ qđ,
idem ualeat quod simplex ὅς ἢ ὅ. ὅστις, qui-
cunq̃. Quanquam & sæpe pro simplici usur-
petur.

DECLINATIONEM OCV

Iis hac tabula subicimus.

DE ARTICVLO

	ὁ	ῥ	ῥῶ	ἐν	Hic
Maf.	τὸ	ῥῖν			
	οἱ	τῶν	τοῖς	τοῖς	
Articuli	ἦ	οἶ	τῇ	τῇν	Hæc
præpo-	τὰ	ταῦν			
sitiui.	αἱ	τῶν	ταῖς	ταῖς	
	ὁ	ῥ	ῥῶ	ἐ	Hoc

Neu. τὸ ῥῖν

	τὰ	τῶν	τοῖς	τὰ	
Maf.	ὁ	ὅν	ῥ	ὅν	Quis

	ὡ	ῥῖν			
Articuli	οἱ	ῥῶν	οἱς	οἷς	
postpo.	ἦ	ῥ	ῥ	ἦν	Quæ
sitiui.	αἱ	ῥῶν	αἷς	αἷς	

	ὁ	ὅν	ῥ	ὁ	Quod
Neu.	ὡ	ῥῖν			
	αἱ	ῥῶν	οἷς	αἷς	

Articuli compositi ὁδε & ὁδε, flectunt
sicut simplicia, non mutatis δε & πτε, ut

ὁδε ῥδε ῥῶδε, Et sic

ὁδε ὅνπτε ὡπτε &c.

ὁδε uero utranq; compositiōis partē de-
clinat, quare hic obiter τῖς declinabimus,

DE ARTICULO

eo q̄ ad nominum formam non admodū quadret. Sicut nec uocabulum quis, apud Latinos.

Τίς cū acuto uox est interrogandi, quis ē & declinatur in hunc modum, seruans acutum in priore syllaba.

Sing.	Nominat.	τίς
	Genit.	τίου
	Datiuo	τίῳ
	Accusa.	τίνα
Dual.	Nominat.	τίε
	Genit.	τίοιυ
	Dat.	τίοιυ
	Accusat.	τίε
Plur.	Nominat.	τίες
	Genit.	τίων
	Dat.	τίσι
	Accusat.	τίας

Τίς cum graui, postpositiua particula, significat quidam. Seruatq̄ declinando tonū grauem in fine. Cæterum forma flectendi eadem est quæ fuit supra.

Sing.	Nominat.	τίς
	Genit.	τιός

Dati

DE ARTICVLO

	Dat.	τινὶ
	Accusat.	τινὰ
Dual	Nominat.	τινὲ
	Gen.	τινοῖν
	Dat.	τινοῖν
	Accusat.	τινέ
Plur.	Nominat.	τινές
	Gen.	τινῶν
	Dat.	τισὶ
	Accusat.	τινάς.

Atq; hæc quidem sunt Masculinæ & Femininæ formæ. Eodem plane declinabis modo neutra τί, & τι.

Iam uide ut articulus compositus ὅς τις flecti debeat.

ὅς τις

ὅς τινος

ὅς τινι

ὅς τινα

&c, declinata utraq; compositionis parte.

DE NOMI

N E.

DE NOMINE

Nomen, Græci ὄνομα uocant, dictio est quæ casu flectit. Nominum aliud est adiectiuum, aliud substantiuum.

Adiectiuum, quod tribus generibus uariat. Substantiuum, quod uno aut ad summum duobus. Curæ sit pueris adiectiuorum terminationes nouisse, quare formulas subiicio.

Ας, τᾶς Et sic mouent aorista participia in ας, nec aliud nomen ullum.

μέλας μέγας

μέλαινα μεγάλη

μέλας μέγα

Ης, ὁ καὶ ἡ ἀληθής

ὁ ἀληθής

Εἰς, χεῖρς

χεῖρας

χάερς

Ις, ὁ καὶ ἡ φιλόπαρς

ὁ φιλόπαρς

Υς, ἡδύς πλύς

ἡδύα πλύνω, mutuatitium,

ἡδύ

πλύνω

Composita ὁ καὶ ἡ ἀδύκρς, ὁ ἀδύκρς.

ὁ πρ

DE NOMINE

ος purum, aut ϑ finientia, foeminina
per α faciunt. Quanq̄ per crebram mutati-
onem α in η, etiam per η efferant. Sicut & η
finientia Dorientes per α efferunt,

δικαιϑ δικαια δίκαιον
καθαρός καθαρά καθαρόν.

Reliqua in ϑ, foeminina regulariter per
η efferunt.

σοφός σοφί σοφόν

Composita in ος generis cōis sunt, ut

ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος, ὁ φιλόσοφος

Ex ϑ nascitur & ϑs terminatio quorum
dam adiectiuorum, ut

^{αἰσίου} χρυσός	pro χρυσίος	<i>Simplex</i> ἀπλοῦς	ἀπλό
χρυσά		ἀπλή	(ϑ)
χρυσούν		ἀπλοῦν	

Huius formæ sunt quæ fines circumscri-
bunt.

Composita, ὁ καὶ ἡ πλύπτω quod multos pedes habet

ὁ πολύπτω	<i>ἑκπλή Terra</i>	Atticorū terminatio est, ut infra in declina- tionibus est cernere.
ος, ὁ καὶ ἡ εὐπεώς		
ὁ εὐπεων		
ην, ὁ καὶ ἡ τέρπω		
ὁ τέρεν		

DE NOMINE

Ων. ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων *Selix*
 ὁ εὐδαίμων

Αρ. ὁ ἡ ὁ μάκαρ.

Si qua adiectiua inciderint, ad has formas exigit puer & moueat, & genera è generibus deriuat.

Accidunt nomini, Species, Genera, Casus, Declinatio, Figura,

SPECIES, εἶδη.

Πατρωνυμικόν, gentile nomen est, ut ἄγχι δῖος ἀγαμέμνων, Attrides Agamemnon, id est Atrei filius, Sæpe & pro possessiuo Græcus usurpat, quemadmodum & noster Poëta dixit, Pelias hasta.

Terminationes Masculinæ, δης, ων, δα-
 ϑ. Fœmininæ, ας, ις, νη, ut πριαμίδης, πη-
 λείων, ὕψρα δα-θ. ἱλιάς, πριαμῖς, ἀδρασίν.

Formandi rationem usu deprehēdes, & Grammaticoꝝ Latinoꝝ quidā tradidere.

COMPARATIVVM.

Adiectiua in ϑ, regulariter faciunt comparatiuos σ abiecta, & τερος ad positiuū addita, λευκός λευκότερος. In his quæ penultima positiui habet longam, ο, μικρόν seruant.

Quæ

DE NOMINE:

vero breuem, ο, μικρόν mutant in ω, μέγας, ut
σοφός σοφώτερος. ἐνδοξος ἐνδοξότερος.

A diectiua in ης, faciunt comparatiuum
ης in ου mutato, & addita uoce τερος, ut
ἀληθὴς ἀληθέστερος.

Sic & quæ eis finiunt, εστος faciunt com-
paratiuos, χειεῖς χειέστερος

In ος, τερος addunt, ut θνούς θνούστερος.

Quæ ων finiunt, mutant ω, in ο, & compa-
ratiuum in εστος finiunt, ut σάπων σαφονέ-
στος.

Quæ ις, finiunt, σ, abiciunt, addita τε-
ρος, ut βραχύτερος. Sed in ις plerūq; faciunt
comparatiuos in ων, ut

ἰσὺς ἰσίων.

ταχὺς ταχίων. Sic &

μέγας μέγων. Estq; hæc anomala ter mi-
natio comparatiuorum.

SVPERLATIVVM.

Comparatiui terminationem τερος, mu-
ta in τερος, faciunt regulare superlatiuum,

ut	λευκότερος	λευκότερος.
	ἀληθέστερος	ἀληθέστατος.
	χειέστερος	χειέστατος.

DE NOMINE.

θινούσας θινούσατ
 σωφονέσας σωφονέσατ
 βραχύτας βραχύτατ.

Quorū uero comparatiui ων finiunt, isos
 erit superlatiuorum enclisis, ut
 ἰσίων ἰσίστος.
 μείζων μέγας.

Subiicio cōparatiuorū ac superlatiuorū
 paradigmat̃a, ad quā exigit puer adiectiua
 quæcūq; inciderint, & inde cognoscet quā
 adiectiuorum terminationes comparatio-
 nem admittant.

COMPARATIONES ANA- logicae seu regulares.

Ος	σοφός	σοφώτερος	σοφώτατ
	σοφῆ	σοφωτέρα	σοφωτάτη
	σοφόν	σοφώτερον	σοφώτατον.
Ης	ὁ ἀληθής	ἀληθέστερος	ἀληθέσατ
	ἡ ἀληθὴς	ἀληθεστέρα	ἀληθεστάτη
	τὸ ἀληθές	ἀληθεστέρον	ἀληθεστάτον.
Ὦν	ὁ σώφρων	σωφονέστερος	σωφονέσατος
	ἡ σώφρων	σωφονεστέρα	σωφονεστάτη
	τὸ σώφρον	σωφονεστέρον	σωφονεστάτον.
Εἰς	ὁ χεῖρις	χειδέστερος	χειδέσατ
			ἢ χεῖ

DE NOMINE.

ἡ χείρα χείρᾱ χείρᾱτη
 ὁ χεῖρ χείρῶν χείραρ.

COMPARATIONES

anomalæ.

ΥΣ ὁ ἡλις	ἡδίων	ἡδιστος	Dulcis
ἡ ἡδία	ἡδίων	ἡδίστη	
ὁ ἡδύ	ἡδιον	ἡδιστον	
πολις	πλείων	πλέιστος	Multus
ποχή	πλείων	πλείστη	
πολύ	πλεον	πλεον	
ὁ μέγας	μείζων	μέγιστος	Magnus
ἡ μεγάλη	μείζων	μεγίστη	
ὁ μέγα	μῆζον	μέγιστον	
ὁ καλός	καχίων	κάχιστος	Bonus
ἡ καλή	καχίων	καχίστη	
ὁ καλόν	κάχιον	κάχιστον	

Varios autem comparativos & superlativos καλός seu ἀγαθός recipit,

καχίων	κάχιστος
βελτίων	βέλτιστος
ἀμείνων	sine superlativo
κρείττων	κράτιστος
ἀρείων	ἀειστος
λαΐων	λαΐστος.

DE NOMINE:

ὁ κακός	κακίων	κάκιστος	Malus
ἡ κακή	κακίων	κακίστη	
τὸ κακόν	κάκιον	κάκιον.	

Recipit & κακὸς varios comparatiuos,

Εἰ μικρὸς χείρων & χερείων, χείετος
ἐλάττω ἐλάχιστος Paruus
ἥσσων sine superlativo.

μεῖον sine superlativo

ὁ αἰχρὸς αἰχίον αἰχισ Turpis

ἡ αὐτοῦ αὐχίω αὐχίω

$\delta' \alpha' \chi' \rho' \nu$ $\alpha' \chi' \iota \nu$ $\alpha' \chi' \iota \nu$

ὁ ἐχθρὸς ἐχθίων ἐχθιστος Inimicus

ἡ ἐχθρά ἐχθίων ἐχθίστη

δ' ἐχθρόν ἐχθιον ἐχθισόν.

Inuenias apud poëtas nonnunq̃ & alios comparatiuos, ut βράων, ſignior, ἀβραύς, θάων, celerior, ἀταχύς, & πάων, craſſior, ἀπαχύς, & ſimiles, quos tuumerit Lector obſeruare. Nam in regulam grammaticam omnia cogi nequeunt.

DENOMINATIVVM.

κος, υπ' μονόκος.

ος, ut οὐράνι Θ.

σολης, ut λιθώσολης, lapideus.

EG.

DE NOMINE.

εϑ, quæ possessiuorum proprie significationem habent, ut ἡρακλεῖεϑ.

DIMINUTIVVM.

Diminutiue masculinæ terminatiōes sunt

ων, ut μαρίων, morio

αξ, ut λίθαξ, lapillus.

σκϑ, ut ἀνθρωπίσκϑ homuncio.

λος, ut ναυτίλος nauta.

Fœmininæ, ις, ut θοραπαινίς.

σκη, ut παιδίσκη ancilla.

Neutorum, νιον, ut ὀψώνιον cœnula.

κιον, ut μεράκιον, adolescentulus.

λιον, ut εἰδύλλιον, imaguncula.

κιον, ut ζούκιον, bestiola.

δνον, ut κρεάδνον, caruncula.

De uerbalib. uide in fine regulariū uerboge

GENERA

Masculinum ἄρσενικόν, δ.

Fœmininum θηλυκόν, ή

Neutrum οὐδέτερον, δ.

Commune κοινόν, ο καί ή.

Promiscuum ἐπίκοινον

Et apud Græcos nihil de generibus præcipi, q̃ de declinatiōibus cognoscant. Quæd

DE NOMINE.

si quis omnino & generis regulas postulet, sequat formas Latinas. In α, foemin. sunt, præter uerbalia. In κ, foemi. & sic de reliquis

	Nominatiuus	ὀνομαστικὴ
	Genitiuus	γενικὴ.
CASVS	Datiuus	δοτικὴ.
πῶς	Accusatiuus	ᾠπαιτικὴ.
	Vocatiuus	κλητικὴ.

DECLINATIO.

Quinq; sunt ordines Græcæ declinationis, quos simplices uocamus : & ex quinta nascuntur quidam ordines flectendi nomina, quæ Contracta uocant. Nam cū in quibusdam nominibus quintæ declinatiōis cōtinuæ uocales faciant κακοφωνίαν, solent eæ uocales mutari, concerpi & collidi, ne hiulca sit pronuntiatio. Inde nomina quædam contracta uocant, seruantia quidem naturam declinationis quintæ, sed alicubi mutantia nonnihil propter suauiore pronuntiationem. Qua de re infra plura.

Porro quia simplicē casuū formationē etiam linguæ pprietas interdū uariat, de hac quoq; repetenda qdam longius uident, anteq̃ ad

DE NOMINE.

teq̃ ad ipsas declinationes ueniamus.

DE DIALECTIS.

Lata fuit regio quæ Græciæ nomine quondam censa est. Itaq; & omnis generis disciplinarum plurimos scriptores habuit. Fuit ergo & multiplex loquendi ratio aliis partibus. Ea loquēdi proprietates Ἀλέκτρος à Quintiliano nuncupatur. Discrepant Dialecti cum grammaticis inflexionibus transitu literarum, uarietate tonorum, tum filo orationis, quod genuinum cuique Græciæ parti haud raro deprehendet, qui sit acri iudicio. Quis enim Syram orationem ab Attica non internoscat, etiamsi Atticis cœperit uti Syria figuris? Sed de hoc alio loco agetur, hic grammaticos uariatarum διαλέκτων modos obserua.

Attica, cuius usus in regiōe Attica fuit, ea est elegantissima, ut θαλαττα pro θαλασσα. Hac sunt uti qui Athenis florere, Demosthenes, Aristophanes & ceteri.

Ionica proxima Attidi, ut pro ὄρεος, οὐρεος. Hac Homerus maxime usus est.

Aeolica, Ionibus proxima, ut pro λαβών, λαβῆν.

DE NOMINE.

Dorica, Sicula est, Italiae proxima, Theocrito familiaris, η in α mutat, Φήμη, Φάμα, id quod & Latini solemus cum Graeca usurpamus, quippe Doribus vicini.

Qui sermo communis omnibus est, lingua cōmunis dicitur, p̄rinde ut apud nos est aliqua ratio loquendi communis, Sueuis, Boiis, Vbiis, singulis tamen sui sunt idiotismi.

DECLINATIO PRIMA SIM

plex & æquisyllaba (hoc est, in qua ob

liqui non superant numere syl

labage nominatiui,) est

Masculino in ασ & ης, ut ἀνείας, χεύσης.

& Cōmunium in τής, ut ὁ ἡ λητής prado.

FORMVLA declinationis.

	ης	η	ην	α
Sing.	α			
	ας	α	αν	α
Dual.	α	αν		
Plur.	αι	ων	αις	ας

PARADIGMATA

regularia & simplicissima

ΑΣ.

S. ὁ ἀνείας

DE NOMINE.

S. ὁ ἀνείας
 τῷ ἀνείου
 τῷ ἀνείας
 τῷ ἀνείας
 τῷ ἀνείας

D. τῷ ἀνείας
 τῷ ἀνείας

P. οἱ ἀνείας
 τῷ ἀνείας
 τῷ ἀνείας
 τῷ ἀνείας
 τῷ ἀνείας

Dualium ubiq; tātum
 duæ sunt voces prima
 complectitur nomina
 rium, accusatiuum &
 uocatiuum, secūda ge
 nitium ac datium.

HΣ.

S. ὁ χύσας
 τῷ χύσας
 τῷ χύσας
 τῷ χύσας
 τῷ χύσας

D. τῷ χύσας
 τῷ χύσας

P. οἱ χύσας
 τῷ χύσας
 τῷ χύσας
 τῷ χύσας
 τῷ χύσας

DE NOMINE.

ὦ χεύσῃ

ΤΗΣ.

S.

ὁ καὶ ἡ ληστὴς

τοῦ καὶ τοῦ ληστοῦ

τῶ καὶ τῇ ληστῇ

τῶν καὶ τῶν ληστῶν

ὧ λησταί

D.

τῷ καὶ τῇ ληστῇ

τοῖν καὶ ταῖν λησταῖν

P.

οἱ καὶ αἱ λησταί

τῶν ληστῶν

τοῖς καὶ ταῖς λησταῖς

τοῖς καὶ τὰς λησταῖς

ὧ λησταί.

Inter hæc tria paradigma planè conuenit, nisi quæ aliàs α, aliàs η est in singularibus nominatiuis, datiuīs, accusatiuis ac uocatiuis.

EXAMEN CASVVM.

Nominatiuis regulariter ας aut ης finit. Atqui cū pæssim in Græco sermōe iam ex ω fiat η, iam ex η fiat α, poteris ανεΐασ Ionice esse ferre ανεΐης, & rursum ἀσχίσης mutari queat in ἀγχίσαο. Iam & ας & ης possunt Βοεοτι

DE NOMINE

co more in α mutari, ut sint pro $\alpha\nu\epsilon\acute{\iota}\alpha\sigma$ & $\alpha\rho\chi\acute{\iota}\sigma\sigma$, $\alpha\nu\epsilon\acute{\iota}\alpha$ & $\alpha\rho\chi\acute{\iota}\sigma\alpha$, ut $\mu\eta\lambda\acute{\epsilon}\tau\alpha$ $\zeta\epsilon\upsilon\sigma$. Vnde ex $\pi\iota\eta\tau\eta\varsigma$ nostri homines fecerunt poëta. Et cum hac declinatio plane ad primam Latinam quadret, recte flectes Latine æn ea, anchisa, sicut poëta. Qua de re quadam etiam sunt apud Priscianum.

Genitiuus regulariter α finit. Iam cum α naturaliter sit cognatum cum eo, ut $\pi\iota\epsilon\omicron\mu\omicron\nu$, $\pi\omicron\iota\omicron\nu\mu\omicron\nu$, pœna punio, mœrorum pro murorum apud Virgilium, è quibus uocibus deprehendi potest cognatio, eo & u, frequentissima mutatio est u in eo, & eo in u, passim in Græcis pèrinde atque in Latinis. Quare cū α genitiuus sit, solui potest in eo per passionem literarum, ut $\alpha\nu\epsilon\acute{\iota}\sigma$ $\alpha\nu\epsilon\acute{\iota}\epsilon\omega$.

Rursum eo naturaliter in α mutari potest, ideo æoles genitiuum efferunt $\alpha\nu\epsilon\acute{\iota}\alpha\sigma$, & per syncopas $\alpha\nu\epsilon\acute{\iota}\epsilon\omega$ & $\alpha\nu\epsilon\acute{\iota}\alpha$, id quod Dorientsium est. Et mira copia est nominū in α familiarissime finientiū genitiuo α , præsertim contracta, ut $\kappa\omicron\sigma\mu\acute{\alpha}\sigma$ $\kappa\omicron\sigma\mu\acute{\alpha}$. Vides ergo has casuum uariationes oriri ex cognatione literarum, quam diligenter obseruabis.

DE NOMINE.

Datiuus non uariat, nisi q̄ aliàs ex α fit η, & rursum α ex η.

Accusatiuus uariat item, q̄ ex ω nonnū q̄ fit λω, & ex λω nonnunq̄ fit ω. Et aliquando λω Iones in εα mutant, αὐνείεα, χεύεα.

Vocatiuus non uariat, nisi q̄ Attici uocatiuum ferè faciunt ntō similem. Et in ης nomina propria uocatiuum per η effertur, appellatiua per α, ut ὦ χεύσῃ, ὦ λῆσά.

Duales casus, item Nominatiuus pluralis nihil uariant.

Genitiuus pluralis regulariter ων finit, & inflexum quidē. Solent em̄ genitiui plures primæ ac secundæ declinationis circūflecti. Iam uero ex ων, ων fit Dorico more. Est enim ω cum α cognata, ut sit in αὐνδων, αὐνείων, & æolica extensione α interposita αὐνείαων, & Ionica ε addita, αὐνείεων, quæ uariationes fiunt ex cognatione literarum.

Datiuus ας finit. Solet aut̄ ferè α diphthongus mutari in η, quare alicubi pro αὐνείας, αὐνείης effertur, id quod passim & in aliis declinationibus fieri solet. Nonnunquam & iota additur, αὐνείησι, per paragogen, sicut ama

DE NOMINE.

cut amarier pro amari, id quod fit in omni
bus dativis σ, finientibus.

Accusatiuus & uocatiuus plurales planè
nihil uariant.

FIGVRATVM PARADI-

gma, cuius uocibus saepe utun-

tur poëtæ.

S. ὁ ἀνείας, & ἀνείης, & ἀνεία
τὸ ἀνείς, & ἀνείεω, ἀνείας, ἀνείω, ἀνεία
τῷ ἀνεία, & ἀνείη
τὸν ἀνείαν, & ἀνείην, ἀνείεα
τῷ ἀνεία & ἀνείης

D. τῷ ἀνεία
τῶν ἀνείων

P. οἱ ἀνείας
τῶν ἀνείων, & ἀνείαν, ἀνείων, ἀνείων
τοῖς ἀνείας, & ἀνείης, & ἀνείησιν
τῷ ἀνείας
τῷ ἀνεία. Sic formabis & figurabis re-

liqua huius declinationis nomina.

SECUNDA DECLINATIO

simplicium æquillylaba.

Fœmininorum tantum est, α & η finien-
tium.

DE NOMINE.

FORMVLA declinationis:

^α ^{αν}
Sing. ^{ης} ^η D. α αν P. αων αις αι.
^η ^{ην}

Huius declinationis α duplex est, longū & breue. Quod adnotare libuit propter tonorum regulas. Nam quorum ultima longa est fere acutus est in penultimis, in aliis secus.

IN α LONGVM, desinunt,
γα, adiectiua, ut πονηρά.

Contracta, ἀθλωᾶ, ναυσικᾶ.

ῖα, substantiuorum, ut φιλοσοφία.

εια ab ὄω, παιδείω, παιδεία.

αια polysyllaborum.

θα, λήθα.

θα, κισαίθα.

IN α, BREVIA sunt,

εια foeminina adiectiuorum in is, ut ἡδὺς ἡ
αῖα dissyllaba, ut γαῖα. (λεῖα.

εια substantiua ab adiectiuis ης, ut ἀληθής,

ἀλήθεια.

ια foeminina adiectiuorum, ut πότνια.

οῦα, ut μουσα, sic & participiorum &c.

Breuiā

DE NOMINE

Breuia sunt item quaecumque reliquis consonantibus utuntur ante α, ut δόξα.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ
regularia.

Α.

S. ἡ μουξα
φι μουσῃς
τῇ μουσῃ
τὴν μουξαν
ὦ μουσα

D. τὰ μουσα
ταῖν μουσαν

P. αἱ μουσαι
τῶν μουσῶν
ταῖς μουσαις
τας μουσας
ὦ μουσαι.

Η.

S. ἡ τιμη
φι τιμῃς
τῇ τιμῃ
τὴν τιμην
ὦ τιμή.

D. τὰ τιμα
ταῖν τιμῶν

DE NOMINE

P. αἱ τιμᾶι
τῶν τιμῶν
ταῖς τιμαῖς
τάς τιμάς
ὧ τιμαί.

Et regularis quidē genitiuus singularis
us est. Vere si nomen finiat α longo, aut pu
ro, hoc est, qđ præcedit uocalis, aut σα, σε,
δα, regularis genitiuus in ας finiet, ut

S. ἡ σοφία *Sophia*

τῇ σοφίᾳ

τὴν σοφίαν

ὧ σοφία

D. τὰ σοφία
ταῖν σοφίαν

P. αἱ σοφίαι

τῶν σοφιῶν

ταῖς σοφίαις

τάς σοφίας

ὧ σοφίαι.

Hinc sunt & Latini ge
nitiui, familias, maias.

Quia familia, maia, α
puro finiūt. Vide Pris-

cianum de declinatio
ne prima.

EXAMEN.

Nominatiuus α finit aut η. Hic item ob
seruabis Ionicam uariationem α in η, σοφίᾳ
pro σο

DE NOMINE:

pro σοφία, & Doricam η in α, τιμὰ pro τιμή. Crebro & propria mutant η in εα, ut καλλιόπη καλλιοπέα. Virgilius: Orphei Calliopea, Lino formosus Apollo.

Genitiuus regularis ης est, præter ea quæ finiunt α longo, puro, ρα, δα, θα. Nam hæc regulariter genitiuum per ας faciunt. Semper autem memineris transitus α in η, σοφίης pro σοφίας, τιμᾶς, pro τιμῆς, id quod & in datiuo & accusatiuo obseruabis, ut, ἕβα καὶ ταῦρος αὐτοῦ λαν, pro ἕβῃ καὶ ταύρῳ αὐτοῦ λω. abiit & taurus in syluam. Theocrit.

Dualia nihil uariant.

Genitiuus pluralis ων finit. Porro cum ω cognata sit cum α, ων mutant Dorienteses in α, μουσῶν, μουσᾶν. sicut est apud Theocritū, χαλεπαὶ δὲ οἱ δὲ τελέθειωσιν αἰοιδᾶν. Difficiles sunt uia musarum. Solet item ω extēdi præposito α uel ε, ut μασάων Dorice, μουσεῶν Ionice.

Datiuus pluralis ας finit, & soluta diphthongo proprio, ης, impropria diphthōgo finit, cui & ι, adscisci solet per paragogen, μούσις, μούσης, μούσῃς, sicut supra in præ-

DE NOMINE.

ma declinatione fieri uideamus. Sic Hesiodus, κακά κέρδεα ἴσα ἄτῃσι : mala lucra æqualia dānis. ἄτῃσι pro ἄταις, ab ἄτῃσι.

FIGVRATVM paradigma.

S. ἡ ἰσοεία
 ἡ ἰσοείας
 τῇ ἰσοείᾳ
 τὴν ἰσοείαν ἰσοείῃ
 ὡ ἰσοεία ἰσοείῃ

D. τὰ ἰσοεία
 τῶν ἰσοείων

P. αἱ ἰσοεῖαι
 τῶν ἰσοεῶν, ἰσοεῶν, ἰσοεῶν, ἰσοεῶν
 ταῖς ἰσοεῖαις, ἰσοεῖς, ἰσοεῖσι.
 τὰς ἰσοεῖας
 ὡ ἰσοεῖαι.

TERTIA DECLINATIO

simplicium parisyllabore, est
 Masculinore, Fœmininore, & Cōmuni
 in ος, ut ὁ λόγος, ἡ ὁδὸς, ὁ κ' ἡ ἀνθρωπος. Et
 Neutrorum in ον, ut τὸ ξύλον.

Formula declinationis.

	ος	ε	οι	ου
Sing.	ος	ου	ου	ου
	ου	ου	ου	ου

DE NOMINE!

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ.

S. ὁ λόγος *ΟΣ. κατ' οὐρανόν*

ἡ λογία

ἡ λογία

ἐν λογίᾳ

ὡς λογία

D. τῷ λόγῳ

ῥῖν λόγοις

P. οἱ λόγοι

τῶν λογίων

τῶς λογίᾳ

τῶς λογίᾳ

ὡς λογίᾳ

S. *ΟΝ.*

ἐξ ἑλόν

ἡ ἐξ ἑλόν

ἡ ἐξ ἑλόν

ἐξ ἑλόν

ὡς ἐξ ἑλόν

D. τῷ ἐξ ἑλόν

τῶν ἐξ ἑλόν

P. τὰ ἐξ ἑλόν

τῶν ἐξ ἑλόν

ῥῖς ἐξ ἑλόν

τὰ ἐξ ἑλόν

ὡς ἐξ ἑλόν

Neutra habent tres si-
miles casus, ut apud la-
tinos.

DE NOMINE;

E X A M E N.

Conuenit huic declinationi cum secunda Latina. Nam quæ ος, ον Græcis definūt, apud nos per us, um, efferri possunt. paucas admodum uariationes admittit.

Γτὺς ε, effertur Dorice per ω. Nam οὐ naturaliter cognata est cum ω, λόγῳ, λόγῳ. sicut apud Theocritum, ἄμμου εὐτε λόγῳ ζυγῶ. ἄξιοι, Nos nullo numero digni. pro λόγῳ. Et Ionice ω soluto, in οιο, λόγιο. ut, σφαιλωὶ κόραϊο διονύσαιο πιθιωί. pro κόραϊο διονύσας. Nicander.

Accusatiuus pluralis sæpe mutat Dorice eis in ως, ut θρυμῶς, ρθυμῶς. Et rursum per systolen θρυμὸς, mutata ω, in ο, μικρόν. si cut est apud Theoc. μὴ μεῦ λαβάσῃδε τὰς ἀμπέλους, ἐν τῇ ἄβῃ. Ne lædite uites meas, sunt eñ teneræ. τὰς ἀμπέλους, ῥαμπέλοις.

Figuratum paradigma.

S. ὁ λόγος
τοῦ λόγου, λόγῳ, λόγιο
ἔσθ' λόγῳ
ἐν λόγῳ
ὡς λόγῳ καὶ λόγῳ

D. τὰ

DE NOMINE:

- Q.** τὸ λόγῳ
 θεῶν λόγων, λόγοιιν poetica epenthesi,
 quemadmodum & alia sunt, τιν,σι,
 ut θεόων pro θεῶν, πρόσασι pro προσά
P. οἱ λόγοι (ρις, de quibus infra.
 τῶν λόγων
 τοῖς λόγοις, καὶ λόγοις.
 τοῖς λόγοις, λόγος, λόγῳ
 ὧν λόγοι.

QUARTA DECLINATIO

simplicium ἰσοσύλλαβῳ, est
 Masculinorum & Fœmininorum in ως,
 ut ὁ ῥηλέως, ἡ ἄλως. Et
 Neutrorum in ων, ἔυχων.

Atticam hanc uocamus, Atticis scilicet
 genuinam, quibus quæ hoc ordine flectun-
 tur, reliqua Græcia superioris declinatio-
 nis formula comprehendit. Ita fit ut hæc
 è superiori nascatur, ut, ἐρμόλαος communi-
 ter, ἐρμόλεως Attice. ἀνδρόγειος commu-
 niter, ἀνδρόγεωσ Attice.

Nec è superiori modo declinatione At-
 tica hæc fit, sed è quinta iniqui syllaba. Sic
 γέλωσ γέλωτῳ, communiter, Aristopha

DE NOMINE,

nes γέλως γέλω declinavit.

FORMVLA CASVVM.

ωσ

ωσ

ωσ

ω φ ων

ω φν ϑ ων φς

ων

ων

ω

Π Α Ρ Α Δ Ε Ι Γ Μ Α.

S.

ὁ ἀνδρόγεωσ

τὸ ἀνδρόπεω

τρεῖς ἀνδρόπεω

τὸν ἀνδρόπεων, τὸ ἀνδρόπεω antique

τὸ ἀνδρόπεως

D.

τὸ ἀνδρόπεω

τοῖν ἀνδρόπεων

P.

οἱ ἀνδρόπεω

τῶν ἀνδρόγεων

τρεῖς ἀνδρόπεως

τὸ ἀνδρόπεωσ

τὸ ἀνδρόπεω.

Hoc sum usus paradig-

mate, ut admoneā Virgiliani carminis pu-
crum ii, aenci. Androgeos se offert nobis so-
cia agmina credens. Isthic poëta nominati-
uo est usus. VI. aenci. grō utitur: In foribus
lethū androgeo. Latine dixisset androgei.
Alibi & actō usus est; Aut atho aut rhodo-
pen.

DE NOMINE.

pen. Pleriq; male athon legunt: est m. atho antiquus actus. Atticus casus in Pauli epist. est: Ego quidem sum Pauli, ego uero Apol lo. pro Apollinis.

QVINTA DECLINATIO simplicium, in qua obliqui rectos uincunt syllabarum numero, Tertiam Latinam ferè refert terminationum numero ac flectendi forma. Quare multa ex hac declinatiōe saepe petunt Latini. Principio igitur terminations colligemus, & singulis sua paradigma adscribemus, quibus commode pueri utentur, si quando nomen aliquod declinandum inciderit. Ac primum quidem cū uocales sint septem, tres tñ uocales terminations sunt in hac declinatione.

α, ut σῶμα

ι, ut μέλι

ο, ut δόρυ.

Vocalibus his finientia neutra sunt.

Ex consonantibus ν ξ ε σ ς. Nam β γ δ ζ θ κ λ μ π τ φ χ Græcus flexus nō admittit.

FORMVLA CASVVM.

Genitiuus ος. Datiuus ι. Accusatiuus α uel υ. Dual. ε, οιν. Plural. ες, ου, σι, ας.

D iii

DE NOMINE.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ uocalium

IN A.

S. θ' σῶμα
 τοι σώματ' Θ'
 ἑδ' σώματι
 θ' σῶμα
 ὦ σῶμα

D. τὼ σώματε
 ῥῖν σωμαρίν

P. τὰ σώματα
 τῶν σωματίων
 ῥῖς σώμασι
 τὰ σώματα
 ὦ σώματα.

Est in α, anomalon κάρα, caput, quod
 flectitur multipliciter.

καρῆ καρῆς
 καρᾶ καρᾶς
 κάρα κάρατ' Θ'
 κάρκαρ κάρκατ' Θ'
 κάρκων κάρκων
 κρᾶς κρᾶς, uel κράατ' Θ'.

IN I.

S. θ' μέλι Idq; unicum est in i, cum
 compo-

DE NOMINE.

το μέλιτθ̅ compositis.

τῷ μέλιτι

τὸ μέλι.

Reliquorū nō est usus.

IN Υ.

In υ, quorum penultima longa est, εθ̅
genitiuo faciunt, ut ἄστυ ἄστυθ̅. Sic & adie-
ctiua neutra in υ, flectunt, ut ἡδὺ ἡδέος, λυ-
κὺ λυκέθ̅.

PARADIGMA;

S. τὸ ἄστυ

τοῦ ἄστυθ̅

τῷ ἄστυ

τὸ ἄστυ

ᾧ ἄστυ

D. τῶ ἄστυ

τοῖν ἄστυοιν

P. τὰ ἄστυα

τῶν ἄστυων

τοῖς ἄστυσι

τὰ ἄστυα

ᾧ ἄστυα.

In υ, quorum penultima brevis est, οθ̅
genitiuo faciunt, ut,

S. τὸ γόνυ

τοῦ γόνυθ̅

D υ

DE NOMINE.

ἑὶ γόνυ

ἑὶ γόνυ

ἑὶ γόνυ

D. τῷ γόνυ

τοῦ γόνυ

P. τὰ γόνυ

τῶν γόνυ

τοῖς γόνυ

τὰ γόνυ

ἑὶ γόνυ

Huius formæ nomina, γόνυ, ὄφρ, litera
 & metathesi uariant declinationem, ut

γόνυ

γόνυ & γωνός

γόνυ γωνί

γόνυ γωνία

γόνυ γωνίων. Et aliter γόνυ γόνυ

τῷ, seu γωνία γωνία. Sic ὄφρ ὄφρ ὄφρ

ῥας. Huius est & ὄφρ ὄφρ. uide Græcæ fle

xiōnis uarietatem.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ consonantium.

IN N.

N & ῥ literæ sunt immutabiles, hoc est, ῥ
 in flexu nominum ferè non mutant. Qua-
 re quæ

DE NOMINE.

re quæ v aut ꝑ finiūt, genitiuos fere faciunt
tantum & addita. hinc quæ excipiant, o-
stendent paradegnata.

A N.

IN AV, αὐ faciunt oīa, præter πᾶν
πανθ' adiectiuum, quod omne significat.

S. ὁ ἅπαν

τοῦ ἁπάν

ἑὸ πᾶνι

ἐν πᾶνι

ὡ πᾶν

D. τῷ πᾶνι

τοῖν πᾶνι

P. οἱ πᾶντες

τῶν ἁπάντων

τοῖς πᾶσι

ᾧ πᾶντι

ὡ πᾶντι

Sic reliqua in αὐ, flecte.

Obserua aut v finiētia, in dtō plurali ipsum
abdicere.

E N

En neutra terminatio est adiectiuorū in
eis, ut ὁ χεῖρ, ὁ χεῖρ, ea per ἑς gtōs fa-
ciunt, ut χεῖρ, χεῖρ, χεῖρ. Est &
neutra terminatio adiectiuorum in lw, ut

DE NOMINE.

τέρω, τέρεν, cui os addes γτό, ut τέρενος.

HN.

HN λωΘ facit, præter pauca deriuata η in
ε, mutantia, maximèq; quæ habent μ, ante
ην, ut φήν, φενός, ύμήν, ύμενίΘ, λιμήν, λιμέ-
νος, ποιμήν, ποιμενίΘ.

PARADIGMA.

S. δ'έλλω
ποιέλλωΘ
θε'έλλωι
δ'ν'έλλωα
ώ'έλλω

D. τώ'έλλωε
ρίν'έλλήνοιη

P. οί'έλλωβι
των'έλλήνων
θίς'έλλωσι
θς'έλλωας

ώ'έλλωβι. Sicalia in ην, ut μήν, μη-
νός, quod & αολιце μείς dicitur.

IN. YN.

IV τελχίν, τελχίνος.

& os appone, ut

YN φόρκω φόρκωΘ. Re-
peries & φόρκις φόρκυος.

DE NOMINE.

ΟΝ.

In ΟΝ, ὅς addunt genitiuis, ut μείζον μετρίον. Estq; hæc adiectiuorum generis neutri, ut ἑνδοξον, & comparatiuorum, ut μείζον, βέλπον, terminatio.

Π Α Ρ Α Δ Ε Ι Γ Μ Α.

S. ὁ μείζον
το μείζον
τῷ μείζονι
ὁ μείζον
ὁ μείζον

D. τῷ μείζονε
τὴν μείζονον

P. τὰ μείζονα καὶ μείζω In ον comparati
τῶν μείζονων ui efferunt plu-
τῶν μείζονι rales ntōs & ac-
τὰ μείζονα καὶ μείζω cufatiuos per ω,
ὁ μείζονα καὶ μείζω ονα elisa. ut Ho-

merus: ἀμείνω δ' αἶσμα πάντα, Meliora
mediocria omnia, pro ἀμείνονα. Vide rur-
sum infra in ων.

In ον, substantiua, & ab ὁ adiectiua, ad
declinationē tertiam pertinent, ut λονκόν.

ΩΝ.

DE NOMINE

ων, alia's ωνος, alia's ονος facit. Perstrin-
gemus ergo paucis hęc νοίμ rati onem.

Nomina uerbalia, & comparatiui inων,
faciunt gtn̄ in ονος. ο breui, ut νοήμων νοήμο-
νος, δαίμων δαίμονος, σώφρων σώφρονος, ἀμέλι

S. ὁ βελτίων (νων ἀμείνωνος)

τῷ βελτίονι

τῷ βελτίονι

ἐν βελτίονα

ἢ βελτίω

ὦ βέλπον

D. τῷ βελτίονε

ρῖν βελτίονοιν

P. οἱ βελτίονες

τῶν βελτίονων

ρῖς βελτίονσι

τοῖς βελτίονας

ὦ βελτίονες.

Et huius formæ sin-
gulares acti schema
patiuntur, ut Atti-
ce dicatur βελτίω, p

βελτίονα, sicut ποσει
δῶ, pro ποσειδῶνα.

Et plurales nomina
tini in ονδν, à poëtis
crebro per οis efferū
tur, ut βελτίος pro

βελτίονες. Sic Hom̄

παῦροι γὰρ ἰ παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται,
οἱ πλείονες κακίους, παῦροι δ' ἐτε πατρὸς ἀρείους

Pauci gnati similes patri sunt, plures peio-
res, pauci uero patre meliores. Estq; κακίους

pro κακίονδν, ἀρείους pro ἀρείονδν dictum. I-
tem utis νοίμων literam gti sequitur.

DE NOMINE.

Verbalium autem formarum & propria pleraque sequuntur, in quibus ι , uel α , longum præcedit ω , ut ἀμφίων ἀμφίονος, ἐλιμάων ἐλιμάονος. Et gentilia, ut μαίων μαίονος, παίων παίονος &c.

Reliqua in ω , ω seruant, ut σίμων σίμωνος, ἄπολλων ἄπολλωνος.

Excipe pauca foeminina acutitona, & præcipue quæ in ω exeunt polysyllaba, ut χελιδών χελιδόνος, αἰθιδών αἰθιδόνος, σινδών σινδόνος, εἰκὼν εἰκόνος.

Item pauca quædam propria, ut ἀγαμέμνων ἀγαμέμνωνος, ἀκταίων ἀκταίωνος, αἶσαν αἶσανος, quæ ob breue habent, eo quod deriuatiua sint, quibus hoc ipsum familiare est.

Sunt & quæ in $\rho\varsigma$ genitium faciunt, uidelicet quæ in $\phi\omega$ definunt, ut ξενοφών ξενοφώνος.

Et in ω , ut λαοκόων λαοκόωνος. Item, γέρον γέρονος, λέων λέοντος, δράκων δράκοντος.

Et quæ participiorum formam habent, ut, οὔκα λέγων οὔκα λέγωντος, φλεγέθων φλεγέθωντος. χάσων χάσωντος. ΟΥΝ.

Οἷον, ut λίπων neutro à δίπῃ bipes, declinatur sicut δίπῃς λίπιδος. nec in $\sigma\upsilon$ huius ordinis alia sunt præter hanc formam composita & participia, quorum declinationem suo loco discies.

DE NOMINE

DE TERMINATIONE §.

Sicut apud Latinos solunt nominantia in c, aut g, ut rex regis, fex fecis. Sic apud Græcos à § sunt genitiui aut per κος, aut per γος, aut per χος.

Primitiua in §, ferè κος habet, quæcunq; uocalis præcedat, ut

κόραξ κόρακος	ἀναξ auget syllabam
νάρθηξ νάρθηκος	pro ἀνακος faciens ἄ
πέρδιξ πέρδικος	νακτες, ἀνακτι, ἀνα
βόμβυξ βόμβυκος	κτα, ὦ ἀναξ, & poeti
σάρες σαρκός.	ce, ὦ ἀνα.

Deriuata, maximèq; uerbalia, τος finiunt, ut ἄρπαξ ἄρπαγος, ab ἄρπάζω, in cuius secundo futuro est ἄρπαγῶ, hinc genitiuus consonantem γ, mutuatur.

οἰστροπλῆξ, οἰστροπλήγος, à πλάγῶ.

κυαμοζῶξ, κυαμοζῶγος, à κρώζω.

Nota φύλαξ φύλακς.

ΙΞ & ΥΞ.

In ιξ & υξ ferè habent χος, ut ἐρίξ, ἐριχός, ὄνουξ ὄνουχος.

In υγξ. λύγξ, λογμός. φάργξ φάρωνς.

In αιξ. αἰξ facit αἰγός. γύναιξ, abusiuius nomina.

DE NOMINE.

nominatiuus, γυναικός, γυναικί &c.

PARADIGMA.

S. ὁ θώραξ
τὸ θώρακ
τῷ θώρακι
ἐν θώρακι
ὦ θώραξ

D. τῷ θώρακε
τῶν θώρακων

P. οἱ θώρακες
τῶν θώρακων

τοῖς θώραξι
τοῖς θώρακας
ὦ θώρακε

REGVLA.

Pluralis dñs ξ, finien
tium, à nominatio
singulari fit, τῶν, addi

ta. poetice aliquando augetur hic casus, θω
ράκεσσι pro θώραξι.

DE TERMINATIONE ρ.

Immutabilis litera ρ, est, quare in obli
quis fere seruator sicut υ, suntq; genitiui tan
tum θ addita. Huic terminationi diffici
le est adformare dñm pluralem, ideo eius pa
radigmata præcipue obseruabis,

Αρ, ὁ θωράξ facit. Præter neutra, quæ ρ abie
cta genitiuos faciunt per ρσ, ἡμῶν θωράκων.

E

DE NOMINE.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ Masculinum.

S. ὁ μάκαρ
τοῦ μάκαρος
ἐν μάκαρι
ὡ μάκαρ

D. τῷ μάκαρι
τοῦν μακάροιν

P. οἱ μάκαρες
τῶν μακάρων
τοῖς μάκ' ῥσι
τοῖς μάκ' ῥασ
ὡ μάκαρες

Ferè in ε, dativos
faciūt σ ad ε, nomi
nativi appposita.

NEUTRUM ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ.

S. τὸ ἥμαρ
τοῦ ἡματός
ἐν ἡματι
ἐν ἡμαρ
ὡ ἡμαρ

D. τῷ ἡματι
τοῦν ἡμάτοις

P. τὰ ἡματα
τῶν ἡμάτων
τοῖς ἡμασι

τὰ ἡμα

DE NOMINE.

τὰ ἡμᾶτα

ὧ ἡμᾶτα.

Excipe fœmininū δάμῃ, cuius gtūs est δάμῃ, eo q̄ ueteres dixerint δάμας in ntō.

Et neutre qđ nō mutat̃ in τ, ἐξείαρθ.

Item ἄλκαρ ἄλκαρθ.

HP, aliàs θρθ, aliàs ῥρθ facit.

Verbalia in τῆρ, ut σωτήρ. Item quæ fines non acuumt, ut ἱέρ, κ̄ seruant in genitiuo.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ.

S.

ὁ σωτήρ

το σωτήρθ

ῥθ σωτήρ

δ'ν σωτήρα

ὧ σωτῶρ

D.

τὼ σωτήρ

τοῖν σωτήροιν

P.

οἱ σωτήρ

τῶν σωτήρων

τοῖς σωτήρ

τοῖς σωτήρας

ὧ σωτήρ.

κ̄ in ε, mutant uocatiui, praterq̄ in propriis, ut ἱέρ.

Reliqua mutant κ̄, in ε, in genitiuo.

DE NOMINE:

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

- S. ὁ πατήρ ~~πατήρ~~
 ἢ πατέρος, & per syncopen πατρός.
 ἢ πατέρι, & per syncopen πατρί.
 εἴν πατέρα, Nec dicitur πατὰ, pro-
 ὦ πάτερ pter differentiam nomi-
 nis πατρός, quod signifi-
 cāt patriam.
 P. οἱ πατέρες
 τῶν πατέρων
 τοῖς πατέσι & πατέσι Sic formabis
 τοῖς πατέρας dtōs huius
 ὦ πατέρες. formæ in ηρ.

ALIVD.

- S. ὁ ἀνὴρ ~~ἀνὴρ~~
 τοῦ ἀνδρός, & εἰς α c α interposita,
 ἢ ἀνέρι, ἢ ἀνδρί propter euphoni-
 εἴν ἀνέρα ἢ ἀνδρα am ἀνδρός.
 ὦ ἀνδρ
 D. τῶ ἀνέρι καὶ ἀνδρὶ
 τοῖς ἀνέροι καὶ ἀνδροῖν.
 P. οἱ ἀνέρες ἢ ἀνδρες
 τῶν ἀνέρων ἢ ἀνδρῶν
 τοῖς ἀνδράσι καὶ ἀνδράσι
 τοῖς ἀνέρας καὶ ἀνδρας

DE NOMINE.

ὦ ἀνέστη καὶ ἄνθρωπε

ΥΡ ηρΘ facit, ut

S. ὁ μάρτυρ ^{τοῦ} μαρτυρεῖται Dicitur autē & ὁ μάρ-
το μαρτυρεῖται τυς μαρτυρῶ.
ὅ μάρπει

ἐν μαρτυρα

ὦ μάρτυρ

D. τῷ μαρτυρεῖ
ὁ μάρτυρον

P. οἱ μαρτυρεῖται
τῶν μαρτύρων
τοῖς μαρτυρεῖται
ὁ μάρτυρας
ὦ μαρτυρεῖται.

IN ωρ primitiua genitiuos faciunt per ω
ηρ, ut φῶρ φωρός.

S. ὁ ἰχώρ
ἰχώρ
ὅ ἰχώρ
ἐν ἰχώρᾳ

ὦ ἰχώρ

D. τῷ ἰχώρῳ Vtrū retinet syllabam gti.

P. τῶν ἰχώρων
οἱ ἰχώρῳ

DE NOMINE:

τῶν ἰχθύων
 ρῖς ἰχθύσι
 ὄς ἰχθύας
 ὦ ἰχθύε

Deriuata, adeoque uerbalia τῶν finientia,
 per ορος faciunt gtōs, ut πρ λυίστωρ πρ λυίστορος.
 Adde his propria, ἕκτωρ ἕκτορος, μέντωρ μέν
 τορος, νέτωρ νέτορος, & à uerbis deriuata sint.

S. ὁ ῥήτωρ
 τῷ ῥήτορι
 τοῦ ῥήτορι
 ἐν ῥήτορα
 ὦ ῥήτορ
 D. τῶ ῥήτορι
 τοῖν ῥήτοροιν
 P. οἱ ῥήτορες
 τῶν ῥητόρων
 ρῖς ῥήτορι
 ὄς ῥήτορας
 ὦ ῥήτορε.

In ειρ, περ ειρ genitiuos faciunt, ut χεῖρ
 χεῖρός.

S. ἡ χεῖρ
 τῇ χεῖρι

τῇ χεῖρι

DE NOMINE.

τῇ χεῖ
τὴν χεῖρα
ὡ χε

D. τὼ χεῖρε mutato gñe, non τὰ χεῖρε.

τῶν χερῶν

P. αἱ χεῖρες

τῶν χερῶν

ταῖς χερσί

τάς χεῖρας

ὡ χεῖρες

Et diphthongo incisa pœtice.

ἡ χεῖρ

ἡ χερὶς

τῇ χεῖ

τὴν χεῖρα

τὼ χεῖρε

τῶν χερῶν

αἱ χεῖρες

τῶν χερῶν

ταῖς χερσί

τάς χεῖρας

IN Σ.

Litera σ, mutabilis est, ut & apud Latinos. Neq; enim in declinatio manet, perinde

E iii

DE NOMINE

atq; v aut ς: sed in τ aut Δ ferè mutat̃: nō
nunq̃ abiecta nulla alia consonante mutat̃,
ut χάεις χάειτΘ, παχάς παχάδος, εἰν
νύς εἰννύΘ: cum nominibus v aut ς definē
tibus, ferè tantum Θ adponatur, v aut ς ma
nente, ut παιάν παιᾶνος, νέστωρ νέστωρΘ.

A Σ.

In ας masculina, propria sunt, ut ἄτλας.
Fœminina, quæ ultimas acuunt, ut λαμ
πάς. Neutra, quoq; frequentissimus usus
est, ut κέρας. Masculina & Fœminina simpli
citer declinant̃, neutra etiam cōtrahunt̃, ut
κέρας κέραρς, & elisa τ, κέραος & κέρως. De q̃
bus infra in declinatiōe quinta cōtractior̃.

Masculina propria gtr̃a per αντΘ faci
unt, ut ἄτλας ἄτλαντΘ.

PARADIGMA

S.	ὁ αἶας ῥ' αἶαντΘ ῥ' αἶαν π ἐν αἶαντα ὦ αἶαν	Sic πᾶς παντός. Et participia Indefinita, ut τύψας τυψαρς.
D.	τῷ αἶαντε τοῖν αἰάντοιιν	

P. οἱ αἶ

DE NOMINE:

P. οἱ ἀντὶς
τῶν ἀντων
τοῖς ἀας
τοῖς ἀαντας
ὦ ἀαντὸς
In σ desinētia tm̄, ap
ponūt nominatiuo,
factura datiuum.

Fœminina in ᾱς per ᾱδος faciunt gen̄, ut
παχᾱς παχᾱλθ.

S. ἡ λαμπᾱς
τῇ λαμπᾱσθ
τῇ λαμπᾱδι
τὴν λαμπᾱδα
ὦ λαμπᾱς
Sic φογᾱς φογᾱλθ

D. τὰ λαμπᾱσθ
ταῖν λαμπᾱδιν

P. αἱ λαμπᾱσθ
τῶν λαμπᾱσθων
ταῖς λαμπᾱσι
τάς λαμπᾱσθας
ὦ λαμπᾱσθον.
Duo adiecti μέ-
λας & τάλας, faci
unt genitiuos μέ-
λανθ & τάλανθ.

ΕΣ.

In εσ huius formæ non sunt, nisi contra
da primæ declinatiōis, de quibus suo loco.

ΗΣ.

In ης substantiua masculina, item Fœmi

E y

DE NOMINE.

nina regulariter per τῷ faciūt genitiuos,
ut ὁ λάχης λάχῃ τῷ, Laches Lachetis.

S. ἡ φιλότης

ἡ φιλότης

τῇ φιλότη

τὴν φιλότητα

ὡ φιλότης

D. τὰ φιλότητα

τῶν φιλοτήτων

P. αἱ φιλότητες

τῶν φιλοτήτων

ταῖς φιλότησι

τὰς φιλότητας

ὡ φιλότητες

Adiectiua, & cōposita ferè ad primam
cōtractorū declinationem pertinent, ut ἄλκ
ἄλς, εὖς, δημόδερνός, εὖς.

ΙΣ.

Nulla tetminatio toties uariat quoties
is, communiter autem tam masculina q̃ for
minina per δς genitiuos faciunt.

In is, propria regulariter quidem per δς
declinant, Ionice autem per ος, putum, ut

S. ὁ πάεις ὁ πάεις

DE NOMINE.

	τη πάειδ	ῥή πάειθ
	ῥή πάειδ	ῥή πάει καὶ πάει.
	ἐν πάειδ	ἐν πάειν
	ὦ πάει	ut ὦ πάει
D.	τὴ πάειδ	τὴ πάειε
	τοῖν παρίδιν	τοῖν παρίειν
P.	οἱ πάειδ	οἱ πάειν
	τῶν παρίδων	τῶν παρίων
	τοῖς πάεισιν	ῥῆς πάεισιν
	ῥῆς πάειδ	ῥῆς πάειας
	ὦ πάειδ	ὦ πάειν

Eodem modo & fœminina in ις, acuti-
 rona, aut aliàs penultimam natura longā
 habentia, declinantur, ut παρμίς, ἰδδς. δι-
 παρινίς, ἰδδς. μῆνις, ἰδδς. Cætera in ις,
 uerbalia & appellatiua, penultimam natu-
 ra longam non habentia, per ιος, declinan-
 tur, & ad declinationem secund. contra-
 ctorum pertinet, ut ὄρις, ἰος. μάγης, ἰος &c.

Nota οἷς οἷς, οἷθ οἷς. φθόις φθόις, φθό-
 ιθ & φθόιός.

ITEM.

S. ἡ χάεισ
 ῥή χάειτ

DE NOMINE:

τῇ χέει
τὴν χέειτα καὶ χέειν
ὦ χέεις

D. τὰ χέειτε
ταῖν χείτοιιν

D. αἱ χέειτθ
τῶν χείτων

ταῖς χέεισι

τὰς χείτας

ὦ χέειτθ

Poeta saepe datiuos
augent epéthesi, ut
χείτεσι.

Hic obseruandum est, uarie declinatum

θείμις. Sing. ἡ θέμις

ἡ θέμιδος cōmuniter, θέμις Dorice,

& poetice θέμιςσ,σ, apposita, ut Homerus

Odyf. B. λίσσομαι, ἡ μὲν ἑλωὺς ὀλυμπίου, ἡ δ' ἑ

θείμιςσ. Obseruabis item ὄρνις ὄρνιδος &c.

ΥΣ,

In u substantiua gtōs per uos faciunt, ut

S. ὁ βόρυσ Sic ἑλληνός.

το βόρυθ

ἑὸ βόρυι

τιν βόρυ, & poetice βόρυα

ὦ βόρυ

D. τὼ βόρυε

ταῖν βό

DE NOMINE.

P. τοῖν βορρύοιν
οἱ βορρῦες καὶ βόρῃς
τῶν βορρύνων
τοῖς βορρῦσι
τοῖς βορρῦας καὶ βόρῃς
ὡς βορρῦες καὶ βόρῃς.

Excipe χαμὶς χαμύδης, κροκὶς κροκύδης.

In u adiectiua gtōs formant per εθ, ut

S. ὁ ἡδύς
τοῖς ἡδέεσσι
τοῖς ἡδέεσσι. & contractim ἡδέεσσι

ὅν ἡδέα, ἡδύν In hunc modum
ὡς ἡδύς flecte & neutra,
τῶν ἡδέων ut ἡδύ, ἡδύ.

D. τῶν ἡδέων, ἡδῶν raro ut ἡδύ, ἡδύ.

P. τοῖν ἡδέοιν
οἱ ἡδέες, & ἡδέες
τῶν ἡδέων
τοῖς ἡδέσι
τοῖς ἡδέας, & ἡδέες
ὡς ἡδέες, & ἡδέες.
τῶν ἡδέων, & ἡδέων.
Fæminina enim
huius formæ, ut
ἡδέα, ἡδέα, ad
secundam decli-
nationē simplici
um pertinent.

ο σ.

In θ non finiunt huius declinatiōis no-
mina nisi neutra participia præterita, ut πε-
τυπόσ πετυπόσ: & quæ in prima cōtractio

DE NOMINE

per declinatione recensentur, ut μέλος, χάρος.

ΩΣ.

Nominatiui ως, finientes, regulariter formant genitiuos per ωρς, ut Φῶς Φωτός.

Propria, ut μίνως, & quæ longam penultimam habent masculina, faciunt genitiuos per ωος, ut ἥρως ἥρωος. Sic & monosyllaba quæ δ, τ, uel θ, ante ω, habent, ut ξῶς ξωός, Δμῶς Δμωός.

PARADIGMA.

- S. ὁ γέλως
 τοῦ γέλωτος
 τοῦ γέλωτι
 ἐν γέλωτι
 ὦ γέλως
 D. τῷ γέλωτι
 τοῖν πλώτοι
 P. οἱ γέλωτες
 τῶν γέλωτων
 τοῖς γέλωσι
 τοῦ γέλωτος
 ὦ γέλωτες.

IN AΙΣ.

In αῖς, per ρος genitiuos faciunt, ut δαίς
 δαιτός.

DE NOMINE.

αὐτός. Et neutrum αὐτός αὐτός.

S. ἡ αὐτός
τῷ αὐτῷ

τῇ αὐτῇ

τὴν αὐτὴν

ὡς αὐτός

D. τὰ αὐτὰ

ταῖν αὐτοῖν

P αὐτῶν

αὐτῶν αὐτῶν

αὐτοῖς αὐτοῖς

αὐτάς αὐτάς

ὡς αὐτῶν

ΕΙΣ.

In eo passim genitivos per εντός faciūt,
ut λειψός λειψόνος. Deme κλείς κλειδός,
αὐτήρης αὐτήρησ.

S. ὁ χεῖρ

τοῦ χεῖρ

τῷ χεῖρ

τῇ χεῖρ

τὴν χεῖρ

ὡς χεῖρ

D. τὰ χεῖρ

ταῖν χεῖρ

In hunc modum &

neutra hore adiecti

uore fiunt, ut χεῖρ

ριεν, χεῖρνος, χεῖρ

ῆ. Et participia

passiva, ut τυφθεῖς.

τυφθέντος.

DE NOMINE.

- P.** ῥὶν χεῖντοιν
 δι χεῖντοιν Observabis in οεῖς
 τῶν χεῖντων nomina cōtrahi, ut
 ῥὶς χεῖντος χεῖντος σμῶντος σμῶντος
 ὅς χεῖντος σμῶντος σμῶντος
 ὦ χεῖντος. σμῶντι σμῶντι.

AΥΣ.

In αὐς inter anomala recensentur, quam
 quam regularis sit declinatio. Variant autē
 casus multipliciter, tantum propter cog-
 natarum literarum α, η, ε, mutationē, ut

- S.** ἡ ναῦς καὶ νηὺς Sic γεαῦς.
 θη ναὸς καὶ νηὸς, & γεὼς Attice
 τῇ ναί καὶ νῆι
 τὴν νάα καὶ νῆα
 ὡ ναῦς, καὶ ναῦ, καὶ νηὺς

- D.** τὰ νάε καὶ νῆε
 ταῖν ναοῖν καὶ νηοῖν

- P.** αἱ ναῖς, νῆες, νέες
 τῶν ναῶν, νηῶν, νεῶν
 ταῖς ναυσὶ, νηυσὶ, νέεσσι
 τὰς νῆας, νέας, ναῦς, νηῦς
 ὧ ναῖς, νῆες, νέες.

ΕΥΣ.

In εὐ

DE NOMINE.

In eis nomina ad tertiam contractionem classem pertinent, præter unum anomalon, quod formam ordinis utcumque tueretur, ζεύς.

S. ὁ ζεύς Admittit & aliam formam, ζ in δ mutato pro naturaliter ζ.

ἡ ζωός

ἡ ζωί

ἐν ζήναι

ὦ ζεῦ.

ὁ ζεύς

ἡ δίοσ

ἡ δία

ὅθεν uide in

fra de anoma-

ἐν δία

ὦ ζεῦ.

lis.

ΟΥΣ.

Multiplex forma est nominum ους finientium. Quædam enim gtós per ουρς, quædā per οδς, quædam pec ωρς, quædam simpliciter in ος, mutata u, diphthongi parte, ut

S. ὁ ὀδύς
ἡ ὀδόντος
ἡ ὀδόντι

ἐν ὀδόντι

ὦ ὀδύς

D. τὼ ὀδόντε

τοῖν ὀδόντοι

P. οἱ ὀδόντες

DE NOMINE.

των ὁδόντων
 ρις ὁδοῦσ
 ῥς ὁδόντας
 ὦ ὁδόντες.

S. ὁ πούς
 το πούος
 ῥς παρῖ
 εἰν πόος
 ὦ πούος

D. τὸ παρῖ
 τοῖν ποδί

P. οἱ πόοις
 των ποδῶν
 τοῖς παρῖ
 ῥς πόος
 ὦ πόοις.

S. εἰς οἷς
 τοῦ οἷος
 ῥς οἷ
 εἰς οἷς
 ὦ οἷς

D. τὸ οἷ
 τοῖν οἷ

P. τὰ οἷα

Id uero quidam cen
 sent indeclinabile,
 & ab eo usurpari ca
 sus ab ὄονας ὄονας
 & ὠτός.

& frequens ὄονας.
 των

DE NOMINE:

τῶν ὧ τῶν

ῥίς ὧσί, οὐάσι

τὰ ὧτα, οὐάτα.

Reliqua in ες, uarie flectuntur, u in ος mutantia.

S. ὁ νοῦς Sic & βοῦς declinabis.

τοῦ νοός

τοῦ νοί

ἐν νόα, νοῦν

ὧ νοῦ

D. τῷ νόε

ῥιν νόοιν

P. οἱ νόοι, νοῦς

τῶν νοοῶν

τοῖς νοοσί

ἐν νόας, νοῦς

ὧ νόοι, νοῦς.

Idemq; nomen, sicut & pleraq; alia huius formæ, etiam in tertio ordine declinat, ut ἄλοθ, ῥόθ.

S. ὁ νόος & contractim νοῦς

τοῦ νόου

νοῦ

τοῦ νόω

νοῶ

ἐν νόον

νοῦν

ὧ νόε

νοῦ

F ii

DE NOMINE.

D.	τὸ νόον	νόον
	τοῖν νόοις	νοῖν
P.	οἱ νόοι	νοῖ
	τῶν νόων	νῶν
	τοῖς νόοις	νοῖς
	τοῦ νόου	νοῦς
	ὧ νόοι	νοῖ.

Hic obseruabis & ea quæ per contractio-
nem ex ois in ois mutantur, ut πλακός
πλακοῦς, πλακόν, πλακοῦντες &c.

ΔΣ.

S.	ὁ ἄλς
	τοῦ ἁλός
	τοῦ ἁλί
	ἐν ἁλά
	ὧ ἁλς.
D.	τὸ ἁλέ
	τοῖν ἁλοῖν
P.	οἱ ἁλς
	τῶν ἁλων
	τοῖς ἁλσί
	τοῦ ἁλας
	ὧ ἁλς.

ΡΣ.

S.	ὁ μάκκαρος	Aliàs & μάκκαρος.
		μάκαρ

DE NOMINE.

ἤ μάκ ϛ τ ϑ διό μακάειος το μα
 ἤ μάκ ϛ π καρίεσ effertur.
 εἴν μάκαρ τ α
 ὦ μάκαρς ες.
 ΝΣ.

S. ὁ τίςως
 το τίςωθς
 ἤ τίςωθι
 εἴν τίςωθα
 ὦ τίςωσ
 †.

In †, finientia certa regula comprehendī nequeūt: alia em̄ per εος, alia per ης, sed rara, alia etiā per φος, sed rarissima effertur, ut

S. ὁ ἄρα†
 ἤ ἄραβ ϑ
 ἤ ἄραβι
 εἴν ἄραβα
 ὦ ἄρα†
 D. τῷ ἄραβέ
 τοῖν ἄράβοιν
 P. δι ἄραβιν
 τῶν ἄράβων
 τοῖς ἄρα†ι
 ὧν ἄραβας

DE NOMINE

ὦ ἀραβὺ.

Sic,

S. ὁ κύκλω† το κύκλωπΘ &c.

S. ὁ κίνυ† τ κίνυφΘ &c.

Omnium declinabilium uocum paradigmata iuxta literarū ordinē praescripsimus. Tuum erit studiose Lector, ad ea exigere, si quod nomen inciderit flexendum. Iam & nostro exemplo te uelim quā plurimum uocum accumulare, quibus casuum uarietates ac discrimina queant exerceri.

Observabis autē & in hac declinatione à genitiuo ος, fieri nominatiuum declinationis tertiæ, ut

ὁ ἄβαξ, τ ἄβακΘ, Hinc

ὁ ἄβακΘ

το ἄβάκx

τρ ἄβάκω &c.

Item ab accusatiuo α, nomen declinationis primæ apud Latinos, ut τὴν κρατῆρα. Hinc, hæc cratera, huius crateræ, huic crateræ &c.

At observabis in hac declinatione Dativum pluralem.

REGVLA PRIMA.

Vocali desinentia, nominatiuo α adpo

DE NOMINE

nunt, ut γράμμα γράμμασι.

SECUNDA.

N, desinentia pro ν, σ, nominatio ad-
ponunt, ut πτάν, πτᾶσι.

TERTIA.

P, desinentia ferè tm̄ adponunt ntō σ, ut
μάκρ, μάκρσι. Quæ excipiunt uide supra.

QUARTA.

In σ, desinentia, i, nominatio adponūt,
ut αἶας, αἶασι, ἀβας, ἀβασι.

DE CONTRACTIS DE- CLINATIONIBVS.

Satis scio iuuentuti uideri contractio-
flexum difficilem, sed eam uelim obser-
re primum, omnia contracta secundū
naturam suam ad quintam declinationem
pertinere simplicium, ut πόλις πόλιος. De
inde contrahi solere, quia in ipsarum penul-
timis ac ultimis concurrunt uocales, in qui-
bus cum hiatus uitare omnes linguæ sole-
ant, contrahuntur iuxta cognationem lite-
ræ. Obseruabis igit in contrahendo literæ
cognationem. Cognata sunt, α, ε, η. Co-
gnata item ε, η. Item ε, ι. Item ει, & η.

DE NOMINE.

PRIMA CONTRACTO.
rum Declinatio.

Huius terminationes sunt,

Masculina ης, ut ὁ δημοδιδάσκῃς.

Communis ης, ut ὁ καὶ ἡ ἀληθής.

Neutra ες, adiectiuorum, ut τὸ ἀληθές.

Neutra ος, substantiuorum, ut χάος.

Declinantur hoc modo.

MASCVLINA

- S.** ὁ καὶ ἡ ἀληθής
τοι καὶ τῇ ἀληθείᾳ, & οὗς
τῶ καὶ τῇ ἀληθείᾳ, & εἰ
τὸν καὶ τὴν ἀληθείαν, & ἡ
ὡ ἀληθείς
- D.** τὸ καὶ τὰ ἀληθέα, & ἡ
τοῖν καὶ ταῖν ἀληθείοι, & ἀληθεῖν
- P.** οἱ καὶ αἱ ἀληθεῖς, & εἰς
τῶν ἀληθέων, & ὧν
τοῖς καὶ ταῖς ἀληθείαι
τῶ καὶ τὰς ἀληθείας, & εἰς
ὧ ἀληθείου, & εἰς.

NEVTRA ADIECTIVA.

- S.** τὸ ἀληθές
τοῖ ἀληθεῖ, & οὗς.

DE NOMINE

ὅς ἀληθεῖ, & εἶ

ὅς ἀληθής

ὧς ἀληθής

D. τῷ ἀληθεί, & ἡ

τοῖν ἀληθείον, & οἷν

P. τὰ ἀληθεία, & ἡ, accusativo & uoca-

τῶν ἀληθέων, & ὧν (tiuo.

τοῖς ἀληθείσι.

NEUTRA SUBSTANTIVA.

S. ὅς χάθ

τοῖς χάθ, & οἷς

ὅς χάει, & εἰ

ὅς χάθ

ὧς χάθ

D. τῷ χάθ, & ἡ

τοῖν χέθον, & χέθον

P. τὰ χέθ, & χέθ

τῶν χέθων, & χέθων

τοῖς χέθ

τὰ χέθ, & χέθ

ὧς χέθ, & χέθ.

NOTA VARIAM DECLINA-

tionem compositore noim

ἀπὸ τῆς κλέος, ut ἡρακλέης.

F V

DE NOMINE:

DUALITER.

Τὰ πόλιε, πόλεε, πόλη. Dixerūt uete-
res etiā τὸ πόλιε, mutato gñe, sicut τὸ ὁδῶ.

τῶν πολίων, καὶ πολέων, πόλεων

PLURALITER.

αἱ πόλις, πόλις, πόλες, πόλεις.

τῶν πόλιων, πολέων, πόλεων

ταῖς πόλισι καὶ πόλεσι.

τὰς πόλιας, πόλις, πόλεας, πόλεις.

ὧ πόλις, πόλις, πόλες, πόλεις.

SIC SINGULARITER.

ἡ πρῶξις

ἐκ πρῶξις, εως, εως

τῇ πρῶξι, καὶ πρῶξι &c. ut supra.

**TERTIA CONTRACTO-
rum Declinatio.**

Huius terminatio est,

εως, Masculinorū tantum, ut ὁσφένες.

S. ὁ ἀχιλλεύς

τῷ ἀχιλλέος, ἀχιλλῆος Ionice, ἀχλ
λέως Attice.

τῷ ἀχιλλεί, λῆ, λῆι.

τῷ ἀχιλλέα, ἀχιλλῆα.

ὧ ἀχιλλεύ

D. τῷ

DE NOMINE:

- D. τῷ ἀχιλλέῃ καὶ λῆε
τοῖν ἀχιλλέοι καὶ λῆοιν
- P. οἱ ἀχιλλέοι, ἀχιλλῆος, λῆοι
τῶν ἀχιλλέων, ἀχιλλέων
τοῖς ἀχιλλέοις
ὅς ἀχιλλέας, ἀχιλλῆος, ἀχιλλῆας.
ὡς ἀχιλλέοι, λῆος, λῆοι.

Ne mirare Atticum gtm̄ penacui, etiam si πόλεως & μῦθέλεως supra uideris. Nā qui in recti fine tonus est, ea syllaba in obliquis nō excedit, ut in tonis noratum est. Sic ἀλκίδης ἀλκίδεος, & hic ἀχιλλεύς, ἑός.

Quo sum usus paradigmatē, ut admo-
neam Latinos duplicis declinationis quo-
rundam nominum, quæ crebra poetæ no-
stri usurpāt. Passim hodie declinamus, hic
Vlysses, sis, si: hic Achilles, lis, li. Vere
res uero & hic Vlysseus huius Vlyssēi, V-
lyssēo, Vlyssēa declinarunt. Sic Achilleus
Achillei, Achilleo. Achillea, ut Orpheus
Orphei Orpheo Orphea, Atq; ex hac decli-
natione secunda latina, sunt genitiui, apud
Virgil. Exuuias indutus Achillei, contra-
ctim pro Achiller: & apud Ouidium, Iniu-

DE NOMINE.

ria Thesei, pro Thesei. Apud Hora. Vlyf-
sei diuissim leges. Item apud Lucanū Achil-
lea actū reperies: quos casus in secundā La-
tinog̃ declinationem congere. Hæc sæpe
Priscianus, sed ubiq; corruptis. Tantum sci-
licet indoctog̃ impudentia potuit, ut opti-
mus autor nūq̃ sit ἄρ' ἁλ' ὁδ' ὁδ' ὁδ' ὁδ' ὁδ'. Vide librū
eius sextum. Cæterum & quosdam Græcæ
declinationis casus ab eis, Latini adsciscūt.
Virg. Orpheī Calliopea Lino formosus A-
pollo. Ὀρφεὺς datiuus est Græcus. Caue Lati-
num putes casum. Contra dixi Vlyfsei La-
tinum casum esse, quippe gtm̃, qui Græcis
erat Ὀδυσσεύς. Item Ilionea penultima pro-
ducta, Ἰλιονήα pro Ἰλιονέα, quod regulare fu-
erat, ut Orpheia. Virgi. Orpheaq; in medio
posuit syluasq; sequentes.

QUARTA CONTRACTO-

rum Declinatio.

Huius terminationes sunt,

ῶ, & ῶς, Fœmininorum, omniaq;
sunt ὁδ' ὁδ' ὁδ' ὁδ' ὁδ', quia deriuata.

S. ἡ Ἐπεὶ

ἡ Ἐπεὶ, ἡ Ἐπεὶ, ἡ Ἐπεὶ.

τῇ σαω.

DE NOMINE.

τῇ ἑωφοί, σεωφοί, ἑωφῶ
 τῇν ἑωφῶα, ἑωφῶ Iones & ἑωφῶν
 faciunt, æoles σεπφῶν

- ῶ σεπφῶ
 D. τῶ ἑωφῶ
 ταῖν ἑωφοῖν
 P. αἰ σεωφοί
 τῶν ἑωφῶν
 ταῖς σεωφοῖς
 τὰς ἑωφῶς
 ῶ ἑωφοί

Hoc inflectes modo

pleraq; alia noia in ῶ, ut Calypso, Dido &c.
 Latine sic hæc Sapphus, huius Sapphus, hu
 ic Sappho, hãc Sappho. Nam quæ genui
 na Latinorū est, Sappho Sapphonis, ut Di
 do Didonis, infrequens est.

QVINTA CONTRACTO

rum Declinatio,

Huius terminatio,

ΑΣ, Neutorum est.

- S. ὁ κέρας (Attice
 τὸ κέρας cōiter, κέραος Ionice, κέρως
 τὸ κέραν cōiter, κέραϊ Ionice, κέρæ
 ὁ κέρας (Attice
 ὠ κέρως

DE NOMINE.

D. τὸ κέρατε communiter, κέραε Ioni-
ce, κέρα Attice.
τοῖν κέρατοιν communiter, κέραοιν I-
onice, κέραων Attice.

P. τὰ κέρατα communiter, κέραα Ioni-
ce, κέρα Attice.
τῶν κέρατων communiter, κέραων Io-
nice, κέραων Attice.

τοῖς κέρασι

τὰ κέρατα communiter, κέραα Ioni-
ce, κέρα Attice.

In hac declinatione observa nō fieri cō-
tractionem nisi τ elisa, neq; hiatus enim fit
nisi τ elisa.

DE NUMERALIBVS.

Hæc ut Latinis sunt uaria declinatione.
Εἰς singulariter tantum.

εἷς, unus μία, una ἓν, unum

ἐνός μιᾶς ἐνός

ἐνί μιᾷ ἐνί

ἐνα μίαν ἐν.

Δύο Dualiter.

Δύο, δυοῖν omnis generis.

Quin & plurale declinatur.

οἱ αἱ

DE NOMINE.

οἱ αἱ τὰ δύο

τῶν δύο

τοῖς καὶ ταῖς δυοῖ

τοῖς καὶ ταῖς καὶ τὰ δύο

Reliqua pluralia sunt.

φῆς

τεία

φῶν cōiter,

φῶν neutri generis.

τεσί

τεσί

φῆς

τεία.

τέσσαρς, τεσσάρων, τέσσαρς, τέσσα

ρας, communiter.

τέσσαρα, τεσσάρων, τέσσαρς, τέσσα

ρα, neutri.

Hinc usq; ad centum, ὅτι ἐκατὼν, indeclina-
bilia sunt, πέντε, ἑξήκοντα, ἑπτὰ, ὀκτώ, ἑννέα,
δέκα, εἴκοσι, τετράκοντα, πεντά-
κοντα, ἑξάκοντα, ἑπτάκοντα, ὀκτώκοντα, ἑννέ-
ακοντα, ἑκατόν.

A centum composita flectuntur, ut ὀκτώ-
κισοι, τετρακόσιοι, χίλιοι, ὀνχίλιοι, φριχίλι-
οι, μύριοι.

ΕΤΕΡΟΚΛΙΤΑ.

Νοῦς, γραῦς, ναῦς, βοῦς &c, reperies in
terminationibus quintæ declinationis.

G

DE NOMINE

Poeticas figuras, ut κρι pro κριθον. ut apud
Homerum, κρι λυκόν.

Item λίπα, pro λιπαρῶ, ut λιπ' ἐλάφῳ,
tuæ diligentia erit Lector obseruare.

TRIPLEX DECLINA

tio, τῶ, ὅς.

S.	ὁ υἱός	ὁ υἱός
	τῶ υἱοῦ	υἱοῦ
	τοῦ υἱοῦ	υἱοῦ
	ἐν υἱῷ	υἱῷ
D.	ὡς υἱός	ὡς υἱός
	τὸν υἱόν	υἱόν
	τοῖν υἱοῖν	υἱοῖν
	οἱ υἱοὶ	υἱοὶ
P.	τῶν υἱῶν	υἱῶν
	τοῖς υἱοῖς	υἱοῖς
	ἐν υἱῷ	υἱῷ
	ὡς υἱός	ὡς υἱός

ALIAS SIC.

S.	ὁ υἱός	ὁ υἱός
	τῶ υἱοῦ	υἱοῦ
	τοῦ υἱοῦ	υἱοῦ
	ἐν υἱῷ	υἱῷ
D.	ὡς υἱός	ὡς υἱός
	τὸν υἱόν	υἱόν
	τοῖν υἱοῖν	υἱοῖν
	οἱ υἱοὶ	υἱοὶ

DE NOMINE:

D.	τὸ ἕε	ἥ
	τοῖν ἕοιν	ἕοιν
P.	οἱ ἕεθ	ἕες
	τῶν ἕων	ὑῶν
	ταῖς ἕεσι	
	τοῖς ἕεας	ἕες
	ὧ ἕεθ	ἕεσ.

ALIAS IN TERTIA

Simplicium.

S.	ὁ ἥος
	τοῦ ἥου
	τοῦ ἥου
	ἐν ἥον
	ὧ ἥε, & cætera.

τέλος τ' ὀνομαζέτω.

Hactenus de nomine, Liber obiter exercendorum puerorum gratia & exempla ad iicere, quibus regulæ illustrentur.

Carmen Hesiodi è genealogiis deorū ad hanc rem delegi.

EX HESIO

DI THEOGONIA DE MVSIS.

ΤΗΝ ΜΟΣΑΩΝ ΑΡΧΩΜΕΘΑ, ΤΑΙ ΔΙ ΠΑΤΡΙ
ΥΜΝΕΥΘΕΙ, ΤΕΡΠΕΩ ΜΕΓΑΛΝ ΝΟΟΝ ΕΝΘ' ΟΛΥΜ-
ΠΟΥ (ΟΝΤΑ

ΕΙΡΕΥΣΑΙ ΤΑΤ' ΕΝΤΑ, ΤΑΤ' ΕΣΟΜΕΘΑ, ΠΡΟΤ' Ε-
ΦΩΝΗ ΟΜΗΡΕΥΘΕΙ, ΤΩΝ Δ' ΑΚΑΜΑΡΝ ΞΕΙ ΑΥΔ' Η
ΕΚ ΣΟΜΑΤΩΝ ΗΣΕΪΑ, ΠΕΛΑ ΔΕ ΤΕ ΔΩΜΑΤΑ ΠΑΤΡΟΣ
ΖΩΟΣ ΕΙΡΕΥΔΟΥΠΟΙΟ ΘΕΑΝ ΟΠΙ ΛΕΙΟΕΑΣΗ
ΣΚΙΔΝΑΜΕΝΗ, Η ΧΕΙ ΔΕ ΚΑΡΗ ΝΙΦΟΕΝΡΟΣ ΟΛΥΜΠΟΣ
ΔΩΜΑΤΑ ΑΘΑΝΑΤΩΝ. ΑΪΔ' ΑΜΕΡΟΡΝ' ΟΣΑΝ ΙΕΪΘΑ
ΘΕΩΝ ΓΕΝ' Θ' ΑΪΔΙΟΝ, ΠΡΩΡΝ ΚΛΕΙΟΥΩΝ ΑΟΙΔ' Η
ΜΟΥΘΑΙ ΟΛΥΜΠΙΑΣ ΔΕ ΚΟΥΡΑΙ ΔΙΟΣ ΑΪΓΙΟΧΟΙΟ,
ΤΑΣ ΕΝ ΠΕΡΙΗ ΚΡΟΝΙΔΗ ΤΕΚΕ ΠΑΤΡΙ ΜΙΧΙΘ
ΜΝΗΜΟΣΥΝΗΤΟΥΝΟΪΣ ΕΛΘΗΘ' ΜΕΔΕΣΘΑ,
ΛΗΣΜΟΣΥΝΗΝ ΤΕ ΚΑΚΩΝ, ΑΜ ΠΑΥΜΑ ΤΕ ΜΕΡΜΗΡΑΩΝ
ΗΘ' ΕΤΕΚ' ΕΝΝΕΑ ΚΟΥΡΑΣ ΟΜΟΦΟΝΑΣ, ΗΣΙΝ ΑΟΙΔ' Η
ΜΕΛΛΕΤΖ, ΕΝ ΣΗΘΕΩΝ ΑΚΗΘ' ΕΑΘΥΜΟΝ ΕΧΟΥΘΑΙΣ.
ΠΑΡ Δ' ΑΥΤΗΣ ΧΑΡΙΤΕΣ ΤΕ Η' ΪΜΕΡΟΣ ΟΙΚΙ' ΕΧΟΥΩΝ
ΕΝ ΘΑΛΙΗΣ, ΕΡΑΤΗΝ ΔΕ Θ' Α' ΣΟΜΑ ΟΣΑΝ ΙΕΪΘΑ
ΜΕΛΠΟΝΤΑΙ ΠΑΝΤΩΝ ΤΕ ΝΟΜΟΙΣ ΚΑΙ ΗΘΕΑ ΚΕΔΝΑ
ΑΘΑΝΑΤΩΝ ΚΛΕΙΟΥΩΝ ΕΠΗΡΑΡΝ' ΟΣΑΝ ΙΕΪΘΑ

ΕΝΝΕΑ

Εννέα θύγατέρες μὲν ἄλφ' ἀπὸς ἐκγεγαυῖαι,
 Κλειώ τ' Ὀυτέρπη τε Θάλφ' αὖτε μελωμένη τε
 Τόρπιχος τ' Ἐρατώ τε πολύμνιά τ' οὐρανίη τε
 Καλλιόπη θ', ἥ δὲ προφρεσάτη ὅσιν ἀπασέων.

SCHOLIA

Plutarchus in libro de audiendis poëtis
 inquit, ὅτι τῶν πρὶν τῶν μυθῶν οὐκ ἀφιλόστο=
 φον ^{εἶναι}. Id cum aliis pluribus, tum eo maxi=
 me commento, est cernere, quo Musæ adū=
 brantur. Cuius & hoc uolebam loco pue=
 ros admonitos, ne frigide lecturi poemata
 nugas modo leuiculas agi putent. Id quod
 Sophistæ quidam, οἱ κενύταυροι, temere per=
 suasum habent. Sed uerū est quod Græcus
 ait, οὐ νοῦς ἐνὶ κενύταιροισιν. Itaq; carmen Hesi=
 odi latine sum interpretatus paulo rarius,
 alioqui græco etiam interpollato. οἷς ἢ νέ=
 οἱς ἄμιλλαν κατασκυλεύω. Scholiis explico
 quæ & mythologia & grāmatica ratio de=
 poscit, utrūq; in Thersite ac Chely facturus
 sum uberius.

Iam uero à Musis otdiamur, quæ Ioui pa=
 tri canentes

Delectāt magnam mentē intra olympum,
Dicentes q̄ sunt, quæ erūt, q̄q̄ antc fuerūt,
Voce cōcinna. ex eaq̄ uero ore fluit carmē
Suaue, non difficulter, gaudent uero tem-
pla patria

Iouis tonantis, dearum uoce uirenti
Tacta, insonat & uertex niualis olympi
Domus immortalium. ipsæ uero immor-
talem uocem edentes

Deorum genus uenerabile, primum canūt
carmine

Musæ olympiades filiæ Iouis Aegiochi.
Eas in Pieria Saturnio edidit patri commi-
xta

Mnemosyne, animos eleutheris demulcēs
Obluione malorum, ac tranquillatis anx-
iis curis.

Hæc uero edidit nouem puellas cōcordes,
quibus carmen (tibus

Curæ est, in pectore latum ardorem haben
Iuxta ipsas Gratia ac desideriiū sedes habēt
In floridis, amabile uero per os uocē edētes
Mulcent, oīm q̄ leges ac mores inclytos
Immortalium concinunt, amabilem uo-
cem edentes.

EXAMEN.

Nouem puellæ e magno Ioue satæ,
Cleoq; Euterpeq; Thaliaq; Melpomeneq;
Terpsichoreq; Eratoq; Polymniaq; Vrani
aque

Calliopeq; ea uero omnium est præstantis-
sima musarum.

EXAMEN.

Ἀρχώμεθα, ordiamur, uerbum coniuncti-
uum est, gr̃o constructū cū præpositione, ut
apud Aratum: ἐκ Διὸς ἀρχώμεθα, Ab Ioue
ordiamur. Et Homerus: μῦσάων ἀρχομαι,
schematicus sine præpositione in hac signi-
ficantia. μῦσάων, gr̃is Doricus est, pro
μῦσῶν. da ntiñe μουσῆ, musa. unde originā
dag uocum multa ratio gr̃cis est, solētq;
& ipsi ludere ac ludi Etymologiis. Tamen
aliquas adnotabo. μουσῆ a μῦσῆ uestigare.
Nam quas poetæ musas uocant μῦθο λογι-
κῶς, animi uis est qua in ueri cognitionem
ferimur: hac miramur, hac inquirimus ab-
dita naturæ. Ergo Musæ à μῦσαι dicuntur.
Plato in hanc sententiam plurima. Ita sæ-
pe Homerus homines alphestas nominat,
id est, indagatores. Declina μῦσαι. requite

E X A M E N.

secūdam ordinem simplicium, generis fœminini, ut eius ordinis omnia. Discernūt. n. Græci genera declinationibus, atq; adeo id longe facillime. Iam qui uolet sibi diuitē parare linguæ suppellectilem, adnotet quæ ex hac uoce μουσῆ, ceu ē fonte nascuntur. Verbum μουσῶδι, erudiri proprie à Musis, quo ego sum usus modo inelegiaco: οὐδ' ἐπιμυσώσῃ νοῦν φίλ' ἄδρην ἔχων. Item μουσουργὸς ἀμουσα & ἔσθην, artifex carminum. is est. n. eius nominis usus. Tu adiunge pro diligentia tua longe plurima.

Τὰ δὲ παῖ, quæ Ioui patri. τὰ, articulus est postpositiuus, nam tono inscripta uox est. Regula. Articuli præpositiui puri. i. uocales tñ, non inscribuntur tonis, ὁ ἦ. Postpositiui inscribuntur, ἦ, αἰ. Ex his est pro αἰ, τὰ. Nam æolica dialectos, q̄ aspiratione non utatur, τ, articulo αἰ, adiicit uice aspirationis. Idem fecit in aliis, ut pro ἐλεγεῖν, Feλεγεῖν dicit F digamma æolico (quā Latini literam recepimus reliquæ Græciæ ignotā) uice aspiratiōis adiecto. Memineris huius scholii de F, si quando primū Quinti Iiani

E X A M E N.

liani leges. Declina $\tau\alpha\acute{\iota}$ sic, η , $\eta\varsigma$ &c. ut supra.

$\Delta\iota\iota$. $\alpha\lambda\epsilon\iota\varsigma$, ζ , in Δ , mutato, ut in hetero-
clitis adnotauimus.

$\Pi\alpha\tau\acute{\epsilon}\rho$. da nominatiuum, $\pi\alpha\tau\acute{\epsilon}\rho$, acuit fi-
nem, quia deriuatum, $\omega\acute{\iota}\delta\alpha\varsigma\ \tau\eta\varsigma\omega\nu$, eius e-
tymi fides apud Grammaticos esto, mihi
nec refellere nec probare libitum est. Decli-
na, $\delta\ \pi\alpha\tau\acute{\epsilon}\rho$, declinationis quintæ simp. $\tau\omega$
 $\pi\alpha\tau\acute{\epsilon}\rho$. Nam qui tonus in recti fine est, ea
syllaba non excedit. & $\pi\alpha\tau\acute{\epsilon}\rho$ per syncopé.
 $\tau\omega\ \pi\alpha\tau\acute{\epsilon}\rho$ $\tau\omega\ \pi\alpha\tau\acute{\epsilon}\rho$. $\tau\omega\ \pi\alpha\tau\acute{\epsilon}\rho$, non $\pi\alpha$ -
 $\tau\acute{\epsilon}\rho$. $\omega\ \tau\alpha\tau\acute{\epsilon}\rho$. Reliqui casus ex his nascunt,
tu ad analogiam recurre. Datius plura-
lis est $\omega\acute{\iota}\delta\alpha\varsigma$, quem adiicio, quia formatu
difficilis est.

$\Upsilon\mu\epsilon\upsilon\zeta\iota$. nominatiuus participii, penul-
timam inflectit, nam ϵ , pro breui habetur,
ut in fine prosodix diximus. plurale est.
Varia. Ab $\upsilon\mu\epsilon\upsilon$ præsens participium est,
 $\delta\ \upsilon\mu\epsilon\upsilon$ $\upsilon\mu\epsilon\upsilon\iota\varsigma$ quintæ decl. simp.
 $\eta\ \upsilon\mu\epsilon\upsilon\iota\varsigma$ $\upsilon\mu\epsilon\upsilon\iota\varsigma$ secundæ simpl.
 $\tau\omega\ \upsilon\mu\epsilon\upsilon\iota\varsigma$ $\upsilon\mu\epsilon\upsilon\iota\varsigma$ quintæ simpl. In-
fra formationē discēs, hic te admonco ge-
neris ac declinatiōis, quæ cum nominibus

E X A M E N.

participia communia habent. Ergo ab ὑμνοῦ & foem. singul. est ὑμνοῦσαι pluralis ntūs, & pro ὑμνοῦ & ὑμνεῖ Doricum est. Exempla in promptu sunt Theocritum legenti. Is in pædicis, cuius carminis est hoc initiū, οἶν' ὃ ὦ φίλε παῖ λέπεται καὶ ἀλαθέα. i. In uino ueritas, sic inquit, δ'ν πρᾶρν' ὃ φιλεῦντα, τρεῖταιον ἐθικας, pro φιλοῦντα. Cæterum hymnus proprie deorum laus est.

τέρπων, delectant, actiuum plurale præsens, ut τὴν πρῶτην acuit antepenultimam ex regula. In polysyllaba ultima breui, &c, acutus est in antepenultima, uide supra.

Μέγαν ἐτόρόκλιον est. ὁ μέγας, τοι μέγας, λα μέγας, ὅς μέγας, δ'ν μέγας, ὦ μέγας. Reliquos casus a μέγας forma. Sic & totum foemininum, ἡ μέγας, ὅς μέγας. In neutro sic, δ' μέγας, τοι μέγας, ὅς μέγας, ὦ μέγας. Plurale a μέγας pete. μέγας μεῖζων μέγας, supra comparauimus.

Νόον α νόον νοῦς. Quid α φῆν, θυμὸς, λόγος, differat, philosophi uiderint. Tu interrim mythologiam capta. Musæ magnam mentem Iouis delectant. Musis, hoc est, ue ri sci

E X A M E N.

ri scientia ad deos transferimur, diis similes reddimur, id quod pluribus in Theage Plato differit.

Ενθ'σ, intra, aduerbium gtō construitur.

ὀλύμπν, coelū. olympum dicimus ὁλως λαμπρν, ut est autor Theon, Arati interpres, nobilis grammaticus.

Εἰρεῦ&ι, participiū præsens, ab εἶρω, ὁ εἶρων, ἤ εἶροντ&, quintæ declinationis. ἢ εἶρε&, & εἰρούσης, secundæ declina. & εἶροντῳ εἶροντ&, quintæ declin. Et ab antiquo uerbo εἰρέω fit εἰρῶν εἰρούσας εἰρούν. Ab εἰρούσας εἰρεῦ& Dorice. Ab εἶρω est εἶρων dissimulator, hinc εἰρωνεύειν dissimulare, Socraticum. & εἰρωνεία, Ironia, dissimulatio. Cōtra ἀλάζων simulator, ostentator uanus, qui Salacon in prouerbiū speciem dicit. & λακονῖσαι, uanum ostentatorem agere.

τάτ'έοντα, τὰ articulus neutri generis.

τε, coniunctio, &.

Εόντα pro ὄντα, ab εἰμί, ὦν, οὗ&, ὄν, existēs. Prorsum hæc fœcūda mythos est, Musæ, q̄ sunt, quæ fuerūt, & quæ uētura trahunt Ioui canūt, hoc est, musæ oīm reḡ cognitionē

EXAMEN.

complexæ sunt, ut Platonici dicunt: φιλο
σοφίαν εἶναι τῶν θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων γνῶσιν.

Εσόμεθα, η, ον, futurum.

πρὸ, ante, adverbialiter. Sed hæc aliàs.

τε, q̃. εόντα, ὄντα.

Φωνή, uoce, sextus casus est, à φωνή nomi-
natiuo, qui finem acuit præter regulam. Et
si .n. uerbale facias à φωνέω, tamen quæ secū-
dum eum modum formant, scilicet à poste-
rioribus futuris, communes regulas accen-
tuū sequunt, ut à πωῶ, τύψω. τόκος. νόμος.
σφενδόνη à σφενδονέω. Obiter in mētem ue-
nit historiæ Gygis, quam è Platone M. Ci-
cero in tertium Officiog̃ transtulit. Isthic le-
git: cū palā eius annuli ad palmā conuerte-
ret. Latina uox pala infrequēs est, qua Cicero
σφενδόνην, qđ apud Platonē nomē est pro
massa, qua annuli gēma claudit, reddidit.
Cæterę & pala uētilabę significat, & palacæ
auri. i. massæ legūt. quanq̃ palathæ dici ma-
lim, qppe originis græcæ, unde & palatia, &
alia quædam nomina Iuriscons. trahunt. A-
pud Platonem sic est: καὶ αὐτῷ οὕτω συμβαί-
νει, σφίγοντι μὴ εἶσω τὴν σφενδόνην, ἀδύνατον
γίγνεσθαι.

EXAMEN:

γίγνεσθι. ἔξω δ' ἐλθέτω. Declina φωνή, ut μου
 & uide characterem supra.

ὁμηρεῦσθαι, participium, concinentes, ab
 ὁμηρῶ, ὁ ὁμηρῶν. ἢ ὁμηρεῦσθαι ut supra. & ὁμη
 ρεῦν. Qua significatione uerbum ὁμηρεῦσθαι fa-
 ctum existimo, ab ὁμῶ καὶ ἔρω.

τῶν δ' ἀκάματον ῥέει ἀνδρῶν ἐκ στόματων ἡδ' ἔα
 Construe sic, ἡδ' ἔα ἀνδρῶν ῥέει ἀκάματον ἐκ στο
 μάτων. Suaue carmen fluit indefesse ex o
 re illarum. Dii boni quod uenuste dictum est flu
 ere carmen. & indefesse. Sola enim ea inge
 nii humani functio optima est, ad quam sua
 pre natura ducitur. Suaue igitur Musarum
 carmen est, quoniam fluit, hoc est, sua ipsius spon
 te sequitur. Homerus poeta Nestorem insi
 gnem oratorem descripturus, inquit. τοι καὶ
 ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέειν ἀνδρῶν. Cu
 ius ab ore fluit uox melle liquenti dulcior.
 Tantum refert, quod acturus sis, non repug
 nante Minerva, ut cum Horatio loquar, o
 beas. Tum uero indefesse. Nam quid omni
 um quod & minus molestum sit, & conten
 damus ardentius, quam id cuius in seuit nobis a
 morem natura. ἡδύς, ἡδίων, ἡδύς. Sic

E X Á M E N :

ῥόκῖς, ῥόκῖων, ῥόκῖς Θ. Declinatio in heteroclitis, Motio in capite nois patet.

Ἄσθ, cano ἄσθ ἢ carmen, & prolatis syllabis ἄσθ ἢ, è quo reciso α, fit ᾠδ ἢ pro οἰδ ἢ. Hinc est compositorum prope nimia copia, κωμῳδία, carmen ioci conuiualis. Τραγῳδία, carmen tragicum &c. Declina ἄσθ ἢ sicut μουσῶ.

ῥέω, uerbum, fluo.

Ἀκάματον, adiectiuum, aduerbii uicē fungens, non laboriose, indefesse, ab α, priuandi nota, & κάμω laboro. quo modo κάμαρον formatum sit, infra de uerbalibus leges. Homerus ἀκάμαρον πῶρ pro uehemēti igne dixit, ac supra modum efferuescenti. Sunt & aliæ quædam particulæ, quibus quod citra laborem sit describimus, ut ἀνιδρωτί, citra sudorem.

Εκ σωματων. ὅ, σόμα σόματος, neutz quintæ declinationis simplicium.

τῶνδε, demonstratiui pronominis significans est, quippe compositus articulus prepositiuus, ὅδε, ἥδε, τόδε

γε λᾶ λέ τε δώματα templa. Λῶμα δώματα Θ.

EXAMEN.

ἔσ, exhilarantur. πλάξ, præsens est neutri
uerbi πλάω, rideo, numeri singularis. Solēt
enim græci, Ammonio autore, neutris plu-
ralibus dare singularia adposita.

ὧς δὲ ἀ ζεῖς, ut supra.

Εἰ γδύπιο, tonātis, ab εἰ augēdi parti-
cula cōponit, & δούπς, sonitus. Nā fulminū
autor Iupiter est. εἰδδύπας, γ, interponit au-
gendi temporis gratia. ὁ εἰ γδύπας, τ̃ εἰ γ
δύπας, κ' εἰ γδύπιο Ionice, quo gtō hic He-
siodus utitur. Hic obseruabis particulas so-
la cōpositione usurpatas, εἰ, ζα & σίλες. ut εἰ-
εθάλλας, admodū flores, ζάθεος diuinus &c.
Θεῶν, ἀ θεά, π θεῶν, gtūs plur. ē, uide μούσα.

ὁπί, acuit ultimā, est em̃ obliquus mono-
syllabi acuti, ὁπί, uox. Declina, ἢ ὁπί, τ̃ ὁπός,
τῇ ὁπί, τῇ ὁπά, actūs penacuitur. Nam ē re-
gula excipiūtur accusatiui omnes, & nomi-
natiui duales & plurales, ut χεῖρ, χεῖρός, χεῖ-
εἰ, χεῖρα, sic de similibus, ὦ ὁπί, τὰ ὁπέ, ταῦν
ὁπῶν. reliqua præstat analogia.

ἀφειόεσσι, adiectiuū scēm. mouet ὁ ἀφειός
flores, τ̃ ἀφειόεντος, quin. decl. sim, ἢ ἀφειόεσσι
τ̃ ἀφειόεσσι secun. τ̃ ἀφειόεν τ̃ ἀφειόεντος quī.

E X A M E N:

Ergo ὁ πρὶ ληειόεσσι σκιδναμένη, uoce floren-
ti fracta, datiuū sunt uel sexti casus. ληειόεσις
denominatiuum, copiam significare uidet̃,
aut similitudinem, floridus, ἀ λείεον, quo
nomine proprie Narcissi florem significari
aiunt.

Σκιδναμένη, dispersa. Datiuus est. Moue-
tur σκιδνάμεν, νη, νον. Nota est declina, a
uerbo σκιδναμι, spargor, ut infra.

Ηχη, sonat, ab ἡχώ, tertia persona præ-
sentis. hinc ἡχώ, echo, deriuatum est.

Κάρι, frequētius est κάρα, caput. promil-
cue declinatur. ἢ κάρα, τὴ κάρασ. & τὸ κάρα,
τὴ κάραρσ, ἀ κάρανον. & τὸ κάρι, τὴ καρήατ.
& ἢ καρὶ τὴ καρῆς. Callimachus. ἄρτεμι σὴν
τε καρὴν ὤμοισι, σόντε βίον.

Νιφόεντ, a νιφόεις, moue sicut ληειόεσις,
niualet significat. Sic olympum cognomi-
nat, siue q̃ niues demittat, siue q̃ e tenui ac
niuium simili materia sit, ὅλως λαμπρὸς sci-
licet, quæ interpretatio uidebatur adiūgen-
da, q̃ ambigua sit significatio τὴ νιφόενρσ, ut
& reliquorum huius formæ in eis.

Αἰδ' ἄμβροτον ὄσαν ἰεῖσσι. Hæ immortale
carmen

EXAMEN.

carmen edentes. Vnæ immortalitatem musæ pariunt hominibus, ἐκ γὰρ μουσάων κλέ-
 ο' ἄμβροτον, ut Theocritus ait. ἂ priuat. βγο
 3' mortalis.

ἰείε, ἰεῖε, ἰεῖν, participium ab ἵημι, ut in
 uerbis cernes,

Οεῶν γεῖνος αἰδῶτον, πρῶτον κλείουδον ἀοιδῆ.
 Scande δεῶν γεῖο in dactyli numerum re-
 dactio, δεῶν duas syllabas una complectere,
 ut apud Homerum, μῆνιν ἄειδε θεὰ πηληϊά-
 δω, pro πηληϊάδω, perinde ac elisa uocali.
 Nam longa breuem concipit. Et Hesiod.
 ῥῆα μὲν γὰρ βεῖαι, quasi legas ρεῖ μιν, Spon-
 deus est. Sic apud Virgilium, Seu lento fu-
 erint aluearia uimine texta.

κλείουδον canūt, ἀ κλείω inclyte celebroy.

πρῶτον aduerbium, primum.

ἀοιδῆ, datiuus.

αἰδῶτον γεῖο. accusatiui. γεῖο, primæ
 contract. declin. neutrum substantiuum in
 ο, ut μέλο, χάο, χέο.

δεῶν, genitiuus pluralis ἀθείος, quod a θε-
 ᾶω templor, seu θέειν currere deriuant. Nā
 eo uetustissimi nomine cœlum dixere, qd'

E X A M E N.

postea οὐρανός ab ὀράω tueor.

αἰγίοχοιο genitiuus Ionicus, pro αἰγίοχῳ
 tertiæ declinationis. αἰγίοχος Iupiter cog-
 nominatus, ἀπὸ αἰγός ὄχῃς, ab alumna ca-
 pra. Ea est unde κέρας ἀμαλθείας, Copiæ
 cornu Iouis sacratum est. Vide Callimachi
 hymnos, Pausaniam in Arcadicis, & my-
 thologos alios.

τὰς, si uis proprie exponere, fac postpo-
 sitionem articulum ἀς, aspiratione in τ trans-
 lata.

ἐν περείῃ. ἐν præpositio dtō constituitur.
 Musæ in Pieria genitæ dicuntur, q̃ isthic pri-
 mum cœptæ sint coli, cōditis à Lino sacris
 ut in Bœoticis Pausanias, & nos ecloga in
 Philonda lusimus : Orgia Pieridū qui spi-
 ras nupera Daphnī, &c.

κρονίδη, dtūs, patronymicon ἀκρόνθ. I-
 ta Saturnum uocamus, ἀ χρόνος tēpus, κρονί-
 δης Saturnius, primæ declinationis simp.

μιγίσσα, participium ῥα. Infra discas for-
 mationē, ὁ μιγίσσας μιγέρης, ἢ μιγίσσας μιπίσας
 ὁ μιγέρης μιγέρτης.

μνημοσύνη decl. secundæ simp. Memo-
 ria

EXAMEN.

ria artes peperit, eleganter hoc, quātum ad
 μυθολογίαν attinet, à Plutarcho in conuiuia
 libus q̄stionibus agit. Habemus & nos ad
 hanc rem suauissimos Laberii uersiculos.
 Sophian uocant me Graii, uos sapientiam.
 Vlus me genuit, mater peperit memoria.

ἡ συνόισιν seminibus. Quos ego uidi Hefio
 di libellos, & ἡ συνόισιν a superiori sententia
 distinguunt. Itaq; & ego in eum modū, sed
 è ratione mythologiæ supra uerti. Longe
 uero præstat, quantum coniicio sic interpre
 tari: Quas memoria iuncta seminibus Ioui
 patri peperit, delectans Iouem, musas, inq̄,
 peperit, obliuionem malorum, & curarum
 tranquillitatem, ut hic uersiculus appositio
 ne cum superioribus cohæreat. Facit con
 structio uerbi μέδω, ut hunc ordinem pro
 beam. ἡ συνός semen, uis foecunda, Tertiæ de
 clinationis simplicium,

μεδέω, participium a μεδέω antiquo,
 eugo, &c. μεδέων μεδέουσα μέδον.

ἐλευθερία ab ἐλευθερία quint. declin. sim
 pliciū, Iouis epitheton, & apud Pausaniam
 cernes, libertatis titulus est.

EXAMEN.

do ueniat hinc, docebo alio loco. Musæ animum tranquillat, affectibus liberant, ut ex instituto Pythagorico intelliges, & Clytemnestræ historia, quæ tum demum uoluptati pudicitiam suam passa est, cum musicum sustulisset. Plurima ad hæc apud Athenæum lege. Alio si lubet & hanc mython trahere, nil dignum parari musis, nisi tranquilla & recte constituta mente.

ἀμπενομα, uerbale neutrum, sicut ὑσῆμα. μορμαξάων, curarum anxiarum. Id enim uel μορμαίρα, uel μέριμνα significat, utrunque secundæ declinationis simplicium, μέριμνα usitatius est. Theoc.

πενία ἢ διόφαντε μόνα τὰς τέχνας ἐχέει
αὐτὰ τῷ μόχθῳ διδάσκαλος. οὐδὲ γὰρ εὐδαι-
μόνιος ἐργατίνεσσιν κακὸν πρὸς χοντὴ μέριμνα
Paupertas Diophante sola artes excitat,
Ipsa laboris magistra est. Neque enim dormire
Viris operatoribus malæ præbet angustia.
Huius significantiæ est & μορμινάω uerbum,
solicitus, anxius cogito, eius usus est in Psal.
xxxvii, καὶ μορμινώσω ὑπὲρ τοῦ ἁμαρτίας μου,
& anxius seu sollicitus ero pro peccato meo.
Com

E X A M E N.

Cōmodum reddidit Græcus emphasin uo-
cis Hebrææ, אֵין אֵין Latine cogitabo legi-
mus, quod uides quā non respondeat ple-
nā significantiæ uerbis $\mu\epsilon\iota\mu\eta\sigma\theta\omicron\iota$ Αἰνῶναι
 $\omicron\mu\acute{o}\phi\omicron\nu\alpha\varsigma$, ab $\omicron\mu\varsigma$ $\phi\omicron\nu\epsilon\iota\nu$. æquis legibus
conueniunt musarum cantilenæ, id est, Tū
demum recte artes tractantur, cum aliæ ali-
is iunguntur. Choris gaudent musæ, Diale-
ctica rhetoribus usui est, geometria astrono-
mis, poetam philosophia, philosophū poe-
tica commendat. atq; id est $\phi\epsilon\gamma\mu\acute{o}\kappa\lambda\iota\omicron\nu$ uo-
camus $\pi\alpha\iota\delta\epsilon\iota\alpha\nu$. Declina $\omicron$ $\omicron\mu\acute{o}\phi\omicron\nu\omega\nu$ $\tau\omicron\iota$ $\omicron\mu\acute{o}\phi\omicron\nu\omega$
 $\phi\omicron\nu\omega$, iuxta analogiam quintæ simpliciū,
 ω in $\omicron$ mutatur.

Regula : Comparatiua, uerbalia, & quæ
à uerbis decomposita sunt, ω in $\omicron$ mutant,
 $\kappa\epsilon\iota\acute{\alpha}\sigma\omega\nu$ $\kappa\epsilon\iota\acute{\alpha}\sigma\omega\nu\omega$, $\sigma\mu\phi\acute{\alpha}\lambda\mu\omega\nu$ $\sigma\mu\phi\acute{\alpha}\lambda\mu\omega$
 $\nu\omega$, $\omicron\mu\acute{o}\phi\omicron\nu\omega\nu$ $\omicron\mu\acute{o}\phi\omicron\nu\omega$. Reliqua in $\omega\nu$, ω ser-
uant.

$\eta\sigma\iota\nu$, Datiusus articuli postposit. pro $\alpha\iota\varsigma$,
 α in η soluto $\alpha\iota\sigma\iota\nu$, in $\pi\acute{\epsilon}\alpha\chi\eta\kappa\omega\varsigma$ adiicitur.
 $\sigma\acute{\eta}\theta\epsilon\sigma\iota\nu$ à $\sigma\acute{\eta}\theta\omega$, pectus, neutrum declina-
tiōis pri. contractor. $\sigma\acute{\eta}\theta\epsilon\sigma\iota\nu$, drūs pluralis,
 ω , geminatur augendi temporis gratia,

ΕΧΑΜΕΝ.

Ἀκηδής, ab ἀ & κηδός luctus, unde ὠδὴ κηδόν, sicut ἀληθής primæ contractorum.

θυμός ardor & impetus quidam conficiendæ rei, ut apud Homerum: ἐαλέειν ὄρεϊ θυμός. & θυμός ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι μάλλον ἐφορμαῖται. Vides ut Homerus θυμόν ardorem, & ὄρμην impetum coniunxerit. Et propheta deprecaturus subitam noxæ vindictam, κύει μὴ ὄρ θυμῷ σου &c. Ne in furore & cæt. Nam belle θυμός cum Hebræa uoce נַפֶּחַ conuenit.

Εχούσις, ab ἔχουσα participio. Moue perinde ut superiora.

Παρ' Ἀντῆς, pro παρὰ δὲ ἀντῆς, ut in y soluto,

χαλεπὸν, Declina χάλει, χάλειτο, χάλειπ χάλειν, analogice reliqua. iuxta musas gratiæ sunt, habent eam nomen ἀχάρα gaudio, & recte. Nam quicquid est humanæ ac ciuili consuetudinis, Gratiis debemus. Ita Xenocratem Plato admonebat, πένδειν χάλειπν, sacrificare Gratiis, quo uitæ usu magis urbano ac comi esset. Absit ergo à musis liuor, absint omnes illiberales affectus. Id quod uolebat

Ε'ΧΑΜΕΝ

nolebat Aristoteles inquiens, & φιλόσοφος
 φιλόκαλον εἶναι.

ἵμερ' τοι ἱμέρου. Desyderium recte faci
 endi, laudis amor. τί περ κάλλιον ἀνδρί κεν εἴη
 ὁ λείψ', ἢ κλέ' εἶδ' ἁλόν, ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθ'.

οἶκ' , οἶκιον, diminut.

ἐν θαλίῃς, pro θαλίαις, θαλλὴν florere,
 νόμος ὃν θεοὶ καὶ δαίμονες κλείουσιν, celebrāt le
 ges & mores immortalium, Respublicæ &
 legibus bonis, & bonis moribus constant,
 oportet. Hæ artes dignæ laudæ sunt, quæ
 mores ornant, & bonas leges confirmant.
 Sed immortalium, ait. Heroas si lubet in
 tellige.

ἐπήραρον ὡδὶ ἐρατὴν, amabilem.

προφδρέσῃ. Compara, προφδρὴς προφ
 ρέσθ' προφδρέσῃ &c. Nomina mala
 rum apud Plutarchum in Sympotiacis ex
 plicantur. Est & Pharnuti liber in omnium
 manibus, quo malo ingenium experiare tu
 um, quàm his nugis meis tene
 are diutius.

FINIS de Nomine.

H iiii

DE VERBO

ER Bum ἔμα, dictio est, quæ modis, temporibus ac personis flectitur. Verborū alia personalia sunt, quæ per distinctas personas & ἐμλίσεις, id est, terminations variantur, λέγω, λέγεις, λέγει. Alia impersonalia, quæ modis ac temporibus variant, numeris ac personis non variant. Constructio addit numeros ac personas. προσήκει μοι ἐὼς λαβεῖν, προσήκει ὑμῖν ἐὼς λαβεῖν. εἰρηται ποῦ με περὶ νυχώσεως.

ACCIDVNT VERBO

Genera, Personæ, Figuræ, Numeri, Modi, Tempora, Coniugationes.

G E N E R A.

Διαθέσεις, dispositiones uerborū, id est, coniugandi figuræ tres sunt, ω, με passiuorum, με mediorum.

ω, dispositio actiua est, id est, quædam coniugandi figura, qua per omnes modos, tempora & personas facilis notio est, quæ terminatio

DE VERBO.

natio actiua sit, ut λέγεις, λέγει, λέγεις, ἐλέ-
ξα, dispositiōis actiua sunt, quæ ex ω nascuntur.

Μαι, passiuorum dispositio est, qua scit
quæ terminatio passiuæ sit, ut τέτυμαι, τὸ
ἦσθαι, dispositionis passiuæ sunt, quia ex
μαι nascuntur

Medium aliquas ex utroq; terminatiōes
usurpat. Ergo alia est ratio generum apud
Latinos, alia apud Græcos. Genera Latina
significationē uerbi explicant, Græca solum
cōiugationis. Quapropter & apud Græcos
duplicita genera uerborū fingito, Etymolo-
gica, quæ coniugationis notiōes sunt, Syn-
tactica, quæ significationem expediunt, ut
τύπω actiuum, τὸ πῶμαι passiuum, uerbe-
ror, & τὸ πῶμαι medium, actiua & passiuæ
significationis. Neutrum ὁ γινώσκω ualeo, de-
ponēs μάχομαι pugno. Et hæc uarietas ge-
nerum in Syntaxi est. Cæterum in etymo-
logia ὁ γινώσκω actiuum characterem, μάχομαι
passiuum sequitur, ὁ γινώσκω dispositionis a-
ctiua est, μάχομαι passiuæ.

TEMPORA, χρόνοι.

Hoc opus, hic labor est, secernere tempo-

DE VERBO.

ra. Sunt enim multa ac uaria, quædam etiã gemina.

ἐνεσὼς χρόνος, instans tempus, quod modo fit, significat, λέγω dico.

πᾶσα πικρὸς χρόνος, extensiuum tempus, inchoatiuum modum noīant, extenso tempore in rem quæ agebat, nondū confectā, ut, quom tu luderis, græcabar.

πᾶκεῖμην χρόνος, Ptm̄ perfectū prorsum absolutā actionē designat. A diacēs tēpus dicit. nā qđ primū iā factū est significat.

ὑπερτελικὸς χρόνος. Plusquamperfectum tempus, eius usus est græcis q & latinis.

ἀόριστος χρόνος, Indefinitū ptm̄. A paracmeno differt, qđ πᾶκεῖμην præteriisse rē primum iam indicat, quapropter πᾶκεῖμην. i. adiacens, & ceu iuxta positū ei quod transit, dicit. ἀόριστον, præteriisse quidē rem, sed indefinite num olim an modo præterierit, ut cum dico πᾶπωκα cecidi, indico primum me iam cecidisse. Cum uero ἔπεσον dico, quod ἀόριστον est, cecidisse me significo, sed ambiguus est quī cum loquor, olim ne, an nuper ceciderim. Quæ duplicis præteritii ratio

DE VERBO

ti ratio uel hoc probat mihi, q̄ actus alios pa-
 racemeno, alios aoristo significātius expri-
 mimus. Tun' malebas paracemeno expres-
 sum hoc Homeri: τὸν ἐκ' ἄρ' ἄλπε' ἔδωκεν ἑκκ.
 βόλος, ἢ ἄλ' ἔδωκεν. id est, Phœbus ob hæc
 mala multa dedit, atq; insuper addet. Con-
 uenit ἔδωκε indefinitum esse, quia & olim &
 nuper græcos Apollo adflixit. Nil addebat
 definita ratio tēporis, & huic sentētia, σὺ δ' ἐ-
 σῶ με γὰρ λήτοι δὲ μὲν εἶξας .i. cū tu impotēti
 aīo ac furori tuo paruisses. Nam si lubet cū
 pareres, indefinitum participium εἶξας ex-
 ponito. At referebat temporis modus hoc
 loco, ἵζον ἄ' εἰν ἀγροῦ τελευτότες, cum significa-
 ret poeta nouo malo iam labefactatos prin-
 cipū aīos. Longius forsā immoror huic di-
 sputatiōi q̄ ferat ὁ ἀνὴρ χαλεπός. Sed uisum
 est precīū operæ id, q̄ scio his nōnunq̄ laby-
 rinthis tempore græcorū pueros turbari, p̄-
 fertim re Latinis ignota. Itaq; Prisciani uer-
 ba adiiciam, quo sciant quid inter Latina
 & Græca tempora intersit. Sic ille. Sciendū
 tamen, q̄ Romani præterito perfecto non

DE VERBO.

solum in re completa modo utunt, in quo
uim habet eius quod apud Græcos *πῆκεί-
μνος* uocat, quæ Stoici *τέλειον ἐν εἴῳ* no-
minauerunt. Sed etiā pro *ἁοείσω* accipit,
quod tēpus apud græcos tam modo perfe-
ctā rem, q̄ multo antesignificare potest. Et
sicut apud illos indefinitum tēpus adiectiōe
ποῦ ἄρτι aduerbii, *ὅν πῆκείμνον*. i. adiacēs
tempus, & adiectiōe *πάλαι* *ὅν ὑπὲρ ὧν τελε-
κόν*, id est, plus q̄ perfectū refert: sic apud nos
idem est p̄m̄ perfectū. potest. n. & modo &
multo ante intelligi perfectum. Et apud au-
tores hoc exemplis adprobat. Euander enī
apud Virg. in 8. de matre sua: Cecinit quæ
prima futuros Aeneadas magnos, & nobi-
le Palanteum. Cecinit dicit, pro cecinerat.
Multo .n. ante illam cecinisse intelligit. Et
ipse poeta e sua persona:

Troiaē qui primus ab oris
Italiam fato profugus, Lauinaq; uenit.
Venit, pro uenerat. Hic enī quoq; multo an-
te intelligit uenisse Aeneā in Italiam. Ergo p-
prie si quis contemplet uim p̄ti, nō aliam si-
gnificationē iudicabit hoc habere, q̄ illud
quod

DE VERBO.

quod apud Græcos ἀόριστον uocant. Hoc autem differt à plusq̃ perfecto, q̃ illud per se p̃latum non eget aduerbio pridem, quod habet in se naturaliter, nisi uelimus explanādæ quantitatis temporis causa addere añ quot dies uel annos. Nec licet illi modo uel nuper aduerbia adiungere. P̃t̃m uero perfectū ad manifestandam significationē eget modo uel pridem aduerbiis. Hæc Priscianus de p̃t̃o Latino. Vides ἀόριστον id significare quod p̃t̃m Latinum, hoc est, indiscriminatum id quod modo transiit. πᾶκεῖμνον uero certo id quod modo p̃teriiit. Cæterū duos aoristos copia fecit. Nam idem uterque significat.

μέλλων χρόνος, Futurum tempus, id q̃ Latinis significat, λέξω, dicam. Duos μέλλοντος copia fecit. Idem uterq̃ significat.

Est aut̃ Atticis & μετ' ὀλίγον μέλλων, mox futurum, quod Latini propemodū sic reddimus: Vicero dum is se expediat. Vide Priscianum, & Erasmus in copia uerbosæ.

Modos, Personas, Numeros ipse obseruabis.

DE VERBO.

CONIUGATIO

Diatheses uerborum tres sunt, ω, μ, πασσι-
uum, μ, μέδιον. Ex diathesi ω reliquæ na-
scuntur, quapropter cuius ordinis coniugatio-
num ω est, eiusdem & passiuæ & mediæ sunt.
Nam à singulis actiuis mediæ nascuntur, si-
cut & passiuæ. Diathesis uero actiua triplici
charactere constat. Aut ω, β, ὁ τόνω, id est,
uerbi quod penultimam acuit, ut πιδέω po-
no. Aut ὦ circumflexo, quod à uarytonis na-
scitur, ut πιδῶ. Aut μ, quod à circumflexo
oritur, ut πιδμ.

Triplex est ergo coniugatio. Aut uary-
tona in ω. Aut circumflexa in ὦ. Aut eorum
quæ μ, desinunt. Iam cuius sua passiuæ & me-
diæ accense. Primū ergo de uarytonæ con-
iugationis ordinibus dicemus, quoniam
ex eis genera coniugationum alia fluunt.

Ordines uarytonæ coniugationis sunt
sex. Discrepant literis formatiuis, quæ ἁρ-
κταίσι καὶ uocantur. Est autem litera for-
matiuæ, quæ ω proxima anteit, ut τὸ πῶ est
primæ coniugationis, quia habet formati-
uam π.

Primus

DE VERBO.

PRIMVS Sordo coniugandi uarytona est, ubi est ante ω praesentis,

β ,	Hæ literæ mutant
π ,	in futuris & prae-
ϕ ,	teritis, in cognatas si-
π .	bi, Futurum $\downarrow$, Pa-
	racemenon ϕ , ha-
	bet, ut $\tau\acute{o}\pi\omega$, $\tau\acute{o}\downarrow\omega$, $\tau\acute{e}\tau\phi\alpha$.

SECUNDVS Sordo, ubi est ante ω praesentis

γ ,	Futurum ξ format
κ ,	Paracemenon χ .
χ ,	ut $\lambda\acute{e}\chi\phi$, $\lambda\acute{e}\xi\omega$, $\lambda\acute{e}$
$\kappa\tau$.	$\lambda\epsilon\chi\epsilon$.

TERTIVS Sordo Coniuga. habet

δ ,	Futurum σ , Præ-
θ ,	teritum κ , ut, $\acute{\alpha}\delta\omega$,
τ .	$\acute{\alpha}\sigma\omega$, $\eta\kappa\alpha$.

QUARTVS habet

ζ .	Futurum plerunq;
	σ habet, Præteritū

κ , $\phi\acute{\alpha}\lambda\omega$, $\phi\acute{\alpha}\sigma\omega$, $\pi\acute{e}\phi\alpha\kappa\alpha$.

ω uel $\tau\downarrow$, Attico more, plerunq; ξ future,
primū χ format, $\pi\tau\acute{\alpha}\tau\downarrow\omega$, $\pi\tau\acute{\alpha}\xi\omega$, $\omega\acute{e}\pi\tau\alpha\chi\epsilon$.

DE VERBO

QVINTVS habet λ, μ, ν, ρ. Hæ literæ immutabiles dicuntur, quia in futuris non mutantur, ἄλλω ἄλλῳ, κείνῳ κείνῳ, ut nec in declinationibus mutant, φάλλμῳ φάλλμονο, νέτωρ νέτορ. In his enim ν, ρ, manent, cum aliæ consonantes eximant, ut αἶας αἶαντο, λίψ λιβές. Hæ cōiugatio per κ præteritū facit, ἄλλω ἔαλλα, πείρω ἔπαρκα.

SEXTVS ordo, est qui ω purum definit, id est, ante quod non est consona. Huius σ futuri, κ, præteriti formatiua.

μόω	ποιέω	πμάω	ἰπαεύω
μύσω	ποιήσω	πμήσω	ἰπαεύσω
μέμωκα	πεποίηκα	τετίμηκα	ἱπώδωκα

Atq; hæc est cōiugatio, è qua & circūflexa, & quæ μι desinunt deriuantur.

DA PARADIGMA. τν̄ π̄ω.

Sex ordines coniugationum unico hoc utuntur paradegmate, uariatis præteritis & futuris, iuxta singularum characteristicas. Atqui spectabis in paradegmate, quō tēpus è tempore oriat, ut à τν̄ τω ἔτν̄ τα. Item ᾗ multi

DE VERBO.

multiplex uariatio uerborum, alia principii, alia ἐκλήσιωσ seu finis, ut τέτυθα à τὸ ἦω desciiuit non solum sine mutato ἦω in Φα, sed etiam principio τυ in πετυ.

Ptīm imperfectum —

Aoriston primum — pariter initio uariant.

Aoriston secundū —

Characteristica præteriti plusq̃ perfecti à perfectio petis, τέτυθα, ἐπέτυψεν, φ in utroq̃ est characteristica: aoristi a futuro, τυψω, ἐτυψα. Fines ergo per characteristicas futuri ac præteriti uariantur. Fac characteristica & rationem prudēs colligas, ut singulis ordinibus singulos characteras atq̃ adeo cognatas literas deputes. B cum ϖ cognata est, ergo eiusdem sunt coniugatiōis. & cum κ nihil conuenit, alterius est igit̃ ordinis κ, alterius φ. Iudicii hæc sunt & acrimoniæ cuiusdam non plebeia, sine qua rationem μεθυσκην uerborum non facile adsequere.

C O N I U G A.

Actiua declinabo, id est, δάθεσιν ω, me diū non admixtis, ne quid non ordine suo iuuentus expectet.

DE VERBO,

ΟΕΛΙΚΩΝ ΕΝΕΣΩΣ ΧΕΟΝΘ

S.	τύπῳ	τύπῃς	τύπῃ
D.		τύπῃσον	τύπῃσον
P.	τύπῳμεν	τύπῃτε	τύπῳ

✠

S.	ἐτύπῳ	ἐτύπῃς	ἐτύπῃ
D.		ἐτύπῃσον	ἐτύπῃτῳ
P.	ἐτύπῳμεν	ἐτύπῃτε	ἐτύπῳ

✠

S.	τίτυφα	τέτυφας	τέτυφε
D.		πέτυφατον	πέτυφατον
P.	πέτυφαμεν	πέτυφατε	πέτυφασ

✠

S.	ἐπέτυφῳ	ἐπέτυφῃς	ἐπέτυφῃ
D.		ἐπέτυφῃτον	ἐπέτυφῃτῳ
P.	ἐπέτυφῳμεν	ἐπέτυφῃτε	ἐπέτυφῃ

✠ α.

S.	ἐτύψα	ἐτύψας	ἐτύψε
D.		ἐτύψατον	ἐτύψατῳ
P.	ἐτύψαμεν	ἐτύψατε	ἐτύψαν

✠ β.

S.	ἐτύπων	ἐτύπων	ἐτύπε
D.		ἐτύπων	ἐτύπέτῳ
P.	ἐτύπωνμεν	ἐτύπετε	ἐτύπων

✠ α

DE VERBO

με. α.

S.	τύτω	τύτης	τύτα
D.		τύτῳ	τύτῳ
P.	τύτομεν	τύτετε	τύτομεν

με. β.

S.	τυπῶ	τυπῆς	τυπῆ
D.		τυπῇ	τυπῇ
P.	τυπῶμεν	τυπῆτε	τυπῶμεν

Προσακτικὸς ἐνέσωσ.

S.	τύπῃ	τυπῆτω
D.	τύπῃ	τυπῆτων
P.	τύπῃτε	τυπῆτω

ως

S.	τέτυφε	τετυφέτω
D.	τετυφῳ	τετυφέτων
P.	τετύφετε	τετυφέτω

με. α.

S.	τύτῳ	τυτάτω
D.	τύτῳ	τυτάτων
P.	τύτατε	τυτάτω

με. β.

S.	τύπῃ	τυπέτω
D.	τύπῳ	τυπέτων
P.	τύπετε	τυπέτω

DE VERBO.

Εὐκ πικῶν ἐν ἐσῶς

S.	τύποιμι	τύποις	τύποι
D.		τύποιον	τυποίτην
P.	τύποιμεν	τύποιτε	τύποιεν

Παρακείμενον

S.	τετύποιμι	τετύποις	τετύποι
D.		τετύποιον	τετυποίτην
P.	τετύποιμεν	τετύποιτε	τετύποιεν

πρῶτον

S.	τύψαιμι	τύψαις	τύψαι
D.		τύψαιον	τυψάιτην
P.	τύψαιμεν	τύψαιτε	τύψαιεν

καὶ αἰολικὸς καὶ ἀττικὸς

S.	τύψαια	τύψας	τύψαιε
D.		τυψείατον	τυψείατῳ
P.	τυψείαμεν,	τυψείατε, ἄρχησα, ἄλλ' ἀττικὸς	κοὶ τυψείαν. καὶ οὕτως ἐν ἑτέροις

δεύτερον

S.	τύπμι	τύπῃς	τύπῃ
D.		τύπῃον	τυπῃτῳ
P.	τύποιμεν	τύποιτε	τύποιεν

μετὰ πρῶτον

S.	τύποιμι	τύποις	τύποι
D.		τύποιον	τυποίτῳ
			P.

DE VERBO.

P. τύψομαι τύψοιτε τύψειν

με. β.

S. τυψομαι τυψεις τυποι

D. τυψομεν τυψησιν τυποιτω

P. τυψομαι τυψετε τυψειν

Υποτακτικῶν ἐνεσῶς

S. τύψῃ τυψῇς τύψῃ

D. τύψῃτον τύψῃτον

P. τύψωμαι τύψῃτε τύψωσι

ω. β.

S. τετύφῃ τετύφῃς τετύφῃ

D. τετύφῃτον τετύφῃτον

P. τετύφωμαι τετύφῃτε τετύφωσι

ω. α.

S. τύψῃ τυψῇς τυψῇ

D. τύψῃτον τυψῃτον

P. τύψωμαι τυψῃτε τύψωσι

ω. β.

S. τύψῃ τυψῇς τύψῃ

D. τύψῃτον τύψῃτον

P. τύψωμαι τύψῃτε τύψωσι

Απρεμεβάτων

Ενεσῶς τύψῃν ω. β. τετυφῃναι.

ω. α. τύψαι ω. β. τυπῖν.

DE VERBO.

με^α. τύπειν.

με^β. τυπέν.

Paradigma integrum diatheseos ω, subiectum est oculis. Nolebam prorsus turbatum puerum, quare & media dempta sunt, & nihil uariationis κατὰ λέκριν indicauimus. Itaq; sequentur scholia, quibus & τὰ κατὰ λέκριν adnotabo, sed paucis, & regulares temporis formationes exequar. Id enim prope solum Græca discuntibus opusculum est. Nos enim, quæ ad rem attinebunt, longe facillime, quippe ordine ac methodo tractare. Primum ergo de formationibus. τύπω.

Prima positio, unde deriuabis reliqua tempora. Variant aut tempora & sine & initio. ἐτυπον.

Dupliciter à τύπω deficit initio & sine.

DE ἐγμλίσσῃ Regula.

Præteritum imperfectum uocis actiuae ω definit cum characteristica præsentis, τύπω ἐτυπον, χείρω ἔχειρον. Animaduertant peritri ne quid præsentis characteristica mutet, id quod proclue admodum est in uerbis diphthongatis, ut χείρω.

Deua

DE VERBO.

DE VARIATIONE initii.

Præteritum imperfectum augetur uel adiecta ad principium uerbi uocali ε, uel mutata litera breui in longam.

[Syllabicum, ubi syllabæ numero uerbū crescit, τυπῶ ἔτυπον.

Augmētum

Temporale, ubi tempore tantū prima uerbi syllaba crescit.

QVAE VARIENT initio.

[Mutabili, α ε ο, augeturq; tempore, ut ἄσσω ἦσθον, ἐλέω ἤλεον, ὀνομάζω ὀνόμαζον.

Notatis εἶχον, εἶπον, εἶλον, εἶλκον, εἶρπον, εἰς ἦκον, εἰπόμεν, εἰσίων, εἶων, εἶρνον, εἰθίζον,

Vocali

εἰργαζόμεν, & similibus, quæ ε præsentis in e diphthōgon mutant.

Immutabili. η ι ο ω, nec syllaba nec tempus accrescit tali uerbo, ut ἰπῶν ἐώ ἰπῶθον.

Omne uerbum incipit aut

[Mutabili, α αυ οι augetur, ut αἰεσσω ἦσον, αὐλέω ἤυλεον, οἶκτεῖρω ὤκτερον.

DE VERBO.

Diph- Immutabili, *ὅτι* *εἰς*, in his nihil
 thon muta, *εὐδω* *εὐδω*. Sa pe transi-
 go literarū symbolico τῷ *εὐδω* le-
 ges. Sic ex *εἰδω* *ἡδω*, ut infra in
 (The site uidebis.

(De hoc regula est: Ad discere
 Conso syllabam *ε*, omnia uerba quæ
 nante a cōsonantibus ordimur, idq;
 (Syllabicum est augmentum.

Sed hic obseruabis, quæ ab *ε* incipiūt, assum-
 pto augmento, *ε* geminare, ac prius quidē
 spiritu tenui, alterum autem aspero notari,
 ut *ῥέω* *ῥῥέον*.

Obseruabis & Attica, quæ duplex augmē-
 tum recipiūt, ut *μέλω* *ἑμέλω* *ον* & *ἡμέλω* *ον*.
εὐλόμαι, *ἑβούλωμην*, & *ἡβούλωμην*. *δύναμαι*, *ἐ*
δυνάμην, & *ἡδυνάμην*.

Atq; hæc est simplicium regula. Com-
 posita non uariant eodem modo, id quod
 ordine subiectæ regulæ docent.

PRIMA

Quæ nomini uerba componunt, augēt
 simplicium modo, ut *φειδονωμόνῳ*, *ἑφειδο-*
νωμόνῳ. Sic Gel. lib. 1. cap. 9. de Pytha-
 gora.

DE VERBO

gora. Iam à principio adolescentes qui se
se ad discendum obtulerant, ἐφ' ὧσιν ὁ νόμος,
id est, è naturæ habitū iudicabat. præteritū
enī imperfectum est. uerbum à φύσις & γνώ-
μων fit. Sic χειραγωγῶ ἐχειραγώγων
φιλοσοφῶ ἐφιλοσοφῶν
οἶνοχέω ὠνόχων. Homerus. τέκτ' ἔφρονόχοι.
ε, adiecit Attica figura, ut infra dicam.
ῥατὰ δ' ὦ, ἐρρ' ἰώδων, ἀρὰ ται καὶ ὠδ' ἡ, aliis à ῥα
βδδσ deducere placet.
λειρουργῶ, ἐλειρουργῶν.

SECUNDA REGULA.

Quæ uerba sola compositione usurpan-
tur, nec statim ex aliis usitatis simplicibus
componuntur, augent initia, modo simpli-
cium, ut φοιμιάζω à περὶ καὶ οἶμκ uel οἶμθ,
ut uult Vipianus Demosthenis interpres.
Nam οἶμιάζω uerbū non est. ἐφοιμιάζον, ut
in Moralib. apud Aristotelē πεφοιμιάζεω.
ἐμμελῶ, ἡμμέλων. Sicut apud Nazianze-
num in Panegyri in Athanasium, ἡμμελή-
θη, id est, par fuit. Caue legas ἡμελήθη, ut in
Aldicis ἐκτετύπεται. Sic est autem apud
Gregorium: τούτων ἀθανάσιθ, ῥῖσ' μὲν ἡμμε

DE VERBO

λήθη, τῶν δ' ἐμικρὸν ἀπελείφθη. ἔστι δὲ οὐκ οὐ
ὑπερέχον &c.

ἐνέγκω, ἡνεγκόν.

Notantur tamen quædam, ut ἀπολαύω,
ἀπέλαυν. ὑδιχειρῶ, ἐπεχείρου, ἐγκωμιάζω,
ἐνεκωμιάζον, apud Illoc. in Panegy. Et quæ
utrobique augent, ἐνοχῶ, ἡνώχων. ἀνορθῶ,
ἡνώρθων. ἀνέχομαι, ἡνειχόμεν. &c.

TERTIA Regula.

Quæ composita eadē significatione pro
simplicibus usurpant, id est, quorū cōpositi
o simplicis significationem non mutat, au
gent initio simplicium modo.

ἐπώ	ἐνέπω	ἡνέπων
ἐζώ	καθίζω	ἐκάθισον.

QUARTA Regula.

Cum præpositio uerbi significatum mu
tat, augetur uerbum non præpositio, ut

καταλέγω, κατέλεπον
ἀναβάλλω, ἀνέβαλλον
μετοικῶ, μετόικων
πᾶσι δειγματίζω, πᾶσι δειγματίζον.

Hic admonitum uolo puerum, obseruet
uocalium elisiones, item cognatarum lite
rape

DE VERBO

rarum ξύμβολίσις, ut συμβάλλω, βλέβαλλον, ubi proν erat μ.

καθαρεύω ex κατὰ & αἰρῶ, ubi α eliditur, τ in θ mutatur. quoniam quæ sequitur uerbi uocalis aspirata est, καθαίρων.

Idem dixeris etiam si plures in compositione sunt præpositiones: ut πρὲς ἐκλυημένος νοῦς, turbatus animus. metaphora est a turbatis lingulis tibiæ.

Porro τῶν, πρὸς, ἢ τῶν uocales non eliduntur, ut προβάλλω, προέβαλλον, & οε in ου cōmutata, προύβαλλον, quod uerbū obicio, propono significat. unde πρόβλημα est qd' proponit. Ita aut ex οε, & fit, & aliis uerbis.

ποδικοκκύζω, ποδικοκόκκυζον. Sic Aristophanes, ποδικοκόκκυζε κόροακα. Est auté, ut hoc ceu auctariū ἢ πάρεργον adiiciam, Cordax comica saltatio, eneruis ac indecora, cuius opinor aliquā specie in Atellanis mansisse. A deam allusit in Adelphis Teren. Tu inter eas restim ductans saltabis. i. κοροακισμὸν agens. Vide Athenæū in 14. lib. Et nos aliàs pluribus. pagæ em̄ ad rem attinet quæ isthic a Donato, si modo γνήσια sunt scribunt.

SEXTA Regula

Δις & τρις in plerisque non mutantur, ut διῶ, τριῶ, ἑξῶ, ὀκτώ, ἑκατὼ, ἑξήκοντα, ὀκτώκοντα, ἑκατόκοντα, &c.

Alibi mutantur, ut διῶ, τριῶ, ἑξῶ, ὀκτώ, ἑκατὼ, ἑξήκοντα, ὀκτώκοντα, ἑκατόκοντα, &c. quo δὲ διῶ, τριῶ, ἑξῶ, ὀκτώ, ἑκατὼ, ἑξήκοντα, ὀκτώκοντα, ἑκατόκοντα, &c. apud Isocr. in Archida. διῶ, τριῶ, ἑξῶ, ὀκτώ, ἑκατὼ, ἑξήκοντα, ὀκτώκοντα, ἑκατόκοντα, &c. apud Athenæum lib. 12.

Ὁμῶς αὖτε & α, sterceticon perpetuo uariantur, ut ὁμολογῶ, ὁμολογῶν, ἀφονῶ, ἀφονῶν.

Hactenus de formatione primæ personæ præteriti imperfecti, reliquas ex illa fingito, ut analogica forma uides, quippe quæ solis ἐγμλίσει. i. finalibus desinentiis a prima persona uariant, ut ἐπὶ πῶρ, ἐπὶ πῶρ, ἐπὶ πῶρ, & pro ἐπὶ πῶρ, Ionice τὸ πῶρ σκε. Cuius te pleonasmī hic admoneo, quod nusquam in Homero non occurrat in tertiis personis præteriti imperfecti actiui, ac duorum aoristorum, ut secundo Iliados, ὁμοκλήσασκε τε μύθοι. i. oratione cohortatus est. Erat enim hæc regularis forma, ὁμοκλήω, ὁμολέων. & in aoristo primo, ὁμολέησεν, ὁμολέησας, ὁμολέησεν. Hinc ablato augmento, sic enim solet, & finali in α, mutato, adiecto σκε fit ὁμολέησκε.

DE VERBO.

τέτυφα unde?

Omne ptm̄ paracmenon adiuuū α de
finit cū sua characteristica, quam supra ex or
dinibus coniugarionum pete, τὴν πρὸς τὴν φύσιν.

C V R τε ε

Augetur præteritum paracmenon, aut
pariter cum paratatico, si uerbum a uocali
incipiat, ut ἄδω ἦδον ἦκα.

Aut supra parataticon, si à consonante
incipiens uerbum, ε, adsumpserit, ἔδ ε, ad
det primam uerbi consonantem, ut λέγω ε
λέγων, λέλεχα, perinde ac ueteres Latini,
mordeo, memordi.

EXEMPLA.

θύω τέθυκα

θησάομαι τεθησάμεθα

φιλομασώω φιλομασούσκα

χολάω κεχόληκα

φυσάω πεφύσκα

ἐμφυσάω ἐμπεφύσκα.

Vides ut non

repetat aspiratio, sed sola as

pera tenuis.

Excipe quæ primā uerbi consonantē nō
reperunt, quorū hæc uidelicet sunt initia.

γνω. ut γνωρίζω ἐγνώριζον ἐγνώρικα, notifico.

γρη. ut γρηγορώ ἐγρηγόρον ἐγρηγόρεα, medium
hoc est.

DE VERBO

ῥ. ῥίπῳ, ῥῥίπῳ, ῥῥίφα, prolicio. ῥαφῶ,
ῥῥαφῶδω, ῥῥαφῶδικα.

Et quæcunq; à duabus consonantibus
incipiunt, τάλλω, ἑτάλλον, ἑτάλκα.

ῥῥῶ, ῥῥῶν, ῥῥῆκα. σέλλω, ἑσάλκα.

Id uero sic habet, non repetunt consonā
tem uerbi primam, quæ a duabus consonan
tibus incipiunt, nisi fuerit muta cum liqui
da, tum enim muta repetit in initii causa.

φοιμιάω, φοιμιάκα.

πράτῳ πῑπράχα.

φάζῳ πῑφάκα &c. Quam formam & κτῶ
μαι κέκτημαι sequitur.

Notabis tñ quæ de γκ & γω dicta sunt.

Interim quod alii magnis cōmentariis
agunt, discite, ut uocales præteritorū penul
timæ, uariant intercisis diphthongis, ut
πείρω, ἑπάρκα. σέλλω, ἑσάλκα &c.

Peculiariter enim uerba quintæ coniugati
onis, quæ ε, in futuri penultima habent, α,
in præteriti penultimam transferūt. Quod
& in aliis quibusdā seruat, præsertim disyl
labis, in quibus ε cum ε in penultima est, ut
σρέφω, ἑσρεφα, σρέφω, πῑρεφα. Hinc apud
Hom. ἐπιπῑρεφάτῳ, pñ passi. Ionicon est.

DE VERBO

Item, ῥέφω, ῥέφω, τέθραφα, quod uerbū
consonantem thematis in præterito & fu-
ro in asperatā suā cōuertit, differētiæ causa.

Hæ sunt cōmunes parac̄meni notiōes.

Habet autem Attica dialectos gemino
augmento præteritum, ut ὄσάω, ὄρων com-
muniter, ἑώρων Attice. ὄσακα cōmuniter,
ἑώρακα Attice &c.

Sæpe etiam consonante repetita, ut ἀ-
κούω, ἠκούκα, & ἀκήκοα Attice.

ἑλεύθω, ἠλυθα, & ἐλήλυθα.

ὀρύσσω, ὥρυχα, & ἐώρυχα.

Si uero ab λ, uel μ, uerbum incipit, τῷ
λ, uel μ, nihil nisi e præponunt, ut λήχω, ἐ-
ληχα. Θεός. ἐιληχας μέγα ἄστυ &c.

Iam neq̄ illud prætereundū, quæba in
νω quin. cōiu. in quib. i, præcedit ω, pleraq̄ u ab
iiciūt in ptis, ut κείνω κέκρικα, κτείνω ἐκτακα.
Cætera ν, in γ uertūt, ut φαίνω πέφαγμα. μο-
λύνω, μεμόλυχα &c. Ea uero quæ μ ante ω
habēt, præferē aliūde mutuant, ut γέμω, γενέ-
μικα. τέμνω, τέτμικα, κατὰ συνηγορίαν. &c.

Caue obliuiscaris eorū quæ initio nō ua-
riant, ut in tabella supra uidisti, ἠχῶ, ἠχων,
ἠχηκα, ἰππεύω, ἰππεύον, ἰππεύκα.

DE VERBO.

ἐπετύφην unde?

Hyperfyntelicon a paracmeno deriuatur, & postremo paracmeni, mutato in εν, ut τέτυφα ἐπετύφην.

Variat initio. Aug. ē em̄ uocali ε, supra paracemenon, si a consonante uerbum incipit, secus si a uocali, ut ἄσσω ἡκα ἡκην.

τύψω unde?

Futurum primum a themate formatum la characteristicam mutata, ut τύψω τυψώ. Alia autem est cuius cōiugationi futuri characteristicam, ut supra in discernendorum ordinum typis uidere licet.

Quintæ coniugationis uerba, quia characteristicam consonantem præsens non mutant, futura discrimine accētus notant, ut κείνω κεινῶ. Item aliquoties penultimæ uocalis passionem, quæ ut breuis sit, fit ε̄ ἔλῳ ἔλῶ, ē πείρω πειρῶ, φαίνω φαινῶ, σέλλῳ σέλλῶ, κάμνω καμῶ.

De anomalis nihil præcipio, ut sunt καίω καύσω, πλέω πλεύσω, ῥέω ῥεύσω, πνέω πνεύσω. Item μέλω μελήσω, αὖξω αὐξήσω, & similia, & Atticum est νομίζω νομιῶ pro νομίσω.

Quo

DE VERBO

Quo pacto huius formæ similia afficiunt.

τυω unde?

Secundum futurum significando à primo nihil differt, uariat ab eo sola characteristica consonante mutata. Fit autem secūdi futuri character, e primi futuri formatiua si mollescat. Mutat ergo characteristica sic.

PRIMA Regula.

Si præsens duabus consonantibus finit, transfer in futurum secundum eam consonantem, quæ est coniugationis propria, ut
 τυήω τυω̃ ω & β, primæ cōiugatiōis
 ἐλάήω ἐλαω̃. propriæ sunt, non τ.

SECUNDA Regula.

Si fuerit in præsentī duplex consona ζ, & ξ in futuro primo, secundo γ, facies, ut κράζω, κράξω, κργω̃.

Idē sit uerbis in ωω, ut ὀρύσσω, ὀρύξω, ὀρυγω̃.

Sin autem ζ, habet σ, in futuro primo, (scis enim ambiguum primum futuri quæte coniugationis esse) secūdo δ, facies, ut φάζω, φάσω, φαδω̃.

TERTIA Regula.

Si unica præsentī consona in fine sit, an-

DE VERBO.

te q̄ diphthongus sit, intercide diphthongon, consona manente, ut φένϣ φυνῶ, λείπω λιπῶ, ἐλεύθω ἐλυθῶ, οἶκτεῖρω οἶκτῶ, φθείρω φθαίρω, πείρω παρῶ. Sic de aliis quintæ coniugationis, ut σέλω σαλῶ. Quanq̄ nō hæc tm̄, sed & cæteræ cōiugationum ea, q̄ liquidam ante ε habēt in penult. ε in α uertant, ut πλέκω πλακῶ, ἔκπω κπαπῶ &c.

Sin uocalis unica consonam præit, longam in ancipitem breuem transforma, ῥῶ ραγῶ, unde ραγήματα .i. bellaria quæcunq; esu apta.

Quod si uocalis per sese breuis est, haud raro simile est secundum futurum præsentis, ut λέγῃ λεγῶ, idq; internosces tono, ut γγῶ φω γαφῶ.

De impuris, inquires, uerbis hæc tm̄. Igitur & puroꝝ uerboꝝ secunda futura statuo.

PRIMA REGULA.

Disyllaba circumflexa nec secunda futura, nec secundos aoristos faciunt, ut ποιῶ, & similia, quæ ante ῶ consonantē non habēt.

SECUNDA Regula.

Reliqua inflexa, ante ῶ consonantē habentia

DE VERBO

bentia, admittunt quidem secunda futura & secundos aoristos, sed primis syllaba una breuiores, ut δουῶ, δουήσω, ἐδούπηξ, δουῶ, ἐλάσων. Quanq̄ & hæc eis tēpora non sunt frequentia admodum.

Pura non inflexa, sic forma, ut παύσω παῶ, καύσω καῶ.

ἐτυτᾶ unde ?

Aoriston primum est, præteriti significatio, ut è superioribus liquet. Format à futuro τυτῶ, ω in α mutato, & augmento paratatici adiecto, ut γράφω, γράτῶ, ἐγρατᾶ. ἄω, ἄσω, ἄξ, lædo. Homerus : ἄσέ με δάιμον θᾶϊξ κακῇ. α litera integra manet, cum in η pro regula mutet, Grammatici uerbum hoc exceperunt.

Κύρω, futurum κύρω, extra communem regulam, ἔκυρξ. Gregorius Nazanzenus disertus Theologus : ἀλλοίη δ' ἄλλῃ ἐκύρσε τύχη. i. uariam alius incidit fortunam. Subiicio integros uersiculos, q̄ & pauci sint, & mirum in modum suauēs.

Θυμὲ βλέπον ἄνω, χθονίων δ' ὠδὶ λήθεο πάντων,
Μὴ δ' ἐσενικήσῃ πρὸς κακότητι δέμας.

DE VERBO.

ΤΟΥΤΟΟΣ ΜΗ ΒΙΘ ΟΥΡΣ, ΟΔ' ΟΛΒΙΟΣ ΩΣ ΕΝ ΟΝΕΙΣΘ
 ΤΕΡΠΕΤΗ, ΑΛΛΟΙΗΘ' ΑΛΛΘ' ΕΚΥΡΣΕ ΤΥΧΗ.
 ΜΟΥΝΗΣ ΔΕ ΖΩΗΣ ΚΑΘΑΡΗΣ ΒΙΘ' ΕΜΠΕΘ' ΑΝΙ,
 ΚΑΙ ΠΟΛΙΣ, ΟΝ ΖΩΗΝ ΘΔΙΝ ΑΡΕΙΟΤΕΡΟΝ.

Eos non infœliciter quidam ad Ioannē
 Oecolampadion Theolog. Latine sic.
 Mens bona tollere humo, terrestriaq; excu-
 te curis,

Ne te carnis amans, sæua libido, uehat.
 Incertū' st qd' uiuit & breue, somnia quosdā
 Forte beant, alios undiq; casus agit.
 Vnius est uitæ fors integra, libera, perpes,
 Quæ positis mundi sordibus excolit.

ΚΙΑΩ, ΚΙΑΩΣΩ, ΕΚΙΑΩΣΩ, lasciuie concupis-
 co, pro concipio Græcus interpres Psal-
 mi quinquagesimi usurpauit, quo Hebrais-
 mū exprimeret, significantiæ paulū immo-
 destæ, מְנַחֵם, quippe Genesis capi-
 te xxx, de accēso libidine pecore, uerbi קָנָה
 est usus aliquoties. Ita ΚΙΑΩΝ ὀλίγη ἰσὺ τῶν
 γυναικῶν significat. Vnde & ΚΙΤΙΛΑ, pica, gra-
 uidæ mulieris morbus, apud Aristoteλέ &
 Galenum. Latinus interpres incōmode em-
 phasim tam Hebrææ q̃ Græcæ uocis reddi-
 dit,

DE VERBO.

dit, cuius obiter pium Lectorem uolebā ad-
monitum, q̄ mysterio tractando mire con-
ueniat. In Horariis quæ passim excusa habē-
tur in psalmo Miserere, male legi^ς ἐκήσῃσε,
pro ἐκίωσῃσε, hic: Et in peccatis cōcepit me
mater mea. Nam si ἀκυῶ sit, ἐκύνῃσε legen-
dum est. fideles libri ἐκίωσῃσε habent.

In formando aoristo primo penultimas
uocales obserua. Quintæ coniugatiōis uer-
ba, quibus α in futuro primo est, ἢ hoc aori-
sto faciunt: Quibus ε, δ habent, ut ἡ αλῶ ἔ-
† ἡ λα, φανῶ ἔφηνα, ᾤδῶ ἔωδον. De uerbis
aliarum coniugationum nō est ut labores.

ἔτυπν unde:

Aoriston secundum, significatione à pri-
mo non discrepat. Formatur à secundo fu-
turo, ᾧ in ον mutato, & augmento addito.
Faxis secundi futuri regulas & characteri hu-
ic formando adsciscas, mihi sat fuerit iisdē
egisse exemplis, quæ supra ponuntur.

ἔτυπν
ἔβλαβον
ἔκραγον
ᾤσυνον

τυπῶ
ελαβῶ
κραγῶ
ὀρυσῶ

DE VERBO.

ἐφαδον	φαδῶ
ἐφαρον	φαρῶ
ἐπαρον	παρῶ
ἐλεγον	λεγῶ.

Viden' hoc aoriston uoce cum paratati
co conuenire, ut λεγῶ futurum cum præ-
senti λέγω.

Atq; hæc sunt Indicatiui formulæ, si quæ
reliquæ personæ analogia, quam toties ti-
bi commendn, aberrant, in examine specta-
bis. Nam curæ mihi est, q̃ potest fieri paucis-
simis, regulam absoluerè.

ΤΥΠΟΙ FORMΑ TIONVM.

	I. Coniug. II.	III.
Præsens	τύπῳ	λέγω
ἐτυπῶν	ἐλεγον	πέιθω
τέτυφα	λέλεχα	ἐπειθον
ἐτετύφην	ἐλελέχην	ἐπέπεικα
τύψω	λέξω	πέισω
τυψῶ	λεγῶ	πιθῶ
ἐτύψα	ἐλέξα	ἐπείψα
ἐτυπον	ἐλεγον	ἐπιδον
		Præsens

DE VERBO.

	III.	III.	V.
Præfens	φάζω	πράττω	τάλλω
ⲡⲣⲉⲥ	ἐφάζον	ἐπράττον	ἐτάλλον
ⲡⲣⲉⲥ	πέφακα	πέπραχα	ἐτάλκα
ⲡⲣⲉⲥ	ἐπέφαινον	ἐπεπράχουν	ἐτάλκουν
ⲡⲣⲉⲥ α.	φάσω	πράξω	τάλω
ⲡⲣⲉⲥ β.	φάσω	πράγω	τάλω
ⲡⲣⲉⲥ α.	ἐφαγε	ἐπραξα	ἐτάλλα
ⲡⲣⲉⲥ β.	ἐφάδον	ἐπραγυν	ἐτάλον.

VI.

Præfens, μύω.	ⲡⲣⲉⲥ ἐμυον.	ⲡⲣⲉⲥ μέμυκα.
ⲡⲣⲉⲥ ἐμέμυκιν.	ⲡⲣⲉⲥ α. μύσω.	ⲡⲣⲉⲥ β. μύω.
ⲡⲣⲉⲥ α. ἐμυσα.	ⲡⲣⲉⲥ β. ἐμυον.	

Sex cōiugationum typos tradidi, quar-
 tæ cōiugatiōis duplicē, ppter duos eius cha-
 racteres p̄tōre ac futurore. Enitaf̄ puer, ut q̄-
 cunq; occurrant uerba hoc mō per indicati-
 ui formulas dimetiaf̄, nihil maiore cōmo-
 do in re grammatica faciet. Nam ex his reli-
 quā coniugationē facile cōiiciet. Quid, inq̄
 es, de circūflexis? cur adhuc illa latēt? Eq̄-
 dem & illa in hæc includā paradigmat̄a, ut
 uidebis, atq; adeo satisfaciā tibi prorsum in
 uariāda diathesi ω unius τ̄ ἰν̄ inflexione.

DE VERBO.

De indicatiuo satis. Exigit fides mea ut nō nihil in alios adnotem modos. Quanq̃ facile illi quidē, quippe ex indicatiuis forman-
tur, tamen ut compēdio puer omnia sequa-
tur, mihi curæ est.

τύπτε. analogiam sequere.

τύτω. aoriston futuri est nō ptm̃, à τυ-
τω, ω in ov. sic de aliis, frequens enim hoc
futurum est. ἐλέσσω, ἐλέσσω. Fortasse mira-
ris quæ nam sint huiusmodi præterita. Au-
di Priscianum in octauo lib. sic scribentem.
A pud Græcos etiam præteriti tēporis sunt
imperatiua, quibus ipsa quoq; ad futuri tem-
poris sensum pertineant. ἀνέωχθω ἢ πύλω,
aperta sit porta, uidef imperare ut in futu-
ro tempore sit ptm̃, ut si dicam, aperi nūc ia-
nuam, ut crastino sit aperta. Hæc ille.

τέτυφε a τέτυφα, una litera mutata.

Dux sunt imperatiuo personæ tm̃, secū-
da ac tertia, perinde ut Latinis.

τύποιμι, Optatiuus. Peculiaris aut̃ huius
modo character & notio est, οἱ diphthon-
gus, eam non uulgariter tibi cōmendo. In
aoristo primo in α transit, & æolice in ε, ut

τύψαμι

DE VERBO:

τύττιμι cōmuniter, & τύττιαι æolice.

ἐάν τύττω. Notio cōiunctiui est, subscri-
pta secundæ ac tertiæ personæ per omnia
tempora η, ut τύττω, quippe à τύττω, &
uero in η transit. Cæterum & huiusmodi a-
orista futura sunt, non præterita.

τύττω. Infinitiui ἐγγλίσθς uariæ sunt.
scis em̃ quid soleant circumflexa, ut pro βο-
ᾶν βοᾶν, κισᾶν κισᾶν, ζᾶν ζᾶν, & pro ζᾶν
ζᾶν, id est, uiuere. & apud Theoc. pro σεί-
ζειν legis σείσειν.

Est & actiui Aπαρέφathi terminatio με-
ναι, ut τυττέμεναι pro τύττω, & absisim τυ-
ττέμεν, id quod apud Homerū frequenter ui-
debis, est enim Ionica pprietas. ut Odyss. α.
ἐπὶ τόδ' ἐκάλον ἀκούεμεν ὅτιν αἰοῖ δού-
ριον δ', οἷος ὁ δ' ὅτι θεοῖς ἐναλίγκιος ἀνδρῶν. i.
Honestum est audire cantorem talem, qua-
lis hic est similis diis. ἀκτέμεν ab ἀκτέμεναι,
pro ἀκούειν, ut ἐμμεναι p. ἦ. sed de hoc infra.

Hactenus διὰ θεοῖς ω, qua flectes actiua &
neutra. puerorum causa statim & iis partici-
pia adiiciam.

Terminationes actiui participii sunt ων,

DE VERBO

ως, ας. Solum ptm perfectum participium
auget iuxta uerbi sui augmentum. Reliqua
ut aorista nequaquam augent.

ὁ τῦπῶν, ἡ τῦπῶντις, quin. sim.

Part. pñs. ἡ τῦπῶντις, ἡ τῦπῶντις, sec. sim.

ὁ τῦπῶν, ἡ τῦπῶντις, quin. sim.

ὁ τετυφῶς, ἡ τετυφῶς, qui. sim.

Part. ῶς. ἡ τετυφῶς, ἡ τετυφῶς, sec. sim.

ὁ τετυφῶς, ἡ τετυφῶς, quin. sim.

ὁ τῦπῶν, ἡ τῦπῶντις, quint. sim.

Part. με. α. ἡ τῦπῶντις, ἡ τῦπῶντις, sec. sim.

ὁ τῦπῶν, ἡ τῦπῶντις, quin. sim.

ὁ τυπῶν, ἡ τυπῶντις, quin. sim.

με. β. ἡ τυπῶντις, ἡ τυπῶντις, sec. sim.

ὁ τυπῶν, ἡ τυπῶντις, quin. sim.

ὁ τυπῶς, ἡ τυπῶς, quin. sim.

α. ἡ τυπῶς, ἡ τυπῶς, sec. sim.

ὁ τυπῶς, ἡ τυπῶς, quin. sim.

ὁ τυπῶν, ἡ τυπῶντις, quint. sim.

β. ἡ τυπῶντις, ἡ τυπῶντις, sec. sim.

ὁ τυπῶν, ἡ τυπῶντις, quin. sim.

Curæ sit puero in formandis participiis
spectare uerbi characterem, unde & ipsum
deducitur, ut à τῦπῶ τῦπῶν, ἡ presentis
chara

DE VERBO,

character. τυττων à τυττω, τ futuri character
est. τας enclisis aoristi. τετυφώς, φ prae-
riti character est.

PASSIVOR VMAC DEPO

nentium cōmune paradigma

των δειστικων ενεσως.

S. τυττομαι	τυττη	τυττεται
D. τυττομεθον	τυττεσθον	τυττεσθον
P. τυττομεθα	τυττεσθαι	τυττονται

πρ

S. ετυττομην	ετυττη	ετυττετο
D. ετυττομεθον	ετυττεσθον	ετυττεσθον
P. ετυττομεθα	ετυττεσθαι	ετυττοντο

ω

S. τετυμμαι	τετυτα	τετυτται
D. τετυμμεθον	τετυφθον	τετυφθον
P. τετυμμεθα	τετυφθε	τετυμμενοι εισι

πρ

S. ετετυμμην	ετετυτο	ετετυτωτο
D. ετετυμμεθον	ετετυφθον	ετετυφθον
P. ετετυμμεθα	ετετυφθε	τετυμμενοι ησαν

α.

S. ετυφθην	ετυφθησ	ετυφθη
D.	ετυφθησθον	ετυφθητην

DE VERBO.

P. ΕΤΥΦΘΗΜΩ ΕΤΥΦΘΗΤΕ ΕΤΥΦΘΗΘΩ

με^α β.

S. ΕΤΥΠΝ ΕΤΥΠΗΣ ΕΤΥΠΗ

D. ΕΤΥΠΗΡΝ ΕΤΥΠΗΤΩ

P. ΕΤΥΠΗΜΩ ΕΤΥΠΗΤΕ ΕΤΥΠΗΘΩ

με^α.

S. ΤΥΦΘΗΣΟΜΑΙ ΤΥΦΘΗΣΗ ΤΥΦΘΗΣΕΤΑΙ

D. ΤΥΦΘΗΣΟΜΕΘΟΝ ΤΥΦΘΗΣΕΘΟΝ ΤΥΦΘΗΣΕΘΟΝ

P. ΤΥΦΘΗΣΟΜΕΘΑ ΤΥΦΘΗΣΕΘΕ ΤΥΦΘΗΣΟΝΤΑΙ

με^α β.

S. ΤΥΠΗΣΟΜΑΙ ΤΥΠΗΣΗ ΤΥΠΗΣΕΤΑΙ

D. ΤΥΠΗΣΟΜΕΘΟΝ ΤΥΠΗΣΕΘΟΝ ΤΥΠΗΣΕΘΟΝ

P. ΤΥΠΗΣΟΜΕΘΑ ΤΥΠΗΣΕΘΕ ΤΥΠΗΣΟΝΤΑΙ

με^α.

S. ΤΕΤΥΨΟΜΑΙ ΤΕΤΥΨΗ ΤΕΤΥΨΕΤΑΙ

D. ΤΕΤΥΨΟΜΕΘΟΝ ΤΕΤΥΨΕΘΟΝ ΤΕΤΥΨΕΘΟΝ

P. ΤΕΤΥΨΟΜΕΘΑ ΤΕΤΥΨΕΘΕ ΤΕΤΥΨΟΝΤΑΙ

των πρόσσπικων ἐνεσώσ.

S. ΤΥΨΗ ΤΥΨΕΩ

D. ΤΥΨΕΘΟΝ ΤΥΨΕΩΝ

P. ΤΥΨΕΘΕ ΤΥΨΕΩΘΩ

με^α.

S. ΤΕΤΥΨΟ ΤΕΤΥΨΘΩ

D. ΤΕΤΥΨΘΟΝ ΤΕΤΥΨΘΩΝ

D.

DE VERBO

P. τέτυθε τετύθω^α

α.

S. τύθητι τυθήτω

D. τύθητον τυθήτων

P. τύθητε τυθήτω^α

β.

S. τύπητι τυπήτω

D. τύπητον τυπήτων

P. τύπητε τυπήτω^α

των ἐκτικῶν ἐνεσώς.

S. τυπῶμαι τυπῶμαι τυπῶμαι

D. τυπῶμαι τυπῶμαι τυπῶμαι

P. τυπῶμαι τυπῶμαι τυπῶμαι

ω.

S. τετυμμένος εἶναι εἶναι εἶναι

D. τετυμμένῳ εἶναι εἶναι

P. τετυμμένοι εἶναι εἶναι

α. πρώτῳ

S. τυφθέην τυφθέης τυφθέη

D. τυφθέητον τυφθέητων

P. τυφθέητε τυφθέητε τυφθέητε

β.

S. τυπείν τυπείν τυπείν

D. τυπείντον τυπείντων

DE VERBO

P. τυπείμην τυπείτε τυπείθε
με^α.

S. τυφθήσοίμην τυφθήσοιο τυφθήσοιτο

D. τυφθήσοίμην τυφθήσοιθι τυφθήσοιθι

P. τυφθήσοίμην τυφθήσοιθε τυφθήσονται
με^β.

S. τυφθήσοίμην τυφθήσοιο τυφθήσοιτο

D. τυφθήσοίμην τυφθήσοιθι τυφθήσοιθι

P. τυφθήσοίμην τυφθήσοιθε τυφθήσονται
με^γ.

S. τετύφθω τετύφθω τετύφθω

D. τετύφθω τετύφθω τετύφθω

P. τετύφθω τετύφθω τετύφθω
των ἁποκατακλινέντων.

S. ἐάν τυπώμην τυπῇ τυπῇται

D. τυπώμην τυπῇθι τυπῇθι

P. τυπώμην τυπῇθε τυπῶνται

S. ἐάν τετυμμενῶ τῷ ἡς ἡ

D. τετυμμενῶ ἡν ἡ

P. τετυμμενῶ ἡτε ὦν

α.

S. ἐάν τυφθῶ τυφθῇ τυφθῇ

D. τυφθῇ τυφθῇ

P. τυφθῇ

DE VERBO.

P. τυφθῶμαι τυφθῆτε τυφθῶσι

Ⓐ. β.

S. ἐάν τυφθῶ τυφθῆς τυπῆ

D. τυπῆτον τυφθῆρν

P. τυφθῶμαι τυφθῆτε τυφθῶσι.

τῶν ἀπὸ ἐμφάτων

ἐν ἐσώσ τυπῆσαι

Ⓐ. τετυφθῆσαι

Ⓐ. τυφθῆναι

Ⓐ. β. τυπῆναι

Ⓐ. τυφθῆσαι

Ⓐ. β. τυφθῆσαι.

Ⓐ. τετυφθῆσαι.

ANNOTATIONES IN

passivam coniugationem.

Indicativus praesens est τυπῆμαι. Nam ut Latini activo r, adiciamus formaturi passivum, ita μαι Graeci. Interim observet puer & hanc passivae diphthongon longi quidem temporis, p brevi haberi, q nō τυπῆμαι iuxta regulam, sed τυπῆμαι pronunciatur.

τυπῆ, si solvas Ionice τυπῆαι fiet. Ita licet bit facias & reliquis secundis personis passivae diatheseos ἢ finientibus. Idem fit in me

DE VERBO.

diis uerbis, ut Home. $\pi\tilde{\epsilon}\tilde{\alpha}\mu\mu\iota\ \omega\iota\lambda\acute{\eta}\sigma\tau\alpha\iota$, pro $\omega\iota\lambda\acute{\eta}\sigma\eta$. reliqua $\kappa\alpha\tau'\ \acute{\alpha}\nu\alpha\lambda\omicron\gamma\iota\alpha\nu$ exequere.

$\epsilon\tau\omega\pi\acute{\iota}\omicron\mu\eta\nu$. Parataticon, duabus literis superat actiui parataticon, $\mu\eta$. Sic ergo formabis, oibus literis actiui imperfecti pti manentibus, v postremo $\mu\eta$ antepones, $\epsilon\tau\omega\pi\acute{\iota}\omicron\nu$ $\epsilon\tau\omega\pi\acute{\iota}\omicron\mu\eta\nu$, $\epsilon\lambda\epsilon\gamma\eta\nu$ $\epsilon\lambda\epsilon\gamma\omicron\mu\eta\nu$.

Nolo schemata persequi, quibus nonnūq̃ apud poetas augmentū tollit̃, aut litera quæpiam excidit̃, ut $\sigma\epsilon\tilde{\upsilon}\rho$. II. Iliados in Thrace Thamyri. $\sigma\epsilon\tilde{\upsilon}\rho\ \&\ \delta\upsilon\chi\omicron\mu\omicron\varsigma\ \nu\iota\kappa\eta\sigma\acute{\epsilon}\mu\mu$. à $\sigma\epsilon\tilde{\upsilon}\omicron\mu\mu$, paratat. $\epsilon\sigma\epsilon\tilde{\upsilon}\omicron\mu\eta\nu$, & tertia persona $\epsilon\sigma\tilde{\upsilon}\varsigma$, tolle augmentum, & systole uocalé penultimam excide, fit $\sigma\epsilon\tilde{\upsilon}\rho$. Hic oportet admoneri puege, semper actiuam singat uocē coniugaturus huius dispositionis uerbum quodcunq̃. Ita enim facile tempora omnia & modos formabit.

$\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\mu\mu\mu$ unde?

Quæcunq̃ est actiui pti terminatio, $\phi\alpha$, $\kappa\alpha$, $\chi\epsilon$, eam in $\mu\mu$ uertito, & habebis passiuum paracmenon. Est ergo à $\tau\acute{\upsilon}\pi\omega\ \tau\acute{\epsilon}\tau\omicron\phi\alpha$, hinc $\phi\alpha$ in $\mu\mu$ uerso fit $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\mu\mu\mu$.

Porro quid fit ut & altege μ adiiciat̃? In causa

DE VERBO.

causa est, q̄ oportet penultimas passivi præteriti lōgas esse, quare ante ultimam hanc τῶμαι inflexionem uariant uerba,

PRIMA Regula.

Primæ coniugatiōis oīa, τῶμαι, anteponūt, γέγραφα, γέγραμμαι. Nota quæ uocalem mutant, σρέφω ἐσγραμμαι, ῥέτω τέτραμμαι.

SECUNDA.

Secundæ coniugationis omnia γ adīciunt ῥῶμαι, λέλεχα λέλεγμαι.

TERTIA.

Omnia tertiæ coniugationis σ adponunt, ut πέπεικα πέπεισμαι.

QUARTA.

Coniugatiōis quartæ quæ in κα ptm̄ actiuū faciūt, σ ῥῶμαι addūt, ut τέφακα τέφασμαι. Quorū uero actiuo ptō χε est, per γ passiuum formant, ὠρύχε ὠρύσμαι.

QVINTA.

In ρω & λω quintæ coniugationis, ς & λ retinent, ut ἔπαρμαι ab ἔπαρκα, ἔφαλμαι ab ἔφαλκα.

Nō uariat: aut em̄ anteit thematis characterem syllaba breuis, ut κείνω, nec exten

DE VERBO:

ditur ptm passiuum contra supra positam regulam, ut κέκομαι. Aut anteit lōga, cum fiet & passiuum ptm longum, φάνω πέφαγκα & πέφαμμαι, κάμνω κέκομημαι, aliū de petitum. Sic cætera pleraq; quæ μ ante ω habent. Aliunde enim ea præterita sibi adsciscunt, & in sextam coniugatiōem deflectūt, ut νέμω, νενέμηκα, νενέμημαι.

S E X T A.

In sexta coniugatione, si ptm actiuum κα, longa penultimat, nihil adde τωμαι, ut πεποίηκα πεποίημαι, πεπολίτευκα πεπολίτθωμαι. Excipe ἤκουα ἤκουμαι.

Sin breui penultimat, σ adde, ut μέμνηκα μέμνημαι, τετέλεκα τετέλεσμαι. Et hæc de prima persona præteriti passiuī, in quo for mando uer labor diutius, q̄ ex eo longe plurima uerbalia nomina oriantur.

τέτολμαι unde τ

Secunda persona paracleti passiuī characteristicam futuri sibi adserit per omnes cōiugationes, ut γέγραται, λέλεξαι, πέπειται, πέφαται, ἤκαται, πεποίηται.

Quinta coniugatio uariat. Nam quæ λω aut

DE VERBO.

aut ̑ω definunt, λ & ρ seruant, ac ̑ι addūt,
ἐλάλωμαι ἐλάλωμαι, ἐπαρμμαι ἐπαρμμαι.

Quæ uo finiunt, quorum præterita actiua
longa penultimant, u seruant, ut φαίνω πέν-
φαγκα, πέφαμμαι πέφανσαι.

Reliqua u tollunt, κέκεικα κέκειται.

τέτυπται unde ε

Tertia persona parac. passiuu ται definit.

PRIMA coniugatio ω ante ται statuit,
τίγραπται. (λεκται.

SECUNDA Coniugatio κται facit, λέ

TERTIA Coniugatio σαι, ut πείσσαι.

QUARTA, Verbis σω futurum habent
tibus, σαι facit, ut πείσσαι.

ξω, uero κται dat, ut ὄρονται, ut apud Ho-
merum: πῶς τὰ φρονόροντην. Nam uerbale
ὄρονται ab ὄρονται est.

IN QUINTA, λω & ρω, λ & ρ retinent,
ἐλάλωται, ἐπαρται.

Nō p̑i actiui longa penul. u retinet, ut πέν-
φανται. Sic Theoc. ἡπὲρ ἔρωσι πῶς καὶ ὡς πῶς
φαμετὰ μὴ καλὰ, καλὰ πέφανται. Quæ mic
sunt pulchra, ea pulchra uident amanti. πέν-
φανται καλὰ. i. uisa sunt pulchra, singulare

DE VERBO.

quidem est nō plurale, ex regula in exami-
ne superiori posita: Supposito neutro plura-
li datur appositum singulare.

Brevis tollit ν, κέκεται.

SEXTA, Verbis κα penultima longa
ptm̄ actiuum facientibus, solo ται finit, ut
πεποίηκα, πεποίηται, πεποίηται. Nota ἡκιστα.

Faciuntσαι, quibus actiuo præterito pe-
nultima fuit brevis, μέμυκα, μέμυσαι. Nota
λέλυται longum. Reliquæ personæ ἀναλο-
γικῶς formentur iuxta cuiusq; coniugatiōis
characteristicas, τετόμυθον, λελέγμθον, τέ-
τοφθον, λέλεχθον. Viden' quantæ oporteat
cura tibi characterem esse.

Tertia persona pluralis ē participio fit,
ut τετομμενοι εἰσί. Exceptis quæ in μαι plu-
rum ptm̄ faciunt. Ea .n. singulari tertiæ ν,
apponunt in penult. ut πεποίηται, πεποίηται.

Est autem & Ionica quædam tertia plu-
ralis, qua uulgo utimur, ut apud Homerū:
ὦ λαοί τ' ἰδιπεράφαται. Sic τετόφαται, λέ-
λέχεται &c.

ἐτετόμυθον unde?

Plusquamperfectum à perfecto, autē ut
supra

DE VERBO,

supra de plusquamperfecto statuimus.

α autem paracemeni in λω uertit, ut ἐτε
τύμλω. Singulae plusq̄ perfecti personae à
perfecti characteribus petuntur.

ἐτύφθλω unde ε

Aoriston primum, initio iuxta regulas
superiores auge, θην definit, nec fine supra
actiui thema crescit, ut τύπλω, τύφθην, ε ad-
de, fit ἐτύφθην. atqui ante θην uariāt συζυγία.

PRIMA ante θλω aoristi φ locat, γρά-
φω ἐγράψλω.

SECUNDA χ adiicit, λέγω ἐλέχθην,
ἔωχω ἐῴχθην. Multus est huius temporis,
ut prorsum aoristorum oīm, usus. Discat pu-
er obseruare, & regulam sedulus uoluat. Sae-
penumero in sacris usurpatur, ut ῥήχθῃ ὁ
πρεσβυτέρειον, ῥάχῃ. Hinc ῥάχῃμαι,
congregor, ῥηγόμην, ῥήγμαι, ῥήχθην &c.

TERTIA σ addit, πείθω ἐπίδλω.

In QVARTA, Quibus σω future est a-
ctiuum, σ dabit aoristis passiuus, φάζω, φά-
σω, ἐφάδλω.

Quibus ξω future est, aoriston passiuum
per χ facies, ὀρύσσω ὀρύξω ὀρύχθλω. σινάζω
σινάξω σινάχθλω.

DE VERBO

In QUINTA, ab λω & ρω, λ & ρ manent, ut ἐσάλθην, ἐσάρθην.

In vō cuius p^{ri}m actiuum longa penultimat, v̄manet, ut φαίνω, πέφαγκα, ἐφάνθην. μωραίνω, μεμώραγκα, ἐμωράνθην, ut ad Roma. i. φάσκοντες εἰν σοφοί, ἐμωράνθησαν. i. Cum se sapientes crederent, stulti facti sunt.

Supra meminimus ut uariant uocales, id & huc referas.

Sin vō breui penultimat in p^{to}, v̄ abicitur, ut κέεικα ἐκείθην. De poeticiis schematibus nihil præcipio, diligens per sese puer uenabitur, adiutus regula analogica, ut ap^d Callimachum in Delo: ἐπ' ἐκλίνθη ἔμπαλιν ὁμοῖς, προέκλινθη.

SEXTA Coniugatio uerbis κα penultima longa p^{ri}m actiuum faciētibz, κα in θην mutat, ut πωπίνκα ἐπιπόθω, πισεύω πεπίστευκα ἐπιστεύθην. Vt ad Ro. 3. ἐπιστέθησαν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ. Cōmissa sunt eis oracula Dei.

Quæ breui præterito penultimant, σ ad dunt, ut μύω μέμυκα ἐμύθω.

Tolle ἡκούθω. ἐυρέθην ab ἐύρημαι. Frequens est & ἐξέεθην. i. dictum est, Sic autem deducito,

DE VERBO.

ducito, ὥς ῥήσω ἐρῆκα. scis enim ex superiori
bus quomodo a ῥ incipientia augeantur.
ἐρῆμαι präteritum passiuum. ἐρῆσθην Aor.
riston regulare, pro quo ἐρῆσθην utimur.

ΕΤΥΠΝ unde ε

Aoriston secundum est, ab actiuo forma,
ον actiui, in passiui characterem ην mutato,
ἐτύπων ἐτύπην.

ΤΟΦΘΗΣΟΜΑΙ unde ε

Futurum primū passiuum, ab aoristo pri
mo passiuo format, cuius characterem ut ui
des tenet. Hoc itaq; futurę post aoristos lo
cavimus, qm̄ ab illis derivat. Actiuum futu
rum suos anteit aoristos, qm̄ hi ex eo futuro
fiunt. Vides hic aliter solere, ut ἐτύφθην, tol
le augmentum, & ν in σομαι transfer, fit τυφ
θήσομαι. Sic ἐλέχθην λεχθήσομαι.

ΤΥΣΗΣΟΜΑΙ unde ε

Futurum secundum, secundi aoristi cha
racterē constat, ut ἐλέσθην λεγήσομαι.

ΤΕΤΥΨΟΜΑΙ unde ε

Paulo post futurę, quid significet supra
cōmonui. Fit autem a secunda persona pa
cac̄meni passiui, αι iii ομαι variata, ut λέλε
ξαι λελέξομαι.

DE VERBO
INDICATIVI PASSIVORVM

ΤΥΠΟΙ, quibus oīa facile tempora
& modos reliquos for-
mabis.

	I.	II.	III.
Πρῆς	γράφομαι	πλέκομαι	πείθομαι
Πρῆς	ἐγράφομην	ἐπλεκόμην	ἐπειθόμην
Πρῆς	γέγραμμαι	πέπλεγμαι	πέπεισμαι
Πρῆς	ἐπεγράμμην	ἐπεπλέγμην	ἐπεπείσμην
Πρῆς α.	ἐγράφθην	ἐπλέχθην	ἐπείσθην
Πρῆς β.	ἐγράφην	ἐπλάκην	ἐπείσθην (μαι)
Πρῆς α.	γραφθήσομαι	πλεχθήσομαι	πειθήσομαι
Πρῆς β.	γραφήσομαι	πλακήσομαι	πιθήσομαι
Πρῆς	πεγράφομαι	πεπλέξομαι	πεπείσομαι

	III.	III.
Πρῆς	βαθνίζομαι	ἀλλοτίζομαι
Πρῆς	ἐβαθνίζομαι	ἠλλατίζομαι
Πρῆς	βεβασάνισμαι	ἠλλαγμαι
Πρῆς	ἐβεβαθνίσμην	ἠλλάγμην
Πρῆς α.	ἐβαθνίσθην	ἠλλάχθην
Πρῆς β.	ἐβασενίσθην	ἠλλάπην
Πρῆς α.	βαθνισθήσομαι	ἀλλαχθήσομαι
Πρῆς β.	βασενισθήσομαι	ἀλαγήσομαι
Πρῆς	βεβαθνίσομαι	ἠλλάξομαι

Præsens

DE VERBO

V.

VI.

Præfens	φθίρομαι	χθίρομαι
ἐφθίρω	ἐφθιρόμην	ἐχθιρόμην
ἐφθαίρω	ἐφθαίρω	κέχθισμαι
ἐφθάρην	ἐφθάρην	ἐκεχθίσμην
ἐφθάρην	ἐφθάρην	ἐχθίσθην
φθνήσκει	φθνήσκει	χθνήσκει
φθνήσκω	φθνήσκω	χθνήσκω
ἐφθάρω	ἐφθάρω	κέχθισμαι

Rara sunt in puris uerbis aorista & futura secunda. τύπῃς.

Imperatiuus est, & in eo soluit, ut κρατεῖν
 ὁ εἰδίξειο τῶν σε, Γαστρός μὲν πρῶτα τῆς
 λαγνείης τε καὶ θυμοῦ. i. Imperare affuesce
 iis, uentri primum & somno, Luxuriæ & ira
 Philolai sunt in Pythagoricis institutis, &
 est εἰδίξειο p εἰδίξ. Estq; ei prima syllaba, ut
 hoc πέρηρος admoneam, aucto tēpore, cū
 prouerbi etymologia, εἰδίξομαι dicat. Quin
 & pro τύπῃς τύπῃ Dorice, sed hoc supra
 in ὁμκρεῦσαι, Hesiodii examinis.

τύφθαπ.

Aoriston primum imperatiui ab aoristo

DE VERBO

indicatiui uenit ἐτύφθη, tolle augmentū, & adde ῥ, ἐτύφθηῥ. Augmentum uero tolles, quod in hoc aoristo non sit prateriti significatio, sed plane futuri. Matthæi 8. Domine si uelis me mundare, sequitur, καθάρεισθι, mundare, passiuum imperatiuum est.

καθαρίζω

καθαρίζομαι

ἐκαθαρίσθην, Aor. á.

καθαρίσθι.

τύπῃ

Aoriston secundum imperatiui ab aoristo indicatiui nascitur ἐτύπῃ, τύπῃ. Puer obserua characterē τ, in hoc uerbo, sic alium in aliis coniugationibus. Matthæi quinto: Ἐξάμηνι τῷ ἀδελφῷ σου, Reconcilia re fratri tuo. Sic deducito. Ἐξάμηνι, Ἐξάμηνι, Ἐξάμηνι, Aoristus á, indicatiui. Ἐξάμηνι, Aoristus β, indica. Hinc Ἐξάμηνι, Aor. á. imperatiui. Ἐξάμηνι Aor. β. imper. Reliqua tempora modosque analogiæ cōmendo, & facile tu cuiusque deriuandi rationē tenebis, si character tibi curæ sit. Vnde. n. τέπλο nisi ab ἐτέπλο; unde τυφθῆναι nisi ab ἐτύφθην; Idem fac obserues in aliis coniugationibus.

DE VERBO.

PAR TICIPIA PASSIVA.

Duabus finiunt ἐγκλίσεων, ος & εις. ος fle
cte ut λόγος. Varia Θ, η, ου. Solum aut pa
racamenon passivum augetur.

Part. πῦς. ὁ τυπόμενος η, praesentis
character, hoc
ἐ τοπόμενον, praesentis parti-
cipium indicat.

Part. πῖς. ἡ τετυμμένη μμ, pti character
ἐ τετυμμένην

α. ὁ τυφθεὶς τ τυφθέντες φθ aori
ἡ τυφθείς τ τυφθείσας fti cha
ἐ τυφθεν τ τυφθέντες racter.

β. ὁ τυπείς τ τυπέντες

ἡ τυπείς τ τυπείσας

ἐ τυπέν, τ τυπέντες

Part. πῖς. ὁ τυφθισόμενος φθίσσμε, fu-
turi primi
ἡ τυφθισομένη character.

β. ὁ τυπθισόμενος

ἡ τυπθισομένη

ἐ τυπθισόμενον

α. ὁ τετυφόμενος α τετυφόμενα

ἡ τετυφομένη paulo post fu-
turo.

β. ὁ τετυφόμενος

DE VERBO.
MEDIIVERBI
Coniugatio.

Μέσων ὀρθῶν ἐνεσώσ.

S. τύπωμα τύπη τύπεται
D. τυπώμεθον τυπείσθον τυπείσθον
P. τυπώμεθα τύπεται τύπονται
π

S. ἐτυπώμην ἐτύπη ἐτύπησο
D. ἐτυπώμεθον ἐτύπείσθον ἐτυπείσθην
P. ἐτυπώμεθα ἐτύπειτε ἐτύποντο
ς

S. τέτυπα τέτυπας τέτυπε
D. τετύπατον τετύπαρον
P. τετύπαμεν τετύπατε τετύπασι

S. ἐτετύπην ἐτετύπεις ἐτετύπει
D. ἐτετύπειν ἐτετυπείτω
P. ἐτετύπημεν ἐτετύπετε ἐτετύπειν

α. α.
S. ἐτοψάμην ἐτόψω ἐτόψαρ
D. ἐτοψάμεθον ἐτοψάσθον ἐτοψάσθην
P. ἐτοψάμεθα ἐτόψατε ἐτόψαντο

β. β.
S. ἐτοψόμην ἐτόψο ἐτύπησο
D

DE VERBO:

D. ἐτύχεόμην ἐτύχεον ἐτυχεώμεν

P. ἐτύχεόμην ἐτύχεοις ἐτύχοντο
Μέλλωνά.

S. τυτόμεν τυτῶν τυτέμεν

D. τυτόμενον τυτέμενον τυτέμενον

P. τυτόμενα τυτέμενοι τυτέμενται

Μέλλωνβ.

S. τυτῶμεν τυτῶν τυτέμεν

D. τυτούμενον τυτέμενον τυτέμενον

P. τυτούμενα τυτέμενοι τυτέμενται

μέστων προσεκτικῶν ἐνέστω.

S. τυτῶν τυτῶν τυτέμεν

D. τυτῶν τυτῶν τυτέμεν

P. τυτῶν τυτῶν τυτέμενται

α

S. τετόμεν τετυχεώμεν

D. τετούμενον τετυχεώμενον

P. τετούμεν τετυχεώμενται

α

S. τυτῶν τυτῶν

D. τυτῶν τυτῶν

P. τυτῶν τυτῶν

αβ.

S. τυτῶν τυτῶν

τυτῶν

DE VERBO

D. τὸ πεῖον τὸ πῆν
P. τὸ πῆν τὸ πῆν

Μέσων ὁκλῶν ἐνέσθσ.

S. τοῖμην τὸ τοῖο τὸ τοῖο
D. τοῖμην τὸ τοῖον τὸ τοῖον
P. τοῖμην τὸ τοῖον τὸ τοῖον

ῥ.

S. τετὸ πομ τετὸ πομ τετὸ πομ
D. τετὸ πομ τετὸ πομ τετὸ πομ
P. τετὸ πομ τετὸ πομ τετὸ πομ

ῥ. α.

S. τοῖμην τὸ τοῖο τὸ τοῖο
D. τοῖμην τὸ τοῖον τὸ τοῖον
P. τοῖμην τὸ τοῖον τὸ τοῖον

ῥ. β.

S. τοῖμην τὸ τοῖο τὸ τοῖο
D. τοῖμην τὸ τοῖον τὸ τοῖον
P. τοῖμην τὸ τοῖον τὸ τοῖον

με α.

S. τοῖμην τὸ τοῖο τὸ τοῖο
D. τοῖμην τὸ τοῖον τὸ τοῖον
P. τοῖμην τὸ τοῖον τὸ τοῖον

με β.

S. τοῖμην τὸ τοῖο τὸ τοῖο
D. τοῖμην τὸ τοῖον τὸ τοῖον

DE VERBO,

D. τυτρίμιον τυτρίων τυτρίως

P. τυτρίμια τυτρίει τυτρίω

Μέσων ἁποτακτικῶν ἐνέσωσ.

S. ἐὰν τυτρίωμαι τυτρίη τυτρίηται

D. τυτρίμιον τυτρίειον τυτρίειον

P. τυτρίμια τυτρίει τυτρίωνται

τρί

S. ἐὰν τετρίω τετρίωσ τετρίω

D. τετρίω τετρίωσ τετρίωσ

P. τετρίωσ τετρίωσ τετρίωσ

α.

S. ἐὰν τυτρίωμαι τυτρίη τυτρίηται

D. τυτρίμιον τυτρίειον τυτρίειον

P. τυτρίμια τυτρίει τυτρίωνται

β.

S. ἐὰν τυτρίωμαι τυτρίη τυτρίηται

D. τυτρίμιον τυτρίειον τυτρίειον

P. τυτρίμια τυτρίει τυτρίωνται

Μέσων ἀπὸ ἐμφάτων

ἐνέσωσ τυτρίει

τρί τετρίωσ

α. τυτρίει

β. τυτρίει

με. α. τυτρίει

με. β. τυτρίει

DE VERBO.

Fortasse puero difficile est internoscere hos infinitiuos à passiuis. characterem igit sequat̃ indicatiui. Vt aoristus indicatiui passiuor̃ ἐτύφθην est, hinc passiuū infinitiuum τυφθῆναι. aoriston indicatiuum medium est ἐτύψαμην, hinc passiuum τυψαθαι.

INDICATIVI MEDIOR VM

Verborum notio.

Supra te puer admonui, non esse eadem media uerba, & deponētia seu communia. Deponentia analogiam passiuorum sequūtur ubiq; prorsum, ut μάχομαι, πτό μεμάχεσμαι, id quod esse passiuæ uocis agnoscis. Deinde quæ formandi ratio passiuus est, eadem & deponentibus est, afficta si lubet uoce actiua, perinde ac è superioribus accepti. Media uerba sic uocantur, q̃ & actiue & passiuæ significant, & coniugando partim uoce actiua, partim passiuæ uariant̃. Plura ad hanc rem in cōstructionibus nobilis grāmaticus Apollonius. Obseruabis ergo præterita uoce actiua efferri: aorista, futura & p̃sentia uoce passiuæ. Oīa aut̃ modor̃ oīm p̃sentia, itē indicatiui parataticon, muta
atur

DE VERBO

at medium à passivis, ut ἰὺ πῶμαι ἐτὺ πῶμην.
τέτυπα unde :

Paracemenon medium ab activi paracmeni indicatio format, sola characteristica prateriti mutata. Cæterum & augmentum & enclisis medii prateriti cum activo cōuenit, ut λέλεχα λέλεπα, πέφακα πέφαθα.

Quæ uero est medii prateriti characteristica : Ea quæ futuri actiuum secundum format, id quod regulis supra duabus egi.

P R I M A.

Medii prateriti character à presenti indicatio actiui sumit. Ergo quæ unam cōsonantem & non duplicem ante ω habent, eadem faciunt prateritum medium, ut

ἄνω

ἦθα

λείβω

λέλοιβα

πίθω

πέπιθα

Obiter admo

neo, quibus uerbis ε in futuri penultima est, id solere in ο transire in medio praterito.

λέξω

λέλογα

πείρω, πέρω, έπωρα

πίσω

πέπιθα

φέτω

τέφοπα

M

DE VERBO.

ἀνέθω ἀνέσω ἥνοθα. Vnde sunt qui trahunt ἐπενήνοθε apud Homerum II. Iliados in Therfite: †εθ'νῆσ' ἐπενήνοθε λάχνη .i. Rarus autē defloruit capillus. ut sit ē tribus cōpositum uerbum ἔθῃ, ἐν, & ἀνέθω.

Viden' autē & ei diphthongon uariari. Sic & εἶδω οἶδα, εἶκω οἶκα, unde est εἶοικα Atticum, nemini non frequens præteritum.

In hunc modum & ω in η transit, ut φάω φέφηνα, μάλω μέμνηνα &c.

SECUNDA.

Sin duæ consonantes præcesserint ω, altera atq; ea quæ coniugationis est genuina manet, ut τυπῶ τέτυπα, κόπῶ κέκοπα. καλύπῶ autem κεκάλυβα, β pro π usurpat. Ita & pauculis aliis fit, quæ thematis consonantem in ἀντίστοιχον suam mutant, ut ἐλάπῶ ἐέελαβα, σκάπῶ ἐσκαβα, &c. manetq; eadem hæc litera etiam in aoristo, & futuro secundo.

Sin una duplex, ξ, uel ω, præcesserit ω, ea quæ ξ futurum faciunt γ habent pro me dii præteriti caractere, ut κράξω κέκρυγα.

Quæ uero σ, futurum habent, σ, medio præterito

DE VERBO

præterito impartuntur, ut φάω φάσα πῖ
φασα. Nam & præsentis in σδ soluitur. Er-
go à præsentis δ petitur.

In uerbis puris rara sunt ptā media, ut &
Indefinita & futura secunda, sed tamē quæ
habent illa, in α purum faciunt, ut ἀκούω, ἀ-
κούομαι ἢ κσα. δαίω, δαίομαι δέδῃα.

ἐτυτάμω unde?

Mediū aoriston primū est ab ἐτυτά, ad-
dita μω, scilicet ut inflexionē passiuus simi-
lē habeat. Sic ἐτυτόμην ab ἐτυτῶν, τύτομαι à
τύτω. Nec. n. multi laboris uidere ppiore
actiuus esse medioꝝ q̃ passiuoꝝ characteres.

Esto curæ tibi, q̃ cū circumflexa uerba q̃
ante ω consonantem non habēt, secūdis ao-
ristis ac secūdis futuris actiuoꝝ careant, itē
ptō medio carere, cæterū aoristos medios
primos tñ, & futura priora tantum media
formare. Tale aoriston circumflexi uerbi est
apud Theoc. in edyl. 1. Versiculos qm̃ fe-
stiuū sunt admodum subiicio integros.

τέτλιξ μὲν τέτλιγ φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ
ἔρηκτο δ' ἔρηξιν, ἐμὴν δ' ἀμῶτα καὶ ὠσά.
τάσ μοι πᾶς εἰν πλεῖστος λόμος. οὐτε γὰρ ὕπνῳ

DE V E R B O.

οὐτ' ἐξ ἀπώνας λυκεσώτερον, οὔτε μελίσσαις
ἀνθια, ὅσον ἐμὴν μῶραι φίλαι. οἷς γὰρ ὀρώσαι
παθεῖσιν. τὼς δ' οὔτι ποτ' ἐδήλησε κίρκαι.

Cicada cicadae chara, formicae formica,
Accipitres accipitrib. mī uero musa & catio
Qua mihi oīs sit plena domus. neq. n. sōnus
Neq. uer subitum suauius, neq. apibus
Flores, q̄ mihi musae sunt charae. illae quos
tuentur

Ii gaudent, eos neq. potione laeserit Circe.

Δηλήτρ, aoriston medium est, abiecto
augmento, id quod saepe fit, non in poema-
tis tm̄, sed in soluta quoq. oratione. ἐδήλη-
σάμην ἐδήλησεν δηλήτρ, hinc δηλήσερ, of-
fenderit, ut ἄν particulam interponas. Est
enim sentetia. quibus benignae musae sunt,
qui amore studiorum tenentur, solis à Cir-
cae uenenis, id est, à fœda lue uoluptatum
esse immunibus licere. A dnotet hic puer,
(πέρεργας agam) uariationes Doricas. ηθού-
σιν commune fuerat, παθεῖσιν Doricum est.
τὼς pro ὅς. μῶραι pro μουσαι.

ΤΥΠΟΙ INDICATIVORVM

Mediorum.

Præsens

DE VERBO

I. Coniug. II.

III.

Præfens	κόπτομαι	λέγωμαι	πιθόμαι
ἐκοπόμεν	ἐλεγόμεν	ἐπειθόμεν	
κέκοπα	λέλογα	πέπειθα	
ἐκεκόπην	ἐλελόγη	ἐπεπείθειν	
ἐκοτόμαι	ἐλεξάμην	ἐπεισάμην	
ἐκοπόμεν	ἐλεγόμεν	ἐπιθόμεν	
κότομαι	λέξομαι	πείσομαι	
κοποῦμαι	λεγοῦμαι	πιθοῦμαι	

III.

III.

V.

Præfens	κράζομαι	φάζομαι	σέλλομαι
ἐκραζόμεν	ἐφάζόμεν	ἐσελλόμεν	
κέκραγα	πέφασα	ἐσολα	
ἐκεκράγην	ἐπεφάθειν	ἐσόλειν	
ἐκραξάμην	ἐφασάμην	ἐσειλάμην	
ἐκραγόμεν	ἐφασόμεν	ἐσελόμην	
κράζομαι	φάσομαι	σελοῦμαι	
κραγοῦμαι	φασδοῦμαι	σαλουῦμαι	

VI.

Præfens	ἀκούομαι	ἠκούομαι	ἠκούομαι
ἠκούομαι	ἠκούομαι	ἠκούομαι	
ἠκούομαι	ἠκούομαι	ἠκούομαι	
ἠκούομαι	ἠκούομαι	ἠκούομαι	
ἠκούομαι	ἠκούομαι	ἠκούομαι	
ἠκούομαι	ἠκούομαι	ἠκούομαι	
ἠκούομαι	ἠκούομαι	ἠκούομαι	
ἠκούομαι	ἠκούομαι	ἠκούομαι	

DE VERBO.

Ex his indicatiui formulis facile & aliorum modorum tempora formabis, ut à λέλογα, fac imperatiuo λέλογε. Optatiuo λέλογισμι. Subiunctiuo λελόγη. Infinitiuo λελογέναι. Sic de similibus.

PARTICIPIA MEDIA.

	ὁ τυπόμενος, νσ
Part. præsens	ἡ τυπόμενη, νς
	ὁ τυπόμενος, νσ
	ὁ τυπός, πότθ
πρ	ἡ τυπῆα, ἦας
	ὁ τυπός, πότθ
	ὁ τυτάμενος
α.	ἡ τυτάμενη
	ὁ τυτάμενος
β.	ὁ τυπόμενος
με α.	τυπόμενος
με β.	ὁ τυπόμενος

Formaturus ea non est ut anxie labores, uides χερακτῆρα τύτομαι, fac ἐγελίον terminationem τυτόμενος. Sic de aliis. Atq; hæc est simplicis encliseos ratio. Iam & circumflexa persequar, eaq; paucis, q̄ in eandē superioris formulæ regulam cogi posse uideantur,

DE VERBO.
DE CIRCUNFLEXIS
Verbis.

E sexta coniugatione nascunt circūflexa uerba, quæ sic uocamus, q̃ contracta syllaba, elisa uocali inflectatur, ποιέω, ποιῶ.

Coniugationes tres sunt. Prima ex έω ῶ facit. Secunda ex άω ῶ facit. Tertia ex όω ῶ facit. Subeunt enclises superiores paucis uariatis. Nam sola præsentia & paratatica cōtrahi possunt, de præteritis, aoristis, futuris prorsum positas regulas sequere. Præsentia & paratatica uariantur sic.

IN PRIMA Coniugatione.

έω	εις	εο	εε	εου	εοι	εη
ῶ	ει	ου	ει	ου	οι	η

EXEMPLVM

ποιέω	ποιῶ	πείεις	πείης
έλεέω	έλεῶ	έλεείς	έλεείς

IN SECUNDA Coniug.

άω	ας	αε	αο	αου	αοι	αη
ῶ	ας	α	ω	ω	ω	η

EXEMPLVM

βοάω	βοῶ	βοάεις	βοᾷς
ὀράω	ὀρῶ	ὀράεις	ὀρᾷς

DE VERBO
IN TERTIA Coniugatione.

ὄω οει οε οο ος οη οοι
ῶ οι ου ου οι οι

EXEMPLVM.

χρυσόω χρυσῶ, χρυσοίς χρυσοῖς
ἀργυρόω ἀργυρῶ ἀργυροίς ἀργυροῖς.

Iam qui uolet integras declinandi formulas, Guarini Erotemata requirat. Mihi satius uisum est assuefacere in omni coniugatione puerum ad unum πᾶσι γράμματα τὸ τυπῶν, uidelicet quando & futura & præterita & aorista ἀπαθὴ sunt, & prorsum in regulas formandi τὸ τυπῶν cadunt. Nisi quæ & illud hoc loco monendum. Ea quæ uel α, ante ω habent, solere eandem uocalem in ptis & futuris in η, mutare, ut ποιέω ποιῶ ποιήσω πεποίηκα. βοάω βοῶ βοήσω βεβόηκα. Rursus quæ in ὄω desinunt, ο in ω cōuertere, ut χρυσόω χρυσῶ χρυσώσω κεχρυσώκα &c. Exceptis paucis quibusdam, ut τελέω, ῶ, τελέσω. καλέω, ῶ, καλέσω. γιλάω, ῶ, γιλάσω. ὁμόω, ῶ, ὁμόσω &c quæ usus docebit.

Iam neque hoc prættereundum, uerba circumflexa propria ac regularia ptâ Optatiui & Con

DE VERBO.

& Coniunctiui habere. Optatiui hoc modo.

S. πεποιήμην πεποιήο πεποιήῃ

D. πεποιήμεθον πεποιήσθον πεποιήσθην

P. πεποιήμεθα πεποιήσθε πεποιήντο

Coniunctiue autem sic.

S. εἰάν πεποιήμαι πεποιήῃ πεποιήτῃ

D. εἰάν πεποιήμεθον πεποιήσθον πεποιήσθην

P. εἰάν πεποιήμεθα πεποιήσθε πεποιήντο

Sic cætera quoq.

DE VERBIS IN MI.

E sexta coniugatione, pura uidelicet, μι terminatio nascitur. Coniugationes in μι quatuor sunt.

Prima, à prima circumflexore fit, έω, ω in mutato, & μι addito, ut πιθεω, πιθω, τίθημι.

Secunda, à secunda circumflexore άω, ω in mutato, & μι addito, ισάω, ισάω, ιστάμι.

Tertia, à tertia circumflexore όω, ω in mutato, & μι adiecto, διδόω, διδω, διδωμι.

Quarta à pura uarytonorum υω, ω in μι mutato, ut ζεύγνυω ζεύγνυμι. Quæ uerba paulo aliter q̃ ω desinentia flectuntur, q̃q̃ magna parte in eisdem caracteristicis, ut τυπώω, τυπώω, άκούω ήκκα, δίδω.

DE VERBO

μι δέωκα. Id uolo diligens puer animadu-
uertat, ut q̄ res patit̄, in unū & τὴν αὐτὴν πρᾶ-
ξιμα referat aptissime uerborū uariatiōes.

Deinde suum cuiq̄ in μι coniugatiōi πα-
ράδειγμα datur. Mihi sat uidetur uno egisse,
ne pueri paradigmatum turba sese obrui
horreant. Iam & unius enclisis omnibus ser-
uiet, solo charactere distinctiuo coniugatio-
nismutato, ut infra dicam.

CONIUGA

ΟΕΛΤΙΚΩΝ ΕΝΟΡΗΤΙΚΩΝ ΕΝΕΣΩΣ

S. δίδωμι	δίδως	δίδως
D.	δίδδον	δίδδον
P. δίδδομεν	δίδδοτε	δίδδοτε

Sic τίθημι, τίθης, τίθης, solo ω uariato,
quod formatiua tertiæ coniugationis est, ut
η ex ε primæ, η ex α secundæ.

ΕΝΕΣΩΣ

S. ἐδίδων	ἐδίδως	ἐδίδως
D.	ἐδίδδοτον	ἐδιδότῳ
P. ἐδίδδομεν	ἐδίδδοτε	ἐδίδδοτε

ΕΝΕΣΩΣ

S. λέλωκα	λέλωκας	λέλωκε
D.	λέλωκατον	λέλωκατον
		P. λέ

DE VERBO:

P. δεδώκαμεν δεδώκατε δεδώκασι. Vi
des κ prateriti characterem è sexta coniuga
tione uarytona regularé. Item uocalé lon
gam, quā cætera quoq; seruant, prater ἴση
μι, quod ἴσακα facit differentiae causa, & τί
θημι, quod τέθεικα, Boeotica dialecto.

ⲓⲛⲉ

S. ἐδεδώκην ἐδεδώκεις ἐδεδώκει
D. ἐδεδώκην ἐδεδώκεισιν
P. ἐδεδώκειμεν ἐδεδώκειτε ἐδεδώκεισαν

ⲓⲙⲁ.

S. ἔδωκα ἔδωκας ἔδωκε
D. ἔδωκαρν ἔδωκατῃν
P. ἔδωκαμεν ἔδωκατε ἔδωκαν. Aorī

stus hic characterem prateriti recipit, non
ut supra solebant uerba, futuri. Sic & ἔθηκε ἀ
τίθημι. Hesiodas: Τῆς δ' ἄρετ' ἰδρῶτα θεοὶ προ
πάροιθεν ἔθηκαν Ἀθάναρτι. Et ἦκα ἀβ' ἴημι. Itέ
εἶπα & ἦνευκα ex grauitonis. Hæc em̄ quin
que à grammaticis notantur. Cætera ut ἔ
σηⲓ, ἔλθῃ, à futuro pro communi regula
formantur.

ⲓⲙⲁ. β.

S. ἔδωσ ἔδωσ ἔδω
D. ἔδωρν ἔδωτῃν

DE VERBO

P. ἔδωκον ἔδοτε ἔδωκεν

Sic & ἔθεμενον, ἔτε, ἔσταν. Cetera uocalem longam in plurali retinent, ut ἔσημιον, ἠτε, ἠγεν. ἔγνωμιον, ὠτε, ὠγεν.

με.

S. δώσω δώσεις δώσει

D. δώσεσθαι δώσεσθαι δώσεσθαι

P. δώσομεν δώσετε δώσουσιν

Προσπακτικῶν ἐνεσῶς

S. δίδωμι δίδως

D. δίδωμι δίδωμι δίδωμι

P. δίδωτε δίδωτε δίδωτε

ω.

S. δέδωκε δέδωκε

D. δέδωκε δέδωκε δέδωκε

P. δέδωκε δέδωκε δέδωκε

α.

S. δώκω δώκα

D. δώκα δώκα δώκα

P. δώκατε δώκατε δώκατε

β.

S. λόγιον ἢ λόγος λόγος Sic θείω, & ἔς quo

D. λόγος λόγος que. Cetera uoca

P. λόγος λόγος lem longam reti

nent, σῆμι, γνωμι, ἢ tantum.

DE VERBO.

των ἐν κτικῶν ἐνεσῶς.

S. διδίνην	διδίνης	διδίνῃ
D. διδίνῃ	διδίνῃ	διδίνῃ
P. διδίνῃ	διδίνῃ	διδίνῃ
	διδίνῃ	διδίνῃ
	διδίνῃ	διδίνῃ
S. δίδωκοιμι	δίδωκοις	δίδωκοι
D. δίδωκοι	δίδωκοι	δίδωκοι
P. δίδωκοι	δίδωκοι	δίδωκοι
	δίδωκοι	δίδωκοι
	δίδωκοι	δίδωκοι

ω

(διδέν Attice.

S. δώκοιμι	δώκοις	δώκοι
D. δώκοι	δώκοι	δώκοι
P. δώκοι	δώκοι	δώκοι
	δώκοι	δώκοι
	δώκοι	δώκοι

α.

S. δίνην	δίνης	δίνῃ
D. δίνῃ	δίνῃ	δίνῃ
P. δίνῃ	δίνῃ	δίνῃ
	δίνῃ	δίνῃ
	δίνῃ	δίνῃ

β.

(attice

Hæc propria diphthongus οι, haud raro in impropiam transit, ut δῶν.

S. δῶσοιμι	δῶσοις	δῶσοι
D. δῶσοι	δῶσοι	δῶσοι
P. δῶσοι	δῶσοι	δῶσοι
	δῶσοι	δῶσοι
	δῶσοι	δῶσοι

με.

S. ἐάν διδῶ	διδῶ	διδῶ
	διδῶ	διδῶ
	διδῶ	διδῶ
	διδῶ	διδῶ
	διδῶ	διδῶ

Υπὲρ κτικῶν ἐνεσῶς.

DE VERBO

D. ἁλῶρν ἁλῶρν

P. ἁλῶμην ἁλῶτε ἁλῶσθ

S. εἰν ἁλῶκω ἁλῶκης ἁλῶκη

D. ἁλῶκηρν ἁλῶκητορ

P. ἁλῶκωμην ἁλῶκητε ἁλῶκωσθ

S. εἰν ἁλῶκω ἁλῶκης ἁλῶκη

D. ἁλῶκηρν ἁλῶκηρν

P. ἁλῶκωμην ἁλῶκητε ἁλῶκωσθ

S. εἰν ἁλῶ ἁλῶς ἁλῶ Quo tēpore u

D. ἁλῶην ἁλῶρν sus Hesiod. in

P. ἁλῶμην ἁλῶτε ἁλῶσθ uulgato uerfi-

culo, ut eū obiter explicē: ἁλῶμην ὅσκειν ἁλῶ,

ἁλῶμην ὅσκειν μὴ ἁλῶ. Et da ei qui dederit

& ne da ei qui nō dederit. ἁλῶμην infinitiuū

aori, secundū est, Ionice ex δύναι factum ἁλῶ

μηναι, αὐτὴν recisa fit ὁ μὴ. Estq; usus in fi-

nitui pro imperatiuo familiaris Græciæ.

Ἀπὸ ἐμφάτων

Ενεσὼς, ἁλῶναι. ἁλῶ δὲ δύναι. Αο. α. ἁλῶμαι.

Aor. β. δύναι cū diphth. ut θέναι, quo fiat

penul. longa. Nam cætera uocalē indicati

uiferuāt, ut σῆναι, γνῶναι, &c. μέναι ἁλῶσθ.

DE VERBO.

P. εἰσάγωμαι εἰσάγωμαι εἰσάγουμαι
 ⲙⲓⲛ

S. εἰσάγομαι εἰσάγομαι εἰσάγουμαι

D. εἰσάγομαι εἰσάγουμαι εἰσάγουμαι

P. εἰσάγωμαι εἰσάγωμαι εἰσάγουμαι

S. λέγωμαι λέγωμαι λέγωται

D. λέγωμαι λέγωμαι λέγωμαι

P. λέγωμαι λέγωμαι λέγωνται ἢ λέγονται

Sic cætera, breui penult. præter τέθειμαι,
 quod diphthongum actiui seruat.

S. ἐστέλλομαι ἐστέλλομαι ἐστέλλομαι

D. ἐστέλλομαι ἐστέλλομαι ἐστέλλομαι

P. ἐστέλλομαι ἐστέλλομαι ἐστέλλονται (ἐστέλλονται)

S. ἐλόθην ἐλόθην ἐλόθην Sic ἐτέ

D. ἐλόθην ἐλόθην ἐλόθην

P. ἐλόθην ἐλόθην ἐλόθην

Secundum aoristum passiuæ nō habent.

S. διδάσκωμαι διδάσκωμαι διδάσκωται

D. διδάσκωμαι διδάσκωμαι διδάσκωμαι

P. διδάσκωμαι διδάσκωμαι διδάσκονται

DE VERBO.

μετ

S.	λελόσμεθα	λελόσθῃ	λελόσεται
D.	λελόσμεθον	λελόσμεθον	λελόσμεθον
P.	λελόσμεθα	λελόσμεθε	λελόσονται

Προσκατικῶν παθητικῶν ἐνεστώσ

S.	λελόσμεθ' εἰδέναι	λελόσμεθα	Sic τίθεσθ.
----	-------------------	-----------	-------------

D.	λελόσμεθον	λελόσμεθον
----	------------	------------

P.	λελόσμεθε	λελόσμεθεν
----	-----------	------------

μετ

S.	λελόσμεθ	λελόσμεθα	Nota τίθεσθ
----	----------	-----------	-------------

D.	λελόσμεθον	λελόσμεθον	pereuntia-
----	------------	------------	------------

P.	λελόσμεθε	λελόσμεθεν	pra.
----	-----------	------------	------

μετ

S.	λελόσμεθ	λελόσμεθα
----	----------	-----------

D.	λελόσμεθον	λελόσμεθον
----	------------	------------

P.	λελόσμεθε	λελόσμεθεν
----	-----------	------------

των ἐνκατικῶν παθητικῶν ἐνεστώσ

S.	λελόσμεθ	λελόσμεθα	λελόσμεθ
----	----------	-----------	----------

D.	λελόσμεθον	λελόσμεθον	λελόσμεθον
----	------------	------------	------------

P.	λελόσμεθε	λελόσμεθε	λελόσμεθεν
----	-----------	-----------	------------

Inuenias tamen & ἴσαο, σύνταξι, κείμενα, ante penul. acura, sed hoc in secundo solum ordine.

S.	λελόσμεθ	λελόσμεθα	λελόσμεθ
----	----------	-----------	----------

N

DE VERBO.

D. ἁρδάρουσιν ἁρδάρουσιν ἁρδάρουσιν

P. ἁρδάρουσα ἁρδάρουσα ἁρδάρουσα

Ⓢ. α.

S. ἁρδάρουν ἁρδάρουν ἁρδάρουν

D. ἁρδάρουντες ἁρδάρουντες ἁρδάρουντες

P. ἁρδάρουμι ἁρδάρουμι ἁρδάρουμι

με

(ἁρδάρουμι)

S. ἁρδάρουμι ἁρδάρουμι ἁρδάρουμι

D. ἁρδάρουσι ἁρδάρουσι ἁρδάρουσι

P. ἁρδάρουσα ἁρδάρουσα ἁρδάρουσα

με

S. ἁρδάρουμι ἁρδάρουμι ἁρδάρουμι

D. ἁρδάρουσι ἁρδάρουσι ἁρδάρουσι

P. ἁρδάρουσα ἁρδάρουσα ἁρδάρουσα

Υποτακτικῶν παθητικῶν ἐν ἐξῶς.

S. ἁρδάρουμι ἁρδάρουμι ἁρδάρουμι

D. ἁρδάρουσι ἁρδάρουσι ἁρδάρουσι

P. ἁρδάρουσα ἁρδάρουσα ἁρδάρουσα

Sic ἁρδάρουμι

Ⓢ.

S. ἁρδάρουμι ἁρδάρουμι ἁρδάρουμι

D. ἁρδάρουσι ἁρδάρουσι ἁρδάρουσι

P. ἁρδάρουσα ἁρδάρουσα ἁρδάρουσα

Ⓢ.

S. ἁρδάρουμι

DE VERBO

S. ၆၁၂၁	၁၁၁၁၁၁	၁၁၁၁
D.	၁၁၁၁၁၁	၁၁၁၁၁၁
P. ၁၁၁၁၁၁	၁၁၁၁၁၁	၁၁၁၁၁၁

Α πρ:εμφάτων παθητικῶν

[illegible]

PAR TICIPIA PASSIVA.

[illegible]

DE VERBO,

Supereft medii uerbi formula, eoz que
μι definunt. Huius item praesentia & para-
ratica adfciſcimus e paſſiua coniugatione.

MEDIORVM INDICATIVO-

RVM ἐνεῶς.

S. διδῶμαι διδοσθαι διδοῖ, perinde ut fu-
πρ.

S. ἐδιδόμην, ut ſupra: cum praesentis cum
paratatici formulam e paſſiuis pete. Dein
de quia purorum uerborum media pra pauc
formantur, ut ſupra in mediis diximus, ea-
dem & his uerbis in μι defunt.

α.

S. ἐδωκάμην ἐδῶκα ἐδωκάτο, ut
ἐτυτάμην, ſed hic ἀχρηστος eſt, ut & in ceter
is modis.

β.

S. ἐλόμην	ἐλοσο	ἐλα	ἐλορ	Sic ἐ
D. ἐλόμην	ἐλῶσθον	ἐλόσθην		θι.
P. ἐλόμην	ἐλοσθε	ἐλονρ	μην	

γ.

S. δῶσομαι	δῶσθ	δῶσθην
D. δῶσόμενοι	δῶσθον	δῶσθον
P. δῶσόμενοι	δῶσθε	δῶσον

πρὸς

DE VERBO

προσακτικῶν μέσων ἐνεσώσ.

S. Ἀλόισα Ὁ Ἀλόισος Ἀλόισω, ut in palsiuis.

S. Ἀόσο Ὁ Ἀόσος Ἀόσω Sic Ὁόσο Ὁόσ.

D. Ἀόσων Ἀόσων

P. Ἀόσει Ἀόσει ὡσαυτ
ἐκτικῶν μέσων ἐνεσώσ.

S. Ἀλοίμην, ut in palsiuis.

S. Ἀόμω Ἀόω Ἀόω Sic Ὁείμην

D. Ἀόμιθον Ἀόμιθον Ἀόμιθω

P. Ἀόμιθα Ἀόμιθε Ἀόμιθω

S. Ὀλοσίμω Ὀλοσίω Ὀλοσίω Sic Ὀ

D. Ὀλοσίμιθον Ὀλοσίμιθον Ὀλοσίμιθω σόι-

P. Ὀλοσίμιθα Ὀλοσίμιθε Ὀλοσίμιθω μιν.

μέσων ὡσαυτ ἐκτικῶν ἐνεσώσ.

S. Ἐάν Ἀόμω, ut in palsiuis.

S. Ἐάν Ἀόμω Ἀόω Sic Ὀ

D. Ἀόμιθον Ἀόμιθον Ἀόμιθω μιν

P. Ἀόμιθα Ἀόμιθε Ἀόμιθω ὅθ.

μέσων ὡσαυτ ἐκτικῶν ἐνεσώσ.

S. Ἐάν Ἀόμω Ἀόω Sic Ὀ

D. Ἀόμιθον Ἀόμιθον Ἀόμιθω μιν

P. Ἀόμιθα Ἀόμιθε Ἀόμιθω ὅθ.

DE VERBO.
PARTICIPIA MEDIA.

Præsens ὁ δὲ δόμενός

ἔμενός

ἔμενός.

Atq; hæc est formula regularis & analogica coniugationis μι. puero exempla experiundi causa obiciantur, ut ἔμενός ἐνὶ θυμῷ κεμενός ἠθάρο. i. Telemacho in animo Pallas posuit ardorem ac audaciam. Dic κε unde ἐὰ τίθημι, aoriston ἔθηκε ἔθηκες ἔθηκε. Poëta augmentum sustulit. sic ἔμενε & pleraq; alia. In Horariis Græculis, quid enim non & ista proferam ἐ quippe ludicra pueros, in hymno: Quem terra, legit: γαστέρος εἰσέδον κυβωτόν. Vêtris subiit arculam. Dic εἰσέδον unde ἐ Compositum ab εἰς & δέω. Hinc δέωμι, sicut ἀξέω γινώξέω γινώμι. Coniugatur δίδωμι, sed suo charactere, scilicet ὄ. Est εἰσέδον aoriston secundum indicatiui activi, εἰς præpositio, ε, augmentum sequens præpositionem. Nam verbum non præpositionem augeri oportet, ut supra. Δύ, ubi radix, ut δώ, ἔδω, ἔδω, ἔδω. Sic εἰσέδω εἰσέδω εἰσέδω.

Sunt

DE VERBO.

Sunt autem & anomalæ uerborum in μι
coniugationes, eorum scilicet quæ ab ἵμι
& εἶμι sunt. Res multi est negotii, & ego
in libro cōstructionū aliquid eius attingā.
Præsens ἵμι ἴης ἴησι, id est, mit
to seu iaculo, sicut τίθημι. Hinc & ἀφίμι,
unde ἀφού.

ἵλω ἴης ἴη

εἶκα &c.

ἥκα. Sic sæpe leges ἀφῆκα, dimi
si, ab ἀπὲρ & ἥκα, o elisa, & π in φ uersa obse-
quentem aspirationem. Attici etiam ε præ-
ponunt, hinc ξυνέκα.

β. ἦν ἦς ἦ
ἔτων ἔτην
ἔμην ἔτε ἔξεν

Odyss. Α, τίπτε λέσε πρόσαν μνηστῆρες.

ἦσθ ἦσεis ἦσει &c.

Προσακ. β. ἔσ ἔτω, ut θέσ θέτω

Εἶμι, Ε Ο

Præsens εἶμι εἶς & εἴ, ut apud The
oc, εἰ μὴ ἀπειρυτώθην. εἶπ

ἴον ἴτην

ἴμην ἴτε ἴσ & Ionice ἴασ

N iii

DE VERBO.

ωζ. εἶα, & apud Homerum ἦτα.

ηκειν & ἦεν.

Aori. α. εἶτε, hinc εἶτεν tertia persona pluralis, & poetice ἦσαν.

Aori. β. ἴον ἴον &c.

μει. εἶσα

Imperatiuo, ἴθι, i, hinc ἀπιθι, abi, ut πῖθι, ἢ ἀπιθι. Aut bibe aut abi. πῖθι ex πῖ factum est schematicus. Sic ἴθι ex ἴε. & ἀπιθι cōpositum est ex ἀπὲρ & ἴθι. πῖθι simplex est. 6. ἴε, & per metathesin εἶ. Hinc ἐξεί apud Aristophan. ἐξεί δὲν ἀσκάντην λαβών. pro ἐξελαθε

Optatiuo, εἴλω εἴησ' εἴη, ut ἀλλὰ καὶ εἴη εἴπῃν ἀφείδῃ ἀπαμύμονι πρὶν ἐλθῶν, hoc est, Eat, ut dicat Agamemnoni &c.

Infinitiuo ἵναι, à quo ἵμεναι Ionicum, & ἵμεν per apocopen. Item εἶναι per diphthongum, quod ab εἶναι ab ἵμενι descendit, per metathesin factū uolūt. hinc ἀπῖναι, πῖναι &c.

Εἰμί SUBSTANTIVVM.

ΟΕΛΤΙΚΟΥ ἔνεσώσ.

S. εἰμί εἴκω εἶς εἶς

D. εἶσὼν εἶσόν

P. εἶσθε

DE VERBO.

P. ἔσμεν ἐς εἰς ἐντί Doricum. Theo-
critus in Odæporica : μὴ μεν λωβάσῃθε
τὰς ἀμπελούς ἐντί ᾧ ἄβα. i. Ne lædite vi-
tes meas, sunt enim teneræ. μὴ λωβάσῃθε,
pro λωβάσῃθε coniunctiuū aoriston mediū.
ἀμπελούς systole pro ἀμπελούς Dorico ac-
cusatiuo, ab ἀμπέλους. ἐντί pro εἰς.

καὶ ὡς.

S. ἦν	ἦσ	ἦ ἔαττις ἐν ἐνς &c.
D.	ἦρον	ἦτην
P. ἦμεν	ἦτε	ἦσαν

με.

S. ἔσομαι	ἔσῃ	ἔσται	ἔσονται, ἔσονται
D. ἐσόμενον	ἔσῃον	ἔσταιον	ἔσονταιον
P. ἐσόμεθα	ἔσεσθε	ἔσονται	ἔσονται

Προσθητικὸν ἐν ἐσώσ

S.	ἴσῃ	ἴσο	ἴσω
D.	ἴσῃον	ἴσῃον	ἴσῃον
P.	ἴσεσθε	ἴσονται	ἴσονται

Εὐκτικὸν ἐν ἐσώσ

S. εἴλω	εἴης	εἴη
D.	εἴηρον	εἴητων
P. εἴμεν	εἴητε	εἴησαν

με.

DE VERBO.

S. εἰσοίμην	ἔσοιο	ἔσοιτο
D. εἰσοίμεθον	ἔσοισθον	ἔσοισθω
P. εἰσοίμεθα	ἔσοισθε	ἔσοιντο

ἡσυχαστικόν ἐνεσώς,

S. εἰάν	ἦσ	ἦ
D,	ἦρον	ἦρον
P. ὦμεν	ἦτε	ὦσιν

Ἀπὸ ἐμφάρου

Præfens εἶναι, id quod dialectis uariatur.

Dores εἶμεναι & εἶμεναι faciunt, ut supra εἶ
 τυπῆν τυπῆμεναι, & Iones ex εἶμεναι εἶμεν, ut
 apud Homerum Iliados α. φάσ εἶμεν ἀπὸ λει
 μον εἰ ἀνάγκη. & uerso e in ἡμεν. Theocri
 tus: ἀπὸ ἀρδενον ἡμεν.

μεῖς εἶσεσθαι

PARTICIPIA.

ὁὖν τὸ ὄντ

Præfens ἡ οὖσα εἰ οὖσας

εἶ ὄντ ὄντ

ὁ εἰσόμενος, νου

μεῖς εἰσομεν, νης

εἰσόμενον, νου

Φημι, Dico. Præfens

S. Φημι	Φῆς, unde φάσ. Φησὶ	
	Φαδὲν	Φαδὲν

DE VERBO.

P. φαρῶν φατέ φασί

με φῆσω &c.

Q. α. ἐφασκε.

Aor. β. ἐφω, & apharefi φῆν, &c.

Infinitivum φάναι.

Congerie uerborum anomalorum & impersonalium libro constructionum adiciam, ideo hæc satis duco paucis hoc attigisse loco. Participia inter uerba reposuimus. Superfluum est uerbis nomina uerbalia.

DE NOMINE VERBALI.

Verbale nomen est, quod à uerbi modo statim deflectit. A præteritis autem uerbalium formæ cadunt, medio & passivo. Sed formando augmenta concidit.

A medio sunt substantiua, ut à τὴν πῶτε τυπα fit τὴν πῶ, dempto augmento, & facta nominis terminatione, λέγω λέλογα λόγῳ, σέλω ἐσολα orno, σολή stola uestis. Item σέλω ἐσολα mitto, σόλῳ classis. ἐπισέλω ἐπέσολα ὑπισολή. ἀποσέλω ἀπέσολα ἀπόσολῳ, legatus. σρέφω ἐσροφα σροφή.

Adnotet hic puer accentus uarietatem. Os desinentia communem regulam sequun

DE VERBALIBVS.

tur, & fines acuit pro deriuatiuorum more.
Exempla congerat quo ditior linguæ fiat.

μα. A pascui præteriti prima persona, sunt
maxime substantiua neutra in **μα**, τὸ πῶ,
τέτυμμα, tolle augmentum, & fac noīs ter-
minatiōem τόμμα, quod pro flagro, nem-
pe à τὸ πῶ apud Theocritum legitur: ὅσι
χόν θει τὸ πῶ καὶ ἀλίκον ἀνδρα δομάσδει.
quantillum est flagrum, & tantum uirū do-
mat, in prouerbii speciem dicitur. ἀλίκον,
pro ἡλίκον, & δομάσδει pro δομάζει, sicut
pro συνείζην συνείσδειν, soluitur enim ζ in σδ.

πράττω	πέπραγμα	πῶγμα
σκώπῶ	ἔσκωμαι	σκῶμμα
γράφω	γέγραμμαι	γράμμα,

Sunt & alia terminationes hinc deflecti
solitæ, ut ὀσμὸς ab ὀζην, ψαλμὸς ab ἐψαλμαι.
μός. λελόπισμαι λογιμός. Simplicia omnia fines
acuiunt.

μων. Φράζομαι πέφασμαι φάσιμων regularē fue-
rat, sed repetita est thematis litera. Nam ζ,
in σδ liquitur. Itaq; δ posterius characteris
sibi ius arrogat. & dicitur φάλμων consul-
tor, σινεφάδμων apud Homerum.

DE VERBALIBVS.

νοῶ νενόημαι νοήμεον,
 Οἶλῶ πεφίλημαι Οὐλήμων.

A præteriti passivi secunda persona maxime in 10^a formæ uerbalia cadunt, ut 10^a.

πίῶ πεπίησαι πίησις ποέσις
 μόρφῶ μεμόρφωσαι μόρφωσις
 αἰρούμαι ἤρησαι ἡρήσις αἰρεσις
 λέγω λέλεξαι λέξις

A præteriti passivi tertia persona plura τός.
 sunt uerbalia quæ numerari queant, res adiectiua. πᾶσα καλῶ πᾶσά κεκληται, tolle augmentum, & fac nominis terminationem, παρὰ κλητῶ. Simplicia omnia fines acuiunt, cōposita tonum transferunt.

Cum adnotarem τῇ πᾶσά κλησις tonum, uenit in mentem magni cuiusdam Disputatoris, qui nuper cum Haganoræ essemus, dii boni quo supercilio pro concione falsi, de in & impietatis criminabatur pronunciantem Latino more paracletus, oblitus opinor Grammaticæ, dum intensiones formarum argutatur, quas mirum ut ridicule plebi uulgabat.

χρίω κέχρισται χρίσις

DE VERBALIBVS.

ἀλέγῃμαι, λέλεκται, λέλεκτο, unde
λέλεκτός.

Sunt hinc substantiua si τὸ in φωνε-
tas plurima, ut ἀμιβέβλησαι, ἀμφίβλησον,
φρον. interponeρ, ἀμφίβληθρον. Sic πλῆκῃς, πλῆ-
κτρον. καλύπῃω, κεκάλυπται, καλύπτρα. Εἰ
ἀλάβαστρον huius formæ est, sed ἀαλογκῃς.

Sunt & uerbalia in τήρ, ut σωτήρ, ἀσέ-
τήρ. σωται, & similia.

Et in τής, ut πεποίηται, ποιητής. ἑτάλ-
τήρ. ται, ἑάλτης. Sic συκοφάντης, ἀσυκοσφίς
& φαίνω φαίνομαι. Præterito πέφαμμαι, πέ-
φανται, πέφανται. Hinc φάντης augmento
relecto. à quo συκοφάντης dictus, ut Plutar-
chus Chætonensis in Solone scribit: οὐκ
ἀνδ' ἔστι ἡ γῆρ παντελῶς ἀπιθάνως οὐδέ
ζῶντας, ὅτι καὶ σύκων δ' ἀζαργῇ εἰ παλαιὸν ἀ-
πείρηρ, καὶ πρὶς εἰ φαίνην εἰνένδεικνύμενον οὐδ' ἀ-
ζῶντας κληθῆναι συκοφάντας. Id si non fal-
so interpreteris, aliter leges in iis Plutarchi
uitis, quæ nescio à quibus uersæ, passim in

dosissime manibus uolunt
studiosorum.

F I N I S de uerbis.

DE PRONOME.

M I N E.

PRONOMINIS varius multusq; usus apud Græcos est, ut Priscianus Latinus autor cōmeminit, & ego in cōstructionibus ne quid desit $\alpha\lambda\epsilon\lambda\alpha\nu\iota$, conabor. Hic præter flexum nihil tractabo. Id unum pueri obseruent, esse eis pro possessiuo primitiuu usum, ut $\pi\alpha\tau\epsilon\rho\mu\omicron\upsilon$, pater mei, pro pater meus. Gellio longa est de hac re disputatio. Pronominum alia prima sunt, alia possessiua, alia demonstratiua, alia relationalia, alia composita.

PRIMA, ΕΓΩ, ΕΓΟ.

S. $\epsilon\gamma\omega$, & adscita $\gamma\epsilon$, $\epsilon\gamma\omega\tau\epsilon$
 $\epsilon\mu\omicron\upsilon$, & ablata $\mu\epsilon$, & $\epsilon\mu\epsilon\omicron$, $\epsilon\mu\omicron\iota\omicron$, $\epsilon\mu\epsilon\upsilon$

$\epsilon\mu\omicron\iota$ $\mu\omicron\iota$

$\epsilon\mu\epsilon$ $\mu\epsilon$

D. $\nu\omega$ $\nu\omega$

$\nu\omega\iota\upsilon$ $\nu\omega\iota$

DE PRONOMINE

P. ἡμέτερον ἡμεῖς ἄμμεθ
 ἡμέων ἡμῶν ἡμείων ἄμμεών
 ἡμῖν ἅμιν ἄμμιν Home. πρὸς ἄμμι
 ἡμέας ἡμᾶς ἄμμε φιλήσεαι.

ΣΥ, ΤΥ.

S. Σὺ Dorice Τύ

σου σέο σῆο σεῦ, ita Dorice τεῦ.

σοί τοί

σέ τυ. Hic Doricus aīus est a

pud Theoc. ut obiter admoneā, in Cyclo-

pe: γνώσκον Δοῖμ' αὖ τυ καλὸς ἰατρὸν ἔοντα. i.

Dignoscere uero arbitror te recte medicū

existentem. γνώσκον infinitivum pro γνώ-

σκον. ἔοντα pro ὄντα.

σὺ

D. σφῶϊ σφῶ

σφῶϊν σφῶν

P. ὑμέτερον ὑμεῖς ὑμμεθ

ὑμέων ὑμῶν ὑμείων ὑμμεών

ὑμῖν ὑμμιν

ὑμέας ὑμᾶς

ὑμῶς

ΟΣ ΟΥ ΣΥΛ

S. ὅς

οὗ

οἱ

ἐὸ ἐῖο

ἐοί

DE PRONOMINE

	ἐ	ἐδεν	
D.	σφωέ καὶ σφέ		
	σφωίν	σφίν	
P.	σφέδν	σφές	σφές
	σφέων	σφῶν	σφείων
	σφί		
	σφέας	σφᾶς	

POSSESSIVA, MEVS.

ἐμός	σός	έός	Declinaut
ἐμή	σή	ήή	adiectiua
ἐμόν	σόν	έόν	noim. Sic
νωίτδρθ	σφωίτδρθ	ήμέτδρθ	ύμέτερος
σφέτδρθ	σφετέρα	σφέτδρον.	

DEMONSTRATIVA DVO.

Maf.S.	ούρσ	Huic pronomini προσχίμα
	ρύθ	τίζεται δ', ut ούρσί.
	τούτῳ	θύρσι
	τῶν	
D;	ρύτῳ	
	τούριν	
P.	ούρι	
	ρύτων	
	θύρις	
	τούρις	

DE PRONOMINE

Fce. S. αὐτή, Illa, ab αὐτῇ, ipsa, tono in
ταύτης ternosces.
ταύτη προσηματίξε, ut αὐτή.
ταύτῳ

D. ταύτα
ταύτων

P. αὐταὶ
τούτων
ταύταις
ταύτας.

Neu. S. αὐτὴ	D. τούτῳ	P. ταύτα
τούτῃ	τούτοις	τούτων
τούτῳ	τούτοις	ταύταις.
αὐτῇ		

ἐκέν

ἐκεῖν

ἐκεῖνο

Vt adiectiua nominum
flecte. Sape ἐκέν, e au
fertur, κέν.

RELATIVVM VNVM.

Αὐτός, αὐτή, αὐτό, Ipse, flecte ut nois ad
lectiua. Viden' & tenue αὐ esse, & in postero
rem syllabam tonum ferri. Quod si αὐ aspe
rum uideris, tonumq; in fine, ut αὐτῇ, scias ef
se compositum pronomen reciprocum ab
ἑαυτῷ, suiipsius. Nota μὲν, pro αὐτόν.
Com

DE PRONOMINE

COMPOSITA TRIA.

ἐμᾶντ̃, σαυτ̃, ἐαυτ̃. Mei ipsius, Tui ipsius, Sui ipsius, nominatiuis carent. Varia sic,

ἐμᾶντ̃ ἐμᾶντ̃ ἐμᾶντ̃
ἐμᾶντ̃ ἐμᾶντ̃ ἐμᾶντ̃ pl. carēt & rectis

ἐμᾶντ̃ ἐμᾶντ̃ ἐμᾶντ̃

σαυτ̃ σαυτ̃ (σαυτ̃)
(σαυτ̃) σαυτ̃ σαυτ̃ pl. rectisq; carēt

σαυτ̃ (σαυτ̃) σαυτ̃

ἐαυτ̃ ἐαυτ̃ ἐαυτ̃
ἐαυτ̃ ἐαυτ̃ ἐαυτ̃ hoc sequunt̃ plā.

ἐαυτ̃ ἐαυτ̃ ἐαυτ̃

ἐαυτ̃ καὶ σφ̃ων αὐτ̃ων
ἐαυτ̃ C σφ̃ισιν αὐτ̃οῖς affinge fac. & neu.

ἐαυτ̃ καὶ σφ̃ας αὐτ̃ος

DE AD

VERBIO.

Adtenus partes quæ declinabiles uocant̃, compedio tractaui. Supersunt indeclinabiles, Aduerbium, Præpositio, Cōiunctio. Interiectionem Græci sub aduverbio comprehendunt. Quid em̃

DE ADVERBIO

aliud est interiectio q̄ uerbi *χετλιαστικὸν* nota, & quasi declaratio. Aduerbum igit est, quoniam uerbi nota.

Aduerbum ἐπίρρημα, quod uerbo adiunctum, ipsum definit. Id significationibus ad uerbii fit. Accidit ergo aduerbio significatio. Nam alia sunt loci, ut ἐν ταῦτα hic. Alia temporis, ut σήμερον hodie. Alia qualitatatis, ut ἡσέως iucunde &c. Variationes significationum, quandoquidem proprie ad idiomata pertinent, superfluum uidebatur hic omnes recēdere. Sed de localibus attin- gam pauca, quo gratum pueris faciam.

Aduerbia localia aut sunt genuina τοῖς ἀκλίρις, ut ἐκεῖ, ἐξω, aut à nominibus trahuntur. τῶν γυναικείων facilis notio est, quoniam definita sunt numero, quid significant, in loco ne an de loco, an ne ad locum. Quæ à nominibus trahuntur, sic discernimus.

Ἄνθρωποι in loco significant, ut ἀγροῖ, in agro. Ideo ἀγροῖ, penult. acuit, quia ab ἀγρός acutæ ultimæ cadit. Tenes enim regulam: haud ferè excedere tonum syllaba, quæ recti acuti finis est. Tu faxis pariter & de aliis

DE ADVERBIO

aliis iudices. ἀλλοθι antepen. acuit, quia ἀλλος primam non ultimam. Sic de aliis. ἀθήνησι, in Athenis. Desinunt enim σ quæ à pluralibus nominibus cadunt, siimilia dati suis.

Σε ad locum, ἀγρόσε & ἀγρόνδε, ut sit nominis aliqua in eo species. sic ἀθήναζε. nam pro σε, ζε faciunt huiuscemodi pluralium πᾶσι.

θεν de loco, ἀθήνηθεν ex Athenis, οὐρανόθεν, e cœlo.

Accidunt adverbio item compositio, ut πάλαι, πρόσπαλαι. Et comparatio, σοφῶς, σοφώτερον, σοφώτατον.

DE PRÆ

POSITIONE.

SIMILIA adverbio præpositio, πρόσθεσις est. Nam & pleraque adverbia Græcorum, casibus nominum construuntur, ut χωρὶς τούτων &c, quod nos præposi-

DE PRÆPOSITIONE.

tionem facimus, præter hæc : ἀχι σκελῶν, Crurum tenuis, Græca constructio. Idq̃ hoc loco à Græcis dissidemus, qui nullum aduerbium regere casum dicimus, & præpositiones incerto numero deputamus, ut pridie Calendas, pridie quoq; præpositionē patiamur. Græci uero definitas numero præpositiones habent, omnes decem & octo sunt.

Quare quid inter aduerbium & præpositionē intersit, fortasse dubitas. Sed huius loci nō est hæc tractare. Præpositiones tibi ordinere censebo, & non nihil constructionū τῶν προθεσίων attingam, prælusurus iis quæ alio mihi opere scribent. Vix enī alia pars græci sermōis liberius uagat. Nos uel hoc faciemus modò, ut puerū sollicitum in obseruanda notandaq; præpositionum syntaxi reddamus.

Accidunt præpositioni, Tonus & Casus. Quæ tonis insigniuntur, acutæ sunt posteriori syllaba, ἀπό, ἐπὶ, περί. Perinde ac Latinorum προθεσεις, contra Troiam sita Tenedos. Transferunt tonum in priorem syllabam si casum sequantur, εἰς, ἔνθα, ὅθεν. Sic & La

DE PRAEPOSITIONE

& Latinis in more est, Italiam contra, &c.
Tenuēs omnes sunt à uocali cœptæ præter
ὠδ & ὠέγ. Omnia enim ab u incipientia
aspera sunt.

Casus tres habet præpositio, Gen̄, Dat̄
& accusatiuum. Præponi casui solet, ut a-
pud Latinos ἀναλογικῶς. Cæteræ ornatus
loco habetur & in soluta oratione præposi-
tionem casu anteuorti, ut συνοῦσα μὴ πείε-
ται λόγῳ, ἡρακλέους δὲ οὐκ ἔχεται. De
Baccho mētio crebra, de Hercule infrequēs,
ut ille in fluentem luxu Græciam dixit.

Omnes præpositiones Græcorum appo-
ni componiq̃ possunt. Sunt autē aliæ mo-
nosyllabæ, aliæ disyllabæ.

DE CONSTRUCTIONE

& significantia mono-
syllabarum.

Εν, in significat, cum ablatiuo constru-
tum. Soli datiuo ξωτάσσει, ut ἐν οἴκῳ. Pro
ἐν, ἐνὶ faciunt, ut ἐνὶ θυμῷ, Homerus. ἐν ἄλσ-
σιν ἄλσιν non sunt huius ordinis, atticæ ecl-
ipses, qualis hæc Liuii est, ad Murtiæ, aut
Terent. ad Dianæ. Composita non in,

DE PRAE POSITIONE

ablatiui modo, sed & in, accusatiui significat, ἐμβάλλω, iniicio.

Εἰς, & ἐς Attice, in, accusatiuo constructum significat. solum actum exigit, εἰς ὕδωρ γράφω, in aquam scribo. Motum ad inania significat. Ne dicito: ἴθι εἰς πατέρα. Vade ad patrem. sed ἴθι εἰς ἀγοράν, in forum. Itaque localibus familiaris est, ut ἐς κόρακας. ad coruos, qui locus suppliciorum in Thesalis fuit, unde factum est uerbum σκαρδαλιεῖν, ὅθ' σκαρδαλιεῖν addito, quod profligare, eiicere, dānare significat. Interpres Psal. 26 eo usus est, βοηθός μου γένου, μὴ ἀποσκορπίσῃς με, quo Hebraismum cōmodius redderet, nō est enim uti nos legimus sine emphasi: A diutor meus esto, ne derelinquas me, sed ne odio persequere, ne profliga me, יְיָוִת לִי quale & hoc est, timor Dei odit malum, excutit, propulsat &c. Composita in, accusatiui significationem habet, εἰς ἀλλομαι in silio.

ἐξ, quae & ἐκ dicitur, ex significat, solo genitiuo constructur, ἐξ ἀμάξης, e plastro. Locum, tempus causamq; notat. ἐξ ἡδυνῆς & ἐξ ἐν χεῖρ

DE PRAEPOSITIONE

συχεῖν. E uoluptate miseria. Composita auget, φάγω, ἐκφάγω, edo, exedo. Sic τήκω liquefacio, ἐκτήκω, tabefacio, ut Psalm. 38. καὶ ὥς τήξας ὡς ἀράχην τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Et tabefecisti ceu araneam animam eius. Quo loco miror cur Hieronymus, posuisti, mutarit, cū Hebraeis sit **וְנָח** quādo qd sequitur pro animam eius, desiderabilia eius nō incōmode reddidit. Est enim illic **וְנָח** & ni fallor apte quadrat sententiae. Est enim psalmus hic cōfessio eius, q̄ a Domino correptus uindictam agnoscit, & poenam fert. Ergo, inquit corripuisti me, & tabefecisti desideria mea, id est, contudisti effrenem uim & gliscentem concupiscentiae meae ardore.

Alioqui ὥς composita ἔξω quoq; significat, ut ἐκβάλλω, eiicio, extra iacio, ἐκφρον, desipiens.

Σύν, ξύν, cum copulatiuam significat, libet enim cum Prisciano loqui, datiuo construere, Σύν auxilia, coniunctionemq; designans, ξύν χάριν. εὐν, cum gratiis. Idem & cōposita potest, συμβάλλω, σύμβολα.

Πρός, constructione uariat significatio πρὸς.

DE PRAEPOSITIONE.

nē. Grō iuncta ab notat, exitum à persona, πρὸς θεοῦ τ' ἀγαθὰ, i. à Deo bona. Est & iurandi nota, πρὸς χάριτων, per gratias. Perinde ac si Latine dicas: Per te, per, qui te talē genuere parentes. Item coram, πρὸς τῶν ἑπισκόπων, coram Episcopis. Et officium, οὐ πρὸς φιλοσόφου φιλοδονεῖν. Non est philosophi uoluptati indulgere. Quāq̃ Demosthenes in oratione contra Aeschinem & πρὸς ἐμὲ hac significatione usurpat, ad me pertinens. Est & iunctura casus, qui passiuo construitur, σωκράτης φιλεῖται πρὸς δαίμονα. Dativus, supra, ut πρὸς ρύθις. Et prope, erga, πρὸς ἄπαντα, Demosthenes.

Accusatiuo iuncta, tum demū propriæ significationis est, ut Manuel Moscopulus Grammaticus omnium, ni fallor, qui superiore seculo literas instaurarunt, idem longe diligentissimus ac doctissimus, inquit, ὅπερ δὲ ἢ πρὸς τὰ ἑαυτοῦ σημαίνει, καὶ οὐ λαμβάνεται ἀντὶ τῆς αἰτίας, μετ' ἀπαρκῆς ξητάσεως. Motum ad personam significat, ἵνα πρὸς τὸν ἀρχοντα, id est, ad Magistratum. Nec ad solas personas, sed ad inanimata, πρὸς πέτρην,

DE PRAEPOSITIONE

πατον, Plato. Aduersum significat, γότ
δοι πολέμοισι πρὸς ῥωμαίους, Gotthi bellum
cum Romanis gerunt. Tale est, πρὸς κάρα
κάειρε. Neque uero motum significat so-
lum, sed & quietem, id est, esse aliquid in lo-
co, habetq; emphasin, apud, Lucianus in
Cycno, σερῖνας μὴ εἶν πρὸς αὐτούς, Sire-
nas esse apud eos. Et, πρὸς σῆμα μυζῖας
κλαίεις, Apud nouercae tumulum ploras.
Imitationem signat, ut πρὸς μύρτον ἀδαιν.
πρὸς κλεψύδραν λέγειν. Est è Græcis quispiā
nō ignobilis autor, qui magni mysterii lo-
co πρὸς imitationem ac similitudinem desi-
gnare putat apud Ioannem. ἐν ἁρχῇ ἦν ὁ λό-
γος, καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν θεόν. Et uerbum
erat apud Deum, uerbum patris εἰκόνα esse
non spiritum. Composita ad ualet, quam
equidem significatiōem propriam τῇ πρὸς
arbitror, προσκαλῶ, aduoco.

Πρὸ, ante, Genitiui solius est, loci tem. πρὸ.
porisq; nota, Prisciano teste, πρὸ πύλης, an-
te portam. Composita prae significat, προ-
βάλλω, praepeno, πρόσβλημα. Nonnunq̃
ἀντί significat, γῆν πρὸ γῆς, terram p̃ terra.

DE PRAEPOSITIONE
DE DISYLLABARVM
Constructione.

πρὸς. Παρά, Γτὸ, Δτὸ & accusatiuo construi-
tur, sed alia significatione. Γτὸ idem quod
πρὸς signans exitum à persona, βοήθειά μου
πρὸς κυεῖς. auxilium meum à Domino. Sic
Plato in Phædro, πρὸς λυσίς ὦ σῶκράτης.

Hac item præpositione passivum ver-
bum casui aptat, ut aduersus imperitum Lu-
cianus. ξυλλαβὼν τὰ τοῦ κυνλίδου ὅσα πρὸς τῷ
δημοδρόμοις, καὶ αὐτὰ ὀκτακίς μετεγγεγραμ-
μένα εὐρέθη. Nactus Thucydidae opera, eaq̃
quæ à Demosthene osties descripta sunt,
&c. Significat & supra genitiui syntaxi, ut
θεὸς τῷ μεγίστῳ τῶν ἀειδμῶν ὑπορχή, παρὰ
τῶν ἐγγυτάτων. id est, Deus, maximi nume-
rorum excessus supra proximos numeros
est. Athenagoræ uerba sunt in oratiōe qua
legatus ad Antoninos Cæsares, circiter an-
num salutis instauratæ centesimum & sep-
tuagesimū, dogmata Christiani nominis
tutatus est. Quo loco unum Deum asserit
ἐ philosophorum decretis. Hanc ὑπορχα-
φὴν Dei, familiarem Scholæ Pythagoricæ
c Philo-

DE PRÆPOSITIONE

ē Philolao, testem unitatis Dei allegat pro-
 fus ἀντιματῶν. Quamobrem quo studiosis
 elegantioris philosophiæ gratum faciam,
 scrupum solum. Idq̃ uel maxime oblectan-
 di Francisci Stadiani amici nostri summi
 gratia, cui, ut est philosophiæ omnis nouæ
 ac ueteris probe peritus, ad hæc Theologi-
 cas literas εὐνοὺν κατασκευασάμενος sancte
 complexus, ea Pythagoræ sententia mire
 probari solet. Est autem summa rei. Deus
 excessus est, quo maximus numerus, dena-
 rius uidelicet, proximum nonarium, supe-
 rat. uincit nonarium unitate denarius. De-
 us igit̃ unitas est, atque adeo denarii unitas
 perfectissimi numeri, id est, naturæ omnes o-
 mnium perfectionum gradus complexæ. Su-
 pra proximos numeros sunt creaturæ quæ-
 dam εἰς ὄντως Dei, καὶ διότι τῶν, quæ nobis
 ceu methodum præbent cognoscēdi Dei.
 Quare sapiens uir Pythagoras ποταφῆς
 Dei ē proximis denario numeris, id est, ē si-
 milimis diuinæ naturæ spiritibus traxit.
 Tempero mihi, ne longius extra septa eue-
 har, ut dici solet. q̃ si quis mihi contingeret le

DE PRAEPOSITIONE

ator studiosus mysteriorum philosophiae,
hæc pro ingenio suo uberius agat.

Datiuo $\pi\epsilon\acute{\alpha}$ construitur, prope uel iuxta
significans, $\pi\epsilon\acute{\alpha} \theta\epsilon\iota\varsigma$ κυρίῳ ἐλεῖθ, apud Do
minum misericordia. Locorum ac persona
rum est. Aristoteles in Eudemiis moralib.
 $\pi\epsilon\acute{\alpha} \theta\epsilon\iota\varsigma$ διῶ dixit, pro à Deo.

Accusatiuo motum ad rem signans, $\pi\epsilon\acute{\alpha}$
 $\alpha\upsilon\tau\acute{\iota}\omega\mu\epsilon\lambda\iota$, ad ipsum eamus. In Parmenide
Platonis. $\pi\epsilon\acute{\alpha} \pi\acute{o}\rho\eta\varsigma$ βακχεύειν, Insanire ad
pocula. $\pi\epsilon\acute{\alpha} \pi\acute{\alpha}\nu\tau\alpha$ ἐν χρόνῳ. Demost. Cir
ca omne tempus. Et hac constructione pro
pe significat, Homerus, $\pi\epsilon\acute{\alpha} \tau\acute{\alpha}\phi\omicron\nu\omicron\rho\kappa\tau\acute{\iota}\nu$.
Iuxta fossam. Causam item notat, ut $\pi\epsilon\acute{\alpha} \theta\epsilon\iota\varsigma$
 $\epsilon\upsilon\zeta\eta\nu$ ἐκλέθ. Gloria est, eo q̄ bene uiuat.
Item circa, $\pi\epsilon\acute{\alpha} \tau\acute{\alpha} \alpha\delta\eta\kappa\acute{\eta}\mu\alpha\tau\alpha$, Demost. Itē
præter, $\pi\epsilon\acute{\alpha} \pi\epsilon\acute{\rho}\eta\varsigma$, præter decorem. Com
posita aut minuit, ut $\pi\epsilon\acute{\alpha} \sigma\eta\mu\theta$ ῥήτωρ, ma
læ monetæ .i. adulterinus orator, apud De
most. Aut ppe seu iuxta significat, ut $\pi\epsilon\acute{\alpha} \kappa\omicron$
 $\lambda\omicron\theta\epsilon\iota\nu$, prope sequi seu subsequi, assiduum a
desse. Ita Simplicius magni noīs Peripateti
cus in præfatione sua in Categorias. $\iota\omega\delta\iota\mu\epsilon$
 $\lambda\acute{\epsilon}\varsigma\theta\omicron\nu$ δὲ, ὥς, οἷός τε ἦν, τοῖς ἱαμβλίσχου
 $\pi\epsilon\acute{\alpha}$

DE PRÆPOSITIONE

παρακολουθῶν ἀπερχομένην, καὶ αὐτῇ πρὸ
 λαχοῦ τῇ λέξει τοῦ φιλοσόφου χρησάμενος.
 Id est, Qua uero potui diligentia, Iambli-
 chi commentariis inhians, eos transcrip-
 si, &c. In quam sententiam accipiendum ui-
 detur, quod est apud Lucam capite primo.
 παρακολουθήκοπι inhiare πρὸς αὐτόπῃας nar-
 rantibus solito, ἐ quibus rem omnem didi-
 ci &c. Congere acervos compositorum ἀ
 πρὸς, spectaturus duplicem eam significatio-
 nem, minuendi, aut prope seu iuxta. Minu-
 it παραδειγματίζω. Prope significat πρὸς
 ἐμβάλλω, prope in fodio. Græci hoc uerbo
 significant id quod Latini dicimus uallum
 ducere, uallo munire, uallare. Psal. xxxiii.
 παρεμβάλεῖ ἄγγελος κυρίου κύκλῳ τῶν φο-
 βουμένων αὐτοῦ, καὶ ῥύσεται αὐτούς. Nostri
 uerterunt: Immittet angelus Domini, in
 gyro timentium eum, & eripiet eos. Quan-
 to præstabat, uallabit, aut uallo muniet,
 quando id & Græca & Hebraica sonant,
 הָבִיחַ & παρεμβάλεῖ. Nam futurū est hoc
 παρεμβάλλω, παρεμβάλλω, ut ἀλάλλω
 ἔλαλδ. Et nescio quorsum nostri huius

DE PRAEPOSITIONE.

uerficuli interpretes. Chrysostomus in nobili illa Panegyri de angelis, ad coelestium spirituum munia refert, sic inquit: *ὁ ἄγγελων τοῖς ἀξίοις ἐκ περασμῶν λύτρωσις. παρεμβάλλει γὰρ φησὶν ἄγγελος κοίτης κύκλῳ τῶν φεβόμενων αὐτῶν, καὶ ῥύσεται αὐτούς.*

αὐτῶν.

Ἀνα, per, loci aut tēporis, acti solius est. *αὐτὰ ὅλον χρόνον*, per omne tempus. Schematicus genitiuo, ut *αὐτὰ μέσων ὁρέων*, per medios montes.

Composita significat quod re Latinis solet, *ἀναμάθω* redisco. Caue putes ab *ἀνα* cōposita esse quæ priuandi significantia usutamus, ab *ἀ*, si sequentis dictionis initium uocale fuerit, u interposita, ut *ἀνάγωγος*, ἀνεύρεται, ἀργυρεῖς.

ὁ γὰρ.

Διὰ, Genitiuo iuncta per, instrumentum signat, *ὁ γὰρ πείρας συχνῶς*, per frequens studium. Est & cum locum tempusue notat. *ὁ δακτυλὶς δεῖσε ἐλκυθῆναι*, per annulum, apud Aristophanem.

Accusatiuo propter, *ὁ γὰρ φόβον*, propter timorem. Homerus superioris constructionis significatiam hoc casu extulit, *νόκτε δι' ἀμβροσίῳ*.
Com

DE PRAEPOSITIONE

Composita dis significat, *διχαρᾶν*, diu-
dere, *διχάλλειν*, per uices psallere. *διάλλα-*
μα, uicissitudo psallendi.

κατά, Genitiuo iuncta, accusandi nota, *κατά*.
λόγῳ τοῦ ποσφύεισ κατά χριστιανῶν, Con-
tra Christianos. Et progressum de re qua-
piam indicat, *κατ' αἰγίλιπῳ πέρησ*, apud
Homērum de excelsa rupe. & *κατ' ὀλύμπιο*
καρύνων, de olympi uertice, *Odyf. pri.* Pro-
pemodum tale est, *κατά πετρῶν πείρω*, In
petras semino.

Accusatio secundum signat, *κατά τύ-*
πων, secundum typum. *κατά ξάβδον*, apud
Isocratē, ad uirgulam. *κατά ξάβδον ἔφα-*
σε, ad uirgulam pronunciauit, id est, sartū
carmen cecinit. Temporis item nota est, ut
καθ' ἡμᾶς ἐν δδξος ἀνὴρ ὅστιν ἰωάννης ὁ καπνίων.

Composita aut deorsum significat, ut
καταβάνω, descendo. Sic *καταλέγω*, ordine
dico, & quasi deduco deputoque dicendo.
Homerus, *οὐδὲ θεῶσδε ἐμὰς ἄτας κατέλε-*
ξας. Vnde fit *κατάλογος*. Ita fit ut *κατά* pro-
pemodum dis significationem obtineat, ut
apud Theocritum *εἰδύλλιον, μὴ πτάμης*.

DE PRÆPOSITIONE

τὴν χεῖρα κατὰ πείων ἐκύνεινον. Ne incidas
manum diffecans cuminum. Parœmiacōn
est, uñ & αὐαρος κύμινος, cum inifecās
Aristot. 4. Mora. nuncupat. Aut uiciat in
famatque compositionē, perinde ac πρὸς,
ut κατὰ τὴν φιλίαν, apud Demosthenem
damnari.

μετὰ. Μετὰ, Genitiuo constructa idem potest
quod ὡς, autore Prisciano. ἡ δὲ μετὰ φίλων
εἶσι, Suavis cum amicis uita. Sæpe hac sig
nificatione datiuum patitur ut ὡς, μετὰ
πρῶτοις, Homerus.

Accusatiuo post designat, μετὰ τὰ φύσιν
καὶ, id est, post naturalia.

Composita aut cum, μετέχω participo,
μέρικθ inquilinus. Aut trans, μέτωπον,
trans faciem, frons.

ἀντὶ. ἀντὶ pro, retribuendi uim habet, ἀντὶ ὅ
τι. μεθ' ὧν κακὰ, ἀντ' ὁδὸς πείας σκορπιον. Geni
tiuο soli construitur.

Composita contra significat, ut ἐξέφω
uerto, ἀντιστρέφω contrauerto.

πρὸς. πρὸς, Genitiuo iuncta, de, memoratiua
particula est, ut appellat Priscian. eam, πρὸς
τῶν

DE PRÆPOSITIONE:

τῶν ἀγώνων. Deagonibus. Et τοῦ σου μάχε-
μα, Pro te pugno. Quo casu & præ, excellē-
tiae nota est, ut Homerus, σκὴν ἤρω μὲν ρι δῶ-
κε τεύχεα καὶ πορὶ πάντων. Sceptro dedit
honorari præ omnibus.

Dativo pro, usum, cōmodū notat. Hom.
Odyss. septi. τοῦ γὰρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη ἔργα
ἐπίστασθαι ποικιλλέειν φέρειν ἑδὲ λάσ. De
mulieribus Phæacū. pro eis dedit Minerva
opera scire egregia, & bonā habere mentē.

Actō circa, locum, causam, tempus, πρὶ
τείχε, τοῦ πολιτείου, πρὶ ὥραν ἑκτὴν. Circa
horam sextam, ut Actorum x. Quin & cum
actō excellere designat, ὅς περὶ μὲν νόον ὅτι βρα-
τῶν. Qui superat mentes hominum. De V-
lysse Odyss. pri. Vna ex præpositionibus
omnibus πρὶ tralato tono, adverbialcit, ut
apud Homerum Iliados primo: τυδείδῃ,
πείε μὲν πολέμῳ ἐνὶ καρτέρους ἐσσι. Tydide
admodum in bello strenuus es. πείε, egre-
gie, eximie.

Composita circum significat, τοῦ πατέ-
ω, obambulo.

Item excellentiam, ut ποικιλλέειν, ad-

DE PRAEPOSITIONE.

modum uenustus. *περίεμι*, antecello, praesto, quae significatio *αὐαλογικ* S genitiuum exigit. Aristophanes per accusatiuum extulit, ut *πομφονῶ ἐν ἥλιον*.

ἐπὶ, Genitiuo iuncta circa significat, ut *ἐπὶ*. Demosthenes, *ἐμοὶ δ' ἦν πρὸ πάντων ἐν χρονον ἔννοιαν ἐνδέδειχθε ὡς πολλῶν ἀγώνων πρῶτον γελυμένων*. Mihi uero quam superioribus certaminibus expertus sum beneuolentiam, & nunc indulgete, &c. Item tempus, id quod mirū in modum frequēs est, *ὡς κρόνου*, Regnante Saturno, Temporibus Saturni.

Datiuo propter & super. Propter, *ὡς ἀγαθῷ πατρὶ ἐπεινηθεὶς ὑός*. Super, *ὡς κρηπίδι τεῖχος*, Super fundamento murus. Item in, *ἀβλάρῳ*, In libro.

Accusatiuo, motus ad rem exponit, ut *ἐν νῆας*. In naues. Aduersum seu contra. *ἡ κηρία σεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου*, anxius est aduersum me spiritus meus. Demosthenes, *ὡς* propterea &c.

Composita, accusatiui in, seu super significat, *ὡς γράφω* inscribo.

ἀμφὶ

DE PRAEPOSITIONE

Ἀμφί, prorsum idem quod πρὸ construendo significandoq; potest. Pro, saepe significat, ut πρὸ. ἀλλὰ μοι ἀμφ' ὅδ' ὠσπὶ δαίφονι δαίεται ἦτορ, Pro Vlyffe angor.

Composita circum significat, ἀμφιβάλλω, circumiicio. Hinc ἀμφίβολον, ἀμφιβολία.

Ἀπὸ, Genitiui solius est, motum à loco, re, persona, circumstantia. Nec motum modo, sed & absentiam significat, ἀπὸ πατρὸς, à patria. ἀπὸ τῆς ἰσῆς οὐσίας. Ex æquis uiribus.

Composita iisdem significatiōibus usurpatur, ἀπεγράφειν describere, ab alio exemplari scribere. Historicum uerbum, pro censum agere. Describi orbē in Luca legimus, pro censum orbis agi.

ὑπὲρ, Genitiuo, sub, occulendi nota, πρὸ κόλπου, sub sinu. Causam quoq; notat, πρὸ νόσου, à morbo, qua constructione propriū uerbis passiuus est. Sunt enim passiuorū praepositiones tres, περὶ, πρὸς & πρὸ. Moscopulus propriū esse uerbis ait, quæ uim quandam uicti, superati, illusi designant. Plurar.

DE PRÆPOSITIONE.

in Isocrate : εἰς αὐτοῖς κεκωμώδηται ὑπὸ ἀεισοφάνοις, Comoedia lusum est ab Aristophane in tibias &c. Cæterum generaliter omnium esse palsiuorum ὑπὸ scias.

Datiuo sub, situs, non occulendi nota, ut ὑπὸ δένδρῳ, sub arbore.

Accusatiuo eadem significatio manet, ἣ ὑβriter potius uidetur, ut ὑπὸ γυν οἰκούντες, subter terram habitantes.

ὑπὲρ Genitiui, pro significat, auxilii nota, & defensionis, ὑπὲρ ἡμῶν ὁ χριστὸς ἀπέθανεν, pro nobis Christus est mortuus. Item causæ siue argumenti, ὑπὲρ ὄνου σκιᾶς, De a fini umbra.

Accusatiuo supra, ὑπὲρ ἀνθρώπων φονεῖ, Supra hominem sapit, ὑπὲρ τὰ μέτρα, ὑπὲρ ἑκαμμεῖνα, extra septa: ἑκαμμεῖνα, participium præteritum, ab ἑκαμμεν præterito uerbi σκάπτω fodiō.

Hæ sunt Græcorum præpositiones in hunc modum paucis expositæ pro uarietate cōstructionum, longe plurimi idiotismi à me in cōstructionum uolumine conscribentur.

Finis præpositionum.

DE

IV NCTIONE.

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ὅστις μέρος λόγου ἄκλιον, ὡς
 δέον τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου εἰς διάνοι-
 αν μετὰ τάξεως, Hoc est, Coniunctio
 est pars orationis indeclinabilis, coniu-
 gens alias partes orationis in sententiam
 cum ordine.

Accidit autem Coniunctioni $\chi\eta\mu\alpha$, Fi-
gura, Simplex, ut $\epsilon\pi\epsilon\iota$. Cōposita, ut $\epsilon\pi\epsilon\lambda\lambda\eta$.

Coniunctionum aliquæ sunt *συμπλεκται*
κοί, id est, copulatiuæ, ut *μηδὲν* quidem, *δὲ* au-
 tem, *τε, &*, *καὶ &*, *ἀλλὰ* sed, *ἀτὰρ* sed, *ἀντὰρ*
 sed, ὅτι φ.

Aliquæ autem ὁμοῦτοι, id disiuncti
uæ, ut ἢ uel, ἢ τοι siue, ἢ ε siue.

Aliquæ autem ὁμοπίκοι , id est, Continuatæ, ut εἰς π , εἰς $\pi\delta$, εἰς $\delta\kappa$, εἰς $\delta\kappa\pi\delta$, siquidē.

Aliquæ aut̃ τοῦ αὐτοῦ τοῦ αὐτοῦ, id est, Subiū
ctiua, ut ἐπεὶ, ἐπεὶ τοῦ, quoniam, ἐπεὶ τοῦ, ἐπεὶ
τοῦ, postquam.

Aliquæ autem ἀπολογικοί, id est, Cau

DE CONIVNCTIONE

ales, ut ἵνα ut, ὅπως, ut, ὅθεν, ut, ὅτι enim, ὅτι
 φ, διότι quia, καθότι, quoniam, ἐνεκα, cau-
 sa, οὐνεκα quia.

Aliquæ αὐτὲ ἀπορηματικοί, id est, dubitati-
 uæ, ut ἄρα an, εἴτε postea, μὴν num, μὴ an.

Aliquæ αὐτὲ συλλογιστικοί, id est, colle-
 ctivæ siue rationales, ut ἄρα ergo, ἀλλὰ sed,
 ἀλλὰ μὲν uerum, ὅν igitur, ὅτιν igitur, τοι-
 γάρρι itaq, τοιγαρὺν ergo.

Aliquæ αὐτὲ πληρωματικοί, id est
 Repletivæ, ut ὅτι iam, ὅτι nempe, ὅτιν quidē,
 νὺ certe. τοῦ, τοῖ, αὐ, ὅν, πῶς, μὲν, ὅτιντα, γέ,
 quidem. At γέ non solum repletiva est, sed
 etiam diminutiva & causalis.

Aliquæ αὐτὲ δυνατικοί, id est, potestatis
 ut ἂν, κέ, κεν, si, siue, utiq. Inueniuntur etiā
 apud poetas repletivæ.

Aliquæ αὐτὲ δοκετικοί siue ὡσεὶ λεκτι-
 κοί, id est discretivæ, siue electivæ, ut ἢ ᾧ.

Aliquæ αὐτὲ ἐλαττωτικοί, id est, extenua-
 tivæ siue diminutivæ, ut ὡς saltē, γέ saltē.

Aliquæ αὐτὲ ἐνυπωματικοί, id est, ad-
 uersativæ, ut ὅμως tamen, καίρι & si, καίπερ
 ᾧ ᾧ. ἐμπροσ tamen, ἐκὼ & si.

Finis Coniunctionum.

THERSI

TA E S E G V N D O I L L
ados Homericæ.

Θ Ε Ρ ΣΙΤΗΣ Δ' ΕΖ ΜΟΥΝΘ ΑΜΕΦΡΟΕΠΗΣ
έκολώα,

Ος ρ' έπεα φρεσίν ησιν άκοσμά τε πολ
λά τε ηδη (λέυσιν

ΜΑΤ, άτάρ ου κατά κόσμον ειζέμεναι εασ
Αλλ' ο, ποί έισκιρπελοίτον άρτίοισιν

Εμμεναι. άχιστος δ' έ ανήρ έπ' οίλιον ηλθε.
Φολκός έλω, χολός δ' έτδρον πόσα, τώ δ' έ

οί ώμω
Κυρτώ δ' σήθος άνοχικότε, άυτάς ύπεδεν

Φοξός έλω κεφαλήν. φελνή δ' έπενήνοθε λάχνη
Εχθιστος δ' άχιλλήϊ μάλิส' ην ηδ' οδ' ουσήϊ.

Thersita uero solus immoderatioquus
garriebat,

Qui sermones mente sua inornatosq' mul
tosq' nouit

Frustra, ac citra decorum iurgari cū regib.
Iam & quod ei uidebatur ridiculam apud

argiuos

Esse. Turpissimus uir ad Ilion uenit.

Strabus erat, claudus alterum pedem,
humeri ei

Angusti, in pectus contracti, sed desuper
Acuminatus erat capite, rarus autem deflo-
ruit capillus.

Inensus uero Achilli maxime erat ac ulyssi

SCHOLION

Qui mos est meus, delegi è poeta non tã
grammaticæ exercitationis, quàm morum
exemplum, quo intelligas qui sit genuinus
poematum usus. Longe em̃ dissensio ab his
qui in poetis præter uerba nihil spectare so-
lent, auribus q̃ animi iudicio indulgentio-
res. Scin' q̃ belle rideantur illi ipsi & Plutar-
cho ἐν τῷ περὶ τῶν αἰσίων ἀγῶνῶν. Ratio uero
qua inuolucra illa explicamus μῦθοι λογία di-
citur, quæ ut uariæ res & poetis aguntur mul-
tiplex est, alia ad naturæ scientiam τῶν φύσεως
λογίων, alia ad historiam regū gestarū perti-
net, alia mores format. Atq; adeo libuit hæc
sapientibus quondam hoibus tractare fabu-
lis, ut Maximus Tyrius inquit, cum ob ple-
rasq; causas, tum ob hanc potissimum, φ

ἡμεῖς

Χεῖρα γὰρ περὶ τὴν ἰσοχὴν μῦθ' ὡς δ' αὐτὰ μέλει
καὶ ξητεῖν. Quare opinor à Plutarcho com-
mode dictum esse : δ' αὖτε τῶν ποιημάτων
οὐκ ἀφιλόσοφον εἶναι. Et apposite Horatius:
Omne tulit punctū, qui miscuit utile dulci.
Quod artificium siue Homero autore cœ-
pit, siue aliis conditoribus, qui annis Home-
rum superant, sunt enim plerique, profecto
quantum intelligo uniuersum Homero de-
bemus. Neq; est q̃ dubites, si uel Heraclidæ
commētariis, uel Horatiano carmini fidis.
Itaq; Therfiten Homericū interpretor, quē
is factiosum ac sceleratum à consiliis princi-
pum Græciæ finxit, magnam uniuerso exer-
citu pestem. Quis enim ignorat, quid ex
malo consultore, ac factionibus damni sit
Rebus publicis? Fortasse, quoniam ex-
empla mox statuimus, licebit hodie quoq;
Therfitæ tibi passim multi, cōsultores uide-
licet iniqui audiant, Astarothæ, Pepericor-
ni, & illoz cōplices, Gygantea moles, terra
nuper editi. At uero, ut bonus cōsultor Ne-
stor, suauiloquens, Vlysses item sapientissi-

mus Græciæ principum, silentii studiosus
 prædicatur, ita Therſites loquax, uanus ac
 importunus, & linguæ prodigus fingitur,
 unde facile est coniicere, omnem uitæ habi-
 tum à poeta ſcleribus obnoxium significa-
 tum iri. Eſt enim εἰδωλον τοῦ βίου καὶ χεῖρα
 τῆς ὁ λόγος. Et ne quid deeſſet quod ad
 rem faceret, corporis harmoniam cum ani-
 mi uitiiſ finxit concordem. Eſt enim men-
 tis nota, facies, ut probant qui rationes τοῦ
 φιλογνωμονεῖν perſequuntur, Et Marinus
 Neapolitanus in Proclo. Forſan idem uo-
 lebat Plato ſignificari Scholæ ſuæ inſcripti-
 one, μὴ πρὸς ἀπώμερος εἰσὶ τὰ. Ne quis age-
 ometros ingreditur, hoc eſt, ne quis habi-
 tudine ac lineamentis corporis male cohæ-
 rentibus ingreditur. Secutum enim in hac
 re Pythagoræ inſtitutum crediderim. Nunc
 ad rem, ſi cui lubet oratione argumentum
 latius perſequi, habebit hoc loco ubi ſe non
 incommode exerceat.

E X A M E N.

ὁδοίτης unde? In propriis nominibus
 negat Herodianus quærendas etymologi-
 as, ni

as, nisi fabularibus illis, quæ non temere à
poetis confinguntur. Quis enim dubiter A
chaten frustra à Virgilio, Pyrgopolynicen
casu à Plauto nominatum? Quare de ety
mo nominis Therfita dicendum est. $\Theta\epsilon\rho\sigma\iota\tau\eta\varsigma$ à $\theta\acute{\alpha}\rho\sigma$ Θ dicitur, quod confidentiâ
propè ac temeritatem significat, id quod ui
des q̄ apte quadret. Vt enim modestiæ uir
tutum omnium elementa tribuunt philo
sophi, ita contra temeritati uitiorum omni
um $\pi\epsilon\omega\tau\epsilon$, &, ni fallor, hæc uel aptissima
est linguæ concitandæ. Reliqua aliàs. De
clina $\theta\epsilon\rho\sigma\iota\tau\eta\varsigma$ ut $\acute{\alpha}\gamma\chi\iota\sigma\eta\varsigma$.

$\mu\omicron\upsilon\nu\Theta$, pro $\mu\acute{\omicron}\nu\Theta$ Ionice, augendæ sylla
bæ gratia, ut upilio pro opilio.

$\acute{\alpha}\mu\epsilon\phi\rho\epsilon\omega\eta\varsigma$, à sine, $\mu\acute{\epsilon}\tau\rho\nu$ mensura, $\epsilon^{\prime}\pi\epsilon\varsigma$ ser
mo, futilis, loquaculus, sine iudicio ac mo
do, multa effutire solitus. Vanus enim est,
qui orationem ratione non metitur, qui li
beram & uagam linguam non cohibet iudi
cio. Recte Hesiodus, multam esse linguæ
gratiam indicat, si modo cohibeatur.

$\epsilon\lambda\omega\sigma\eta\sigma\iota$ $\Theta\iota\theta\eta\zeta$ $\epsilon\upsilon\rho\epsilon\varsigma$ $\epsilon\acute{\nu}$ $\acute{\alpha}\nu\theta\rho\omega\pi\omega\iota\sigma\iota\nu$ $\acute{\alpha}\epsilon\iota\varsigma$ Θ
 $\phi\iota\sigma\omega\lambda\eta\varsigma$, $\omega\lambda\epsilon\iota\sigma\eta$ η $\chi\acute{\alpha}\epsilon\iota\varsigma$ $\kappa\alpha\tau\acute{\alpha}$ $\mu\acute{\epsilon}\tau\rho\nu$ $\iota\omicron\upsilon\sigma\eta\sigma\iota$.

ἀμετροῦς, cuius generis? Cōmunis. Declina ut ἀληθής primæ contractorum, quæ flectuntur omnia penè adiectiua in ης deriuaticia.

ἐκολῶα, Verbum, cuius tēporis ē ptm̄ im perfectum est indicatiui modi, cōiugatiōis secundæ contractorum, κολῶάω ut βοάω, ἐκολῶαον, & contractim ἐκολῶων ἐκολῶαδν, & contractim ἐκολῶας. ἐκολῶαε, & cōtractim ἐκολῶα. Cæterum uerbū ὀνομαστικόν est.

ἐπεα. Sunt qui ab ἐπειθ, trahunt, ut nos sermonem à sequendo.

ἐπες declin. primæ contractore, ut χάος.

Deinceps qui uolet oratione exequatur cur ἀμετροῦς ποιητῆς poeta, deinde ἐπεα ἄκοσμά τε καὶ πρὸς ἄλλους dixerit, excuriat.

ἐιζέμεναι pro ἐιρίην. Vide supra in formatione infinitiui τύπην. Hic uero belle poeta fastiosum designat, bonis inoffensum, eum optimatibus contendentem.

ἔισαι unde? Medium ptm̄ aoriston optatiui, ut τυχεύω. Themauerbi ἔισαι est ἔισω, unde & εἰδέναι est, id est, nouit, quod si praesecundi uersiculi expositione praeterii, nam

nam hic ageſ.

Flecte εἰσαρ & ἡ δὴ.

εἶδω	τύπῳ	Ex actiuis quædā
εἶδον	ἐτυπῶν	raro uſurpant, ſur
εἶκα ut	τέτυφα	roganturque eis
εἶσα	τύτῳ	media.
εἶς	ἐτυτά.	

Media.

Præſens εἶδμαι, ut τύπῳμαι
εἶδόμεν ut ἐτυπόμεν.

εἶδα Formatur enim per præſentis cha-
racterem, ſicut ſupra in regulis uidifti. Hinc
fit diphthongi temperamēto ἡ δα.

Præteritum pluſquamperfectum εἶδην,
& diphthongi temperamento ἡ δην. Vides
ergo primæ ſyllabæ uariationem, poſterior
ſyllaba dialectis uariat. Nam pro ἐτετύ-
φην. regulari præterito pluſquamperfecto
dicunt Iones ἐτετύφεα. Sic ergo pro εἶδην
uel ἡ δην eſt ἡ δεα. Flecte ſic, ἡ δεα, ἡ δεδν, ἡ-
δε. Ex hac tertia perſona ἡ δεε fit craſi ἡ δη.
Nam εε, in η, mutari in declinationibus
nominum contractorum uidifti, τείχεε,

τρίχ. Adnotabis & hoc, quandoquidem
ei in η cum subscriptione transit, primā uer-
bi ἡδὴ subscribi, posteriorem non. Nam εε,
non mutat nisi in solum η.

μεῖ^ς εἰσομαι.

Ⓐ. α. εἰσάμην, Reliqua ex his forma κα
τὰ τὴν ἀναλογίαν, & in Optatiui Ⓐ, habe-
bis εἰσαίμην.

Hæc tibi uerbi huius coniugatio multis
certe locis proderit. In primo Iliados uer-
bum ἡδὴ inuenies, ut innumera alia loca
præteream.

Ὅς ἡδὴ τὰτ' ἐόντα, τὰτ' ἐσθ' ἡδὴ πρότ' ἐόντα.

Volo item te admonitum regulæ aug-
menti præteritorum, quor' εἶδω præteritis
non uariet regulariter εἶδον εἶδα.

ἐμμεναι Ionicum, uide εἶν.

αἰχίσος. Vide formas comparationum.

αἰχρὸς	αἰχίων	αἰχίς Ⓐ
αἰχρά	αἰχίων	αἰχίς
αἰχρόν	αἰχίον	αἰχίσον.

ἴλθε, Ⓐ, secundum uocis actiuæ.

ἐλεύθω	ἤλευθον	
ἤλθκα	ἤλεύκεν	ἤλθ Ⓐ

ἤλθ

ἡλϑον, ἡλϑον per Syncopen, unde ἡλ-
θι est.

τὼ ὤμω, humeri, dualia sunt.

οἱ pronomen reciprocum, ei.

ῥωσχηότε, Participium prateritum acti-
uæ uocis, à ῥωσχείω, uide formam in partici-
piis, estq; duale.

Ἐπενήνοθε, ὠπῇ, ἐν, ἀνέθω, ex his uerbū hoc
compositum est. Coniuga sic. ἐπενανέθω,
ἐπενήνεθον. Nam uerbum non præpositio
augetur, ut supra in regulis meminimus. ἐ-
πενήνεκα, & medium ἐπενήνεθα, & Attica mu-
tatione ἐπενήνοθα, sicut λέλογα.

FINIS.

 CHELYS

MERCVRII EX

HOMERICIS

HYMNIS.

Q

ΕΓέλασε καὶ αὐτίκα μῦθον εἶπε.
Σύμβολον ἦδη μοι μέγ' ὀνήσιμον, οὐκ ὄνο-
τάζω.

Χαῖρε Φυὴν ἐρέεσσα χοροῖ τ' ὕπε δαιδ' σ' ἐταίρη
Ἀπασίη προφανέει πόθεν τόδε καλὸν αἶθερ
μα,

Λίολον ὄρεα κον' ἐσὶ χέλις ὄρεσι ῥώσσε
Ἀλλ' οἶσ' εἰς δῶμα λαβὼν, ὄφελ' ἴμοι
ῥώσσει

Οὐδ' ἀποπμήσω. σὺ δ' ἐμέ πρώτιστον ὀνήσεις,
οἴκοι βέλτερον εἶν'. ἐπεὶ βλαβερὸν εἴδ' ὄν' ὄν' ὄν'
Ἡ δ' ἐπὶ λυσίης πολυπλήθει ἔσσεαι αἵχμα
ζώσ' ἢν δ' ἐθάνης, τότε ἄν μάλα καλὸν αἶ-
δοις.

Ὡς ἄρ' ἔφη, τ' χοροῖν ἅμα ἀμφοτέροισιν αἰείρας
Ἀΐ' εἶσω κίε δῶμα, φέρον ἔρα τινὸν αἶθερμα.
Εὐδ' ἀναπλήθει γλυφάνῳ περ λιόιο σιδήρου
Αἰῶν' ὄξε τ' ὀρήσειν ὄρεσκόοιο χελώνης
Ὡς δ' ὁπότε ὠκὺ νόημα δ' ἔσσεοιο πρῆσι
Ἀνέρι, ὄντε θαμινὰ ἰδιότροφῳ μέειμναι,
Αἶ' ὅτε δυνήσῃσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγῆ.
Ὡς ἅμ' ἔπος τε καὶ ἔργον ἐμήδετο κύδης ἐσσεῖς
Πῆξε δ' ἄρ' ἐν μέτροισι ταμῶν δόνακας καλὰ

μοιο

πρόντας

Περὶ νῆας ὅτε νῶτα ὅτε ῥινόιο χελώνης
Ἀμφὶ δὲ δέρμα τάνυσσε βοός πραπίδασι νῆ-

ῆσι

καὶ πῆχεις ἐνέθηκ'. ὅς δ' ἐλγυγὸν ἤραρεν ἄμφοιν

Ἐπὶ δ' ἐσμφώνοις οὔτων ἐτανύσασα χορδαί.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τεύξε φέρων ἐρατεινὸν ἄσθμα

Πλήκρω ἐπειρήτιζε κατὰ μέρο'. ἥ δ' ὠδὸν χε-

ρὸς

Σμύρραλέον κονάβισε, θεὸς δ' ὠδὸν καλὸν ἔει-

δεν.

Ἐξ αὐραχελίης πειρώμενθ'.

R I S I T M E R C V R I

V S A C S I C A I T.

En tu signum mihi admodum delecta-
bile non fallo

Salve natura amabilis, chorifica, conuiuii
solia

Fausta apparuisti, unde nam hoc elegans
ludicrum ē

Varium ostracum es chelys in montibus
uiuens.

At feram te in domum acceptam, iucun-
dum quid mihi eris

Q II

Neq; dehonestabo te, me uero primum de
lectabis

Domi commodius fueris, quoniam foris
noxia es.

Profecto enim pharmaco noxio es telum
Viuens, sin moriari, tum demum suauiter
concines.

Sic ait, & manibus conchen utrisq; leuauit,
Domumq; continuo rediit, ferens amabile
Iudicrum.

Vbi expoliata, scalpro cani ferri

Vitam eripuit montanae conchae.

Vt autem tum uelox consilium pectus ob
errat

Mercurii, quem frequentes uersant curae
Quom ob oculos faces illae animorum de
uoluuntur.

Sic simul & consuluit & effecit opus Mercu
rius,

Fixit ordine sectos calamos,

Portentos in dorsum tergoris offraci.

Circum autem pellem protendit bouis ar
te sua

Et culmos infixit, utranq; autem oram iu
go aptauit.

Septem dein ex ouicula concordēs inten-
dit fibras.

Vt confecerat amabile ludicrum

Verbere partim commouit. Quæ sub manu
fibræ erant,

Grauitèr insonuere, Deus uero aptè conci-
nuit

Obiter confictò carmine &c.

SCHOLION

Qui uolet huius carminis mythologi-
an, Sermonem nostrum legat, qui de arti-
bus liberalibus inscriptus est. Fortasse uide-
bit nihil ἀπρὸς δόνησον καὶ ἀπὸ δὸν doctis
Græce mythologis. Ratio Grammatica
uersuum facile pueris agetur, si, quæ pauca
hæc sunt, augendi formas ac minuendi
spectet, ut προέλασε dixit ἐγέλασε. Item
aorista obseruent αἰεῖας, περιήνας, ταμών, In
reliquis adeo nihil est difficile, ut nō uisum
fuerit operæ precium ullum, in
longiori commentario
errare.

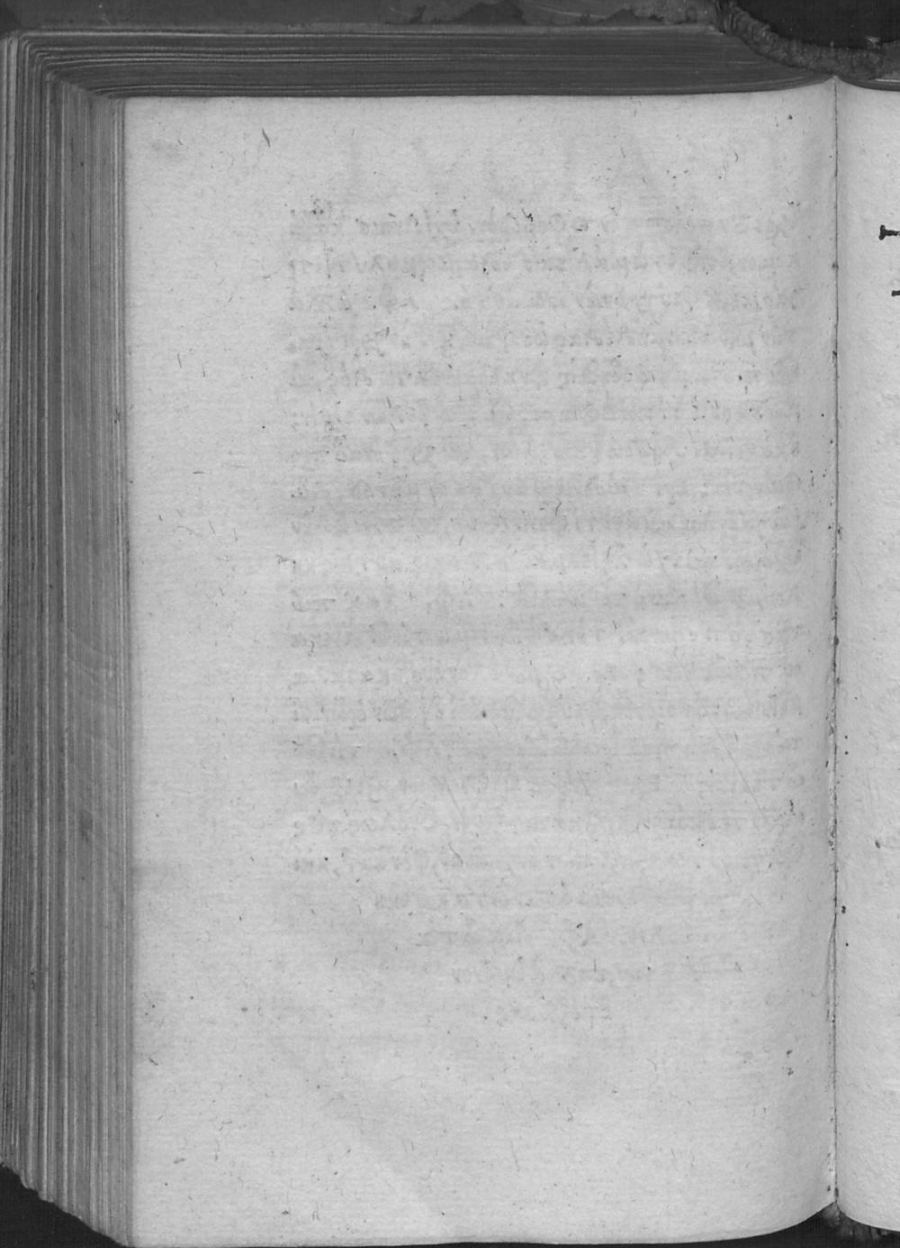
FINIS.

LUCIANI

CYRIDO.

Τί δή ποτε ὦ Εἰρώ, ὅδ' μὴ ἄλλοις θεοῖς
 κατήσθηνίσω ἅπαντας, ὅν Δία, ὅν ποσει
 δῶ, ὅν ἀπόλλω, τὴν ἥραν, ἐμὲ τὴν μητέ
 ρα, μόνῃς δὲ ἀπέχηθι Ἀθηναῖς, καὶ ἐκείνῃς ἅ
 πῃς μενίσωσι ἡ Λάσ, κενὴ δὲ οἰσῶν ἡ Φαρέζα,
 σὺ δὲ ἄρξῃ εἴη ἄσχο. Εἰρ. Λέσθια ὦ μὴ
 τὸρ αὐτὴν, φοβρὰ γὰρ ὅτι, καὶ χαροπὴ, καὶ δει
 νὸς ἀνδρική, ὁπότεν ὅν ἐντενάρηθ' ἐτόξον
 ἰὼ ἐπ' αὐτὴν, ἰωησιούσθ' ὅν λόφον, ἐκπλήττει
 με, καὶ ὑπόστροφ' γίνομαι, καὶ ἀπρῆξι μου τὰ
 τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν. Αφ. ὁ ἄρῃς γὰρ οὐ
 φοβρὸν τὸρ ὅν, καὶ ὁμῶς ἀφώπλιτ' αὐτὴν,
 νενίκηκας. Εἰρ. ἄλλ' ἐκείνος ἐκὼν προσέειπται
 με, καὶ προσκαλεῖται. ἡ Ἀθηναῖς δὲ, ὑποφάται ἅ
 εἰ, καὶ ποτε, ἐγὼ μὴ ἄλλως πῆξῃ, πῆξισιν
 ἔχων τὴν λαμπάδα, ἡ δὲ εἰ μοι προσέφησιν, νῆ
 ὅν πατέρα, ἔδ' ὁδρατίω σὲ ἔλαπείρασας, ἡ τ' πο
 δὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὴν τάρταρον ἐμβαλου
 σθ', ἡ αὐτὴν ἀφῆσθαι μενὴν ἔλαφιδρῶ. πρὸς ἅρσι
 αὐτὰς ἡ πείλησε, καὶ ὁρᾷ δὲ δριμύ, ὅτι τ' σῆσας
 ἔχει

ἔχει δ' ἄνθρωπον τι φοβερὸν, ἐχιδναίῃς καὶ
 κομῶν, ὅπως ἐγὼ μάλιστα δέδια, μορμολυτῆς
 γάρ με, καὶ Φεύγῃς ὅταν ἴδῃ αὐτό. ΑΦ. ἀλλὰ
 τὴν μὲν Ἀθηναίαν δέδιας ὡς φῆς, καὶ τὴν γρηγόνα,
 καὶ ταῦτα μὴ φοβηθεῖς δ' ἄνθρωπον τοιοῦτον, αἰ
 μούσαι δὲ τί σοι ἄνθρωποι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσίν;
 ἢ κακεῖναι λόφοις ἐπισείουσιν, καὶ γρηγόνας προ
 φαίνουσι; Ερ. αἰδοῦμαι αὐτάς ὡς μητὸρ, σεμ
 νὰ γάρ εἰσι, καὶ αἰεὶ τί φοντίζουσιν, καὶ ποῦ ὦδ' ἔχουσιν.
 καὶ ἐγὼ πῆισαμαι πηλάκις αὐταῖς κη
 λούμην ὡς ὅτι μέλθω. ΑΦ. ἔα καὶ ταύ
 τας, ὅτι σεμνὰ. τὴν δὲ ἄρτεμιν τίς ἔνεκα
 οὐ πρῶσκεις; Ερ. ὅτι μὲν ὄλον οὐδέκατα λα
 βεῖν αὐτὴν οἶόν τε, Φεύγῃς ἄν αἰεὶ δ' ὅτων ὄρων. εἴ
 τε καὶ ἰδὼν πῖνα ἔρωτα ἦδη ἔρῃ. ΑΦ. τίς ἔ
 ὦ τέκνον; Ερ. θήρας ὅτι ἐλάφων, καὶ νεβρῶν
 αἰετῶν τε διώκουσα, καὶ καταρξεύει, ὅπως περὶ
 τοιοῦτω ὅσιν, ἐπεὶ τόν γε ἀσελφὸν αὐτῆς, καὶ
 τὴν ῥέο-την καὶ αὐτὴν ὄντα καὶ ἐκ
 βόλον. ΑΦ. οἶσθα ὦ τέκ
 νον, πολλὰ ἐκεῖνον
 ἐτόξενας.

TABVLAE

CONIVGATIONVM.

VERBORVM CIRCVM
flexorum.

ITEM VERBORVM
in μ .

ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ

ῥημάτων συζυγία.

PRIMACIRCUMFLEXORVM.

τῶν ὀβελισκῶν ἐν ὀρθητικῶν ἐν εὐσεύσει.

S. ποιέω, ὦ. ποιέεις, ἔς. ποιέει, ἔ.
 D. ποιέετον, ἔργον. ποιέετον, ἔργον.
 P. ποιέομαι, ὦμαι. ποιέετε, ἔτε. ποιέουσι, οὐσι.

με

S. ἐποιέον, ὦν. ἐποιέου, ἔς. ἐποίηε, ἔ.
 D. ἐποιέετον, ἔργον. ἐποίηετον, ἔργον.
 P. ἐποιέομαι, οὐμαι. ἐποιέετε, ἔτε. ἐποιέον, ὦν.

με

S. πεποιήκα, πεποιήκας, πεποιήκε,
 D. πεποιήκατον, πεποιήκατον,
 P. πεποιήκαμαι, πεποιήκατε, πεποιήκασι.

με

S. ἐπεποιήκην, ἐπεποιήκης, ἐπεποιήκει,
 D. ἐπεποιήκην, ἐπεποιήκειν,
 P. ἐπεποιήκαμαι, ἐπεποιήκατε, ἐπεποιήκειν.

με

S. ἐποίησα, ἐποίησας, ἐποίησε,
 D. ἐποίησαρον, ἐποίησάντων,
 P. ἐποίησάμεν. ἐποίησατε, ἐποίησαν.

με

S. ποι

CONIVG. CIRCVMFL.

S. ποιήσω,	ποιήσεις,	ποιήσει,
D.	ποιήσῃ.	ποιήσῃ.
P. ποιήσωμεν,	ποιήσετε,	ποιήσουσιν.

τῶν περὶ σακευικῶν ἐνεσῶς.

S. ποιεε, ς. ποιεετω, ειτω
D. ποιεετον, ειπτον. εετων, ειπων,
P. πριεετε, ειτε. ποιεετωευν, ει-
τωευν.

३५

S. ⁵ ΠΕΠΟΙΗΚΕ, ΠΕΠΟΙΗΚΕΤΩ,
D. ΠΕΠΟΙΗΚΕΤΟΝ, ΠΕΠΟΙΗΚΕΤΩΝ,
P. ΠΕΠΟΙΗΚΕΤΕ, ΠΕΠΟΙΗΚΕΤΩΘΥ.

3

S.	δοῖσιν,	ποιήσάτω,
D.	δοίῃ ^α τον,	ποιήσάτων,
P.	ποιήσατε,	ποιήσάτωσαν

τῶν οὐκτικῶν ἐνεσῶς.

S. ποῖέοιμι, οἶμι. ποῖέοις, οἷς. ποῖέοι, οἱ.
D. ποῖέοιρν, οἷρν. ποῖέοιτην, οἱτην.
P. ποῖέοιμιν, οἷμιν. ποῖέοιτε, οἷτε. ποῖέοιν, οἷν.
ἐτικῶς δὲ καὶ ἀοικῶς,
S.

S. ποιῶν,	ποιῶν,	ποιῶν,
D. ποιῶντος,	ποιῶντος,	ποιῶντις
P. ποιῶντι,	ποιῶντε,	ποιῶντων, καὶ

CONIVGATIO

ποιῶν. καὶ ὁμοειδῶς.
 S. ποιῶν, τριῶν, ποιῶν,
 D. τριῶν, ποιῶντων.
 P. ποιῶμεν, ποιῶντε, ποιῶσιν.

ⲱⲩ
 S. πεποιήκοιμι, πεποιήκοις, πεποιήκοι,
 D. πεποιήκοιον, πεποιήκοιτων,
 P. πεποιήκοιμεν, πεποιήκοιτε, πεποιήκοιεν

ⲙⲉⲗⲁ.
 S. τρήξοιμι, τρήξοις, τρήξοι,
 D. τρήξοιν, τρήξοιτων,
 P. τρήξοιμεν, τρήξοιτε, τρήξοιεν.
 ὁμοειδῶς δὲ ὁ ἄττικῶς.

ποιήσῃα, τρήσῃας, τρήσῃε,
 καὶ τρήσῃαν μόνον, ὡς ἄνω.

ⲙⲉⲗⲁ.
 S. ποιήσοιμι, ποιήσοις, ποιήσοι,
 D. ποιήσοιν, ποιήσοιτων,
 P. ποιήσοιμεν, ποιήσοιτε, ποιήσοιεν.
 ὡς ὁτακτικὰ ἐν ὀρθητικῇ, ἐνεσῶς.

S. εἰὰν ποιέω, ὦ. τριέης, ἦς. τριέη, ἦ.
 D. τριέην, ἦν. τριέην, ἦν.
 P. ποιέωμεν, ὦμεν. ποιέετε, ἦτε. ποιέωσι, ὦσι.

ⲱⲩ

S. εἰὰν

CIRCUMFLEXORVM.

S. ἐὰν περιήκω, περιήκησ, περιήκησ,
D. περιήκην, περιήκην,
P. περιήκωμι, περιήκητε, περιήκωσι.
Ⓢ. α.

S. ἐὰν ποιήσω, ποιήσης, ποιήσῃ,
D. ποιήσῃην, ποιήσῃην,
P. ποιήσωμι, ποιήσητε, ποιήσωσι.

Αἰνέμαται ἐν ὀρθῇ.

ἐν ἐσῶς, ποιέειν, εἶν. ποιέειν, ποιέειν.

Ⓢ. α. ποιήσῃ. ποιήσῃ. ποιήσῃ.

PARTICIPIA ACTIVA.

Præsens & imperfe. ὁ ποιέων, ὡν, ἐόντος, οὖντος.

Ⓢ. ὁ ποιέων, ὡν, ἐόντος, οὖντος.

Ⓢ. α. ὁ ποιήσῃ, ποιήσῃ.

Ⓢ. α. ὁ ποιήσῃ, ποιήσῃ.

PASSIVORVM ποιέσθαι.

τῶν ὀρθῶν ἐν ἐσῶς.

S. ποιέσμαι, οὐμαι. ποιέσῃ. ποιέσῃ, εἶτι.

D. ἐομύθον, οὐμύθον. ἐεωθον, εἶωθον. ἐεωθον, εἶωθον.

P. ποιέομαι, οὐμύθα. ἐεωθε, εἶωθε. ἐοντα, οὖντα.

Ⓢ.

S. ἐποιέομαι, οὐμύθον. ἐποιέσῃ, οὐ. ἐποιέσῃ, εἶτι.

D. ἐποιέομαι, οὐμύθον. ἐεωθον, εἶωθον. ἐεωθον, εἶωθον.

P. ἐποιέομαι, οὐμύθα. ἐεωθε, εἶωθε. ἐοντα, οὖντα.

Ⓢ.

R. iii

CONIVGATIO

S. ποιήματα, ποιήσεις, ποιήσῃ,
D. ποιήσας, ποιήσας, ποιήσας,
P. ποιήσας, ποιήσας, ποιήσας.

πρ
S. ἐποιήμην, ἐποίησας, ἐποίησας,
D. ἐποιήσας, ἐποίησας, ἐποίησας,
P. ἐποίησας, ἐποίησας, ἐποίησας.

α.
S. ἐποίησας, ἐποίησας, ἐποίησας,
D. ἐποίησας, ἐποίησας, ἐποίησας,
P. ἐποίησας, ἐποίησας, ἐποίησας.

με. α.
S. ποιήσας, ποιήσας, ποιήσας,
D. ποιήσας, ποιήσας, ποιήσας,
P. ποιήσας, ποιήσας, ποιήσας.

πρ
S. ποιήσας, ποιήσας, ποιήσας,
D. ποιήσας, ποιήσας, ποιήσας,
P. ποιήσας, ποιήσας, ποιήσας.

Προστακτικῶν παθητικῶν ἐνεστώσ.
S. ποιέω, οὐ. ποιέω, εἰσὶν,
D. ποιέω, εἰσὶν. εἰσὶν, εἰσὶν,
P. ποιέω, εἰσὶν. εἰσὶν, εἰσὶν.

σπ.
S. ποιέω, οὐ. ποιέω, εἰσὶν,
D. ποιέω, εἰσὶν. εἰσὶν, εἰσὶν,
P. ποιέω, εἰσὶν. εἰσὶν, εἰσὶν.

CIRCUMFLEXORVM

S.	πεποίησα,	πεποίησιν,
D.	πεποίησιν,	πεποίησιν,
P.	πεποίησε,	πεποίησιν.

α. α.

S.	ποίησιν,	ποίησιν,
D.	ποίησιν,	ποίησιν,
P.	ποίησιν,	ποίησιν.

των οὐκτικῶν ἐνεσῶς.

S.	ῥηοίμην, οἰμην, ῥηοίμην, οἰμην. ῥηοίμην, οἰμην.
D.	ῥηοίμην, οἰμην. ῥηοίμην, οἰμην. ῥηοίμην, οἰμην.
P.	ῥηοίμην, οἰμην. ῥηοίμην, οἰμην. ῥηοίμην, οἰμην.

α.

S.	πεποίησιν, πεποίησιν, πεποίησιν,
D.	πεποίησιν, πεποίησιν, πεποίησιν.
P.	πεποίησιν, πεποίησιν, πεποίησιν.

α. α.

S.	ποίησιν, ποιησίν,
D.	ποίησιν, ποιησίν,
P.	ποίησιν, ποιησίν.

με. α.

S.	ποίησιν, ποιησίν, ποιησίν,
D.	ποίησιν, ποιησίν, ποιησίν,
P.	ποίησιν, ποιησίν, ποιησίν.

α.

CONIVGATIO

S. ποιήσοιμιν, ποιήσοιο, ποιήσοις,
D. ποιήσοιμεθον, ποιήσοισιν, σοίσι,
P. ποιήσοιμεθα, ποιήσοιστε, ποιήσοιντε,
των ποιησόντων ἐνεσώσ.

S. εἰς ποιήσωμαι, ποιήσῃ, ποιήσῃς, ποιήσῃς,
D. ποιήσωμεθον, ποιήσωσιν, ποιήσωσιν, ποιήσωσιν,
P. ποιήσωμεθα, ποιήσωσθε, ποιήσωσθε, ποιήσωσθε.

ὡς

S. εἰς ποιήσωμαι, ποιήσῃ, ποιήσῃς,
D. ποιήσωμεθον, ποιήσωσιν, ποιήσωσιν,
P. ποιήσωμεθα, ποιήσωσθε, ποιήσωσθε.

ὡς ἄ.

S. εἰς ποιήσωμαι, ποιήσῃς, ποιήσῃς,
D. ποιήσωμεθον, ποιήσωσιν, ποιήσωσιν,
P. ποιήσωμεθα, ποιήσωσθε, ποιήσωσθε.

των ἀπὸ ἐμφάτων παθητικῶν

ἐνεσώσ, ποιήσῃς, ποιήσῃς, ποιήσῃς,
ὡς ἄ. ποιήσῃς. ποιήσῃς, ποιήσῃς,
ὡς ἄ. ποιήσῃς. ποιήσῃς, ποιήσῃς,
ὡς ἄ. ποιήσῃς. ποιήσῃς, ποιήσῃς.

PARTICIPA PASSIVA,

Præsens ὁ ποιήσῃς, οὐ μὲν. τινος.

ὡς ὁ ποιήσῃς, ὁ ποιήσῃς.

ὡς ὁ ποιήσῃς, ὁ ποιήσῃς.

ὡς ὁ ποιήσῃς, ὁ ποιήσῃς.

ὡς ὁ ποιήσῃς, ὁ ποιήσῃς.

CIRCUMFLEXORVM.
 MEDIORVM περιστάσεις.

μέσων ὁριστικῶν ἐνεστώσ.

S. ποιέομαι, οὖμαι. ποιέη, ἤ. ποιέειτω, εἴτω.

D. ὀμιθον, οὐμιθον. ἐέωον, εἴωον. ἐέωον εἴωον,

P. ποιέομιθα, οὐμιθα. ἐέωε, εἴωε. ποιέοντω, οὐντω.

ᾠ.

S. ἐποιέομην, οὐμην. ἐποιέχ, οὐ. ἐποιέχο, εἴρ.

D. ἐποιέομιθον, οὐμιθον. ἐέωον, εἴωον. ἐέωον, εἴωον.

P. ἐποιέομιθα, οὐμιθα. ἐέωε, εἴωε. ἐόντο, οὐντο.

ᾠ, ᾠ.

S. ἐποιήσάμην, ἐποιήσω, ἐποιήσῃ, Circū flexa

D. ἐποιήσάμιθον, ἐποιήσῃον, ἐποιήσῃω, medijs

P. ἐποιήσάμιθα, ἐποιήσῃε, ἐποιήσαντο. carent

ᾠ.

S. ποιήσομαι, ποιήσῃ, ποιήσῃω, ritis,

D. ποιήσομιθον, ποιήσῃον, ποιήσῃω, Indef.

P. ποιήσομιθα, ποιήσῃε, ποιήσονται. 2 fut.

secūda

Προστακτικῶν μέσων ἐνεστώσ.

S. ποιέχ, οὐ. ποιέέωω, εἴωω,

D. ποιέέωον, εἴωον. ποιέέωωον, εἴωωον.

P. ποιέέωε, εἴωε. ποιέέωωον, εἴωω

ᾠ.

(σπρ.

S. ποιήσῃ, ποιήσῃω,

D. ποιήσῃον, ποιήσῃωον,

R v

CONIVGATIO

P. ποιήσῃς, ποιήσῃς.
τῶν ἐκ τῶν ἐνεσῶς.

S. ποιήσω, οἶμαι. ποιήσῃς, οἶμαι.

D. ποιήσῃς, οἶμαι. ποιήσῃς, οἶμαι. ποιήσῃς, οἶμαι.

P. ποιήσῃς, οἶμαι. ποιήσῃς, οἶμαι. ποιήσῃς, οἶμαι.
Ἄ.

S. ποιήσω, ποιήσω, ποιήσω.

D. ποιήσῃς, ποιήσῃς, ποιήσῃς.

P. ποιήσῃς, ποιήσῃς, ποιήσῃς.
Με.

S. ποιήσω, ποιήσω, ποιήσω.

D. ποιήσῃς, ποιήσῃς, ποιήσῃς.

P. ποιήσῃς, ποιήσῃς, ποιήσῃς.
τῶν ἐκ τῶν ἐνεσῶς.

S. ἐάν ποιήσω, ὡμαι, ποιήσω, ἢ. ποιήσῃς, ἢ.

D. ποιήσῃς, ὡμαι. ἐάν ποιήσω, ἢ ποιήσω, ἢ ποιήσω.

P. ποιήσῃς, ὡμαι, ποιήσῃς, ἢ ποιήσω. ἐάν ποιήσω, ἢ ποιήσω.
Ἄ.

S. ἐάν ποιήσω, ποιήσω, ποιήσω.

D. ποιήσῃς, ποιήσῃς, ποιήσῃς.

P. ποιήσῃς, ποιήσῃς, ποιήσῃς.
τῶν ἀπὸ τῶν μέσων

ἐνεσῶς, ποιήσῃς, ποιήσῃς.

Ἄ. ποιήσῃς.

Με. ποιήσῃς.

CIRCUMFLEXORVM:

PARTICIPIA MEDIA

Præfens ὁ πρεόμενος, οὐόμενος.

ὁ πικτόμενος.

μετ' ὁ πικτόμενος.

SECUNDA CONIVGATIO

Circumflexorum.

οὐεστηκῶν ἐν ὀρθότητι ἐνεσώσ.

S. βοάω, ῶ. βοάεις, ῆς. βοάει, ῆ.

D. βοάσον, ᾶτον. βοάσον, ᾶτορ.

P. βοάομεν, ῶμεν. βοάετε, ᾶτε. βοάσσι, ῶσι.

πρ

S. ἐβόαον, ῶν. ἐβόαον, ἄς. ἐβόαε, α.

D. ἐβόασον, ᾶρον. ἐβόαέτιν, ᾶτην

P. ἐβόαομεν, ῶμεν. ἀέτε, ᾶτε. ἐβόαον, ῶν.

ω

S. βεβόηκα, βεβόηκας. βεβόηκε,

D. βεβόηκατον, βεβόηκαρν,

P. βεβόηκαμεν, βεβόηκατε, βεβόηκασι

πρ

S. ἐβεβόηκην, ἐβεβόηκῃς, ἐβεβόηκε,

D. ἐβεβόηκειτον, ἐβεβόηκείτω,

P. ἐβεβόηκαμεν, ἐβεβόηκατε, ἐβεβόηκασι.

α, ᾶ.

S. ἐβόησα, ἐβόησας, ἐβόησε,

CONIVGATIO

D. ἐβόη^{ον}τον, ἐβόη^{σαν}τήν,
P. ἐβόη^{σά}μεν, ἐβόη^{σθε}, ἐβόη^{σαν}.

με^ν α^ι.

S. βοή^{σω}, βοή^{σεις}, βοή^{σει},

D. βοή^{σων}, βοή^{σονται},

P. βοή^{σομεν}, βοή^{σετε}, βοή^{σουσιν}.

τῶν πρῶτα κλιτικῶν ἐν ἐσώ.

S. βό^αε, α. βο^αέτω, ἄτω,

D. βο^ασον, ἄτων. βο^αέτων, ἄτων.

P. βο^αετε, ἄτε. βο^αέτωσαν, ἄτω-

σιν

(α^ν.

S. βεβό^ηκε, βεβό^ηκέτω,

D. βεβό^ησον, βεβό^ηκέντων,

P. βεβό^ηκετε, βεβό^ηκέντωσαν.

α^ι.

S. βό^ησιν, βό^ησάτω,

D. βό^ησιν, βό^ησάτων,

P. βό^ησθε, βό^ησάτωσαν.

βό τῶν δευτέρων ἐν ἐσώ.

ῶν, ὦ. S. βο^άοιμι, ὦμι. βο^άοις, ὦς. βο^άοι, ὦ.

πρ, εἰ D. βο^άοιρην, ὦρην. βο^άοιτην, ὦτην

σ. ἄτ P. βο^άοιμεν, ὦμεν. βο^άοιτε, ὦτε. βο^άοιεν, ὦεν.

πκ^ς

σιν

ὥς πρ S. βεβό^ηκοίμι, βεβό^ηκοίς, βεβό^ηκοί,

ὦν. D. βεβό^ηκοιρην, βεβό^ηκοίτην,

CIRCUMFLEXORVM

P. βοήκοιμην, βοήκοιτε, βοήκοιεν.

ᾠ, ἄ.

S. βοήκοιμι, βοήκοις, βοήκοι.

D. βοήκοιτον, βοήκοιτιν.

P. βοήκοιμην, βοήκοιτε, βοήκοιεν.

καὶ ἀολικῶς ᾠ ἄττικῶς.

S. βοήσεια, βοήσεις, βοήσεις.

D. βοήσειατον, βοήσειατιν.

P. βοήσειαμην, βοήσειατε, βοήσειαεν.

μεῖ, ἄ.

S. βοήσοιμι, βοήσοις, βοήσοι.

D. βοήσοιτον, βοήσοιτιν.

P. βοήσοιμην, βοήσοιτε, βοήσοιεν.

καὶ ὁτακτικῶν ἐνεσῶς.

S. βοάω, ᾠ. βοάησ, ᾠς. βοάη, ἦ.

D. βοάητον, ᾠτον. βοάητιν, ᾠτιν.

P. βοάωμην, ᾠμην. βοάητε, ᾠτε. βοάωσι, ᾠσι.

ᾠ.

S. βεβόηκα, βεβόηκῃς, βεβόηκῃ.

D. βεβόηκῃτον, βεβόηκῃτιν.

P. βεβόηκαμην, βεβόηκῃτε, βεβόηκῃσι.

ᾠ, ἄ.

S. βόησα, βόησῃς, βόησῃ.

D. βόησῃτον, βόησῃτιν.

P. βόησαμην, βόησῃτε, βόησασι.

CONIVGATIO

ἀπὸ ἐμφάτων ἐνδρητικῶν

ἐνέσως

βοάειν, ἄν.

ॐ गेठोक्केणु

Q. a.

Бойска.

με³ × ά. βοήσεν.

74
PARTICIPIA ACTIVA.

Præfens

ὁ θεολων, ὁ θεόλογος, ὡν τθ.

ॐ

ὁ βερονκίως, ὁ βερονκότθ.

३७५.

ὁ βολέας, ὁ βολέσκυτ.

$$\overline{\mu \varepsilon} \times \alpha$$

ὁ βόσκων, ὃ βόσκειται

PASSIVORVM πρῶτον.

S. βοάομαι, ὦμαι. βοάη, ᾶ. βοάει, ᾶται,

D. ἀόμιθον, ὠμιθον. ἄετι ον, ἄετι ον. ἄετι ον, ἄετι ον.

P. αόμιθα, ὠμιθα. ἀέειε, ᾠείε. ἄοντα, ὠντα.

北

S. ἐβοάοντες, ὡντες. ἐβοάω, ᾧ, ἐβοάωτο, ᾗτο.

D. ὁμοιον, ὡμοιον. ἄετιον, ἄετιον. ἀέτιον, ἄετιον.

P. ἔβουλόμην, ὥμην. ἀέσθιε, ἄσθιε. ἀοντο, ὠντο.

३३

S. βεβόημαι, βεβόησαι, βεβόηται,

D. βεβούλητον, βεβούλητον, βεβούλητον,

Р. βεβοήμῃα, βεβοήσῃ, βεβόλωται.

278

S. ἐβεβόημι, ἐβεβόησα, ἐβεβόηα,

D. ခံ့ဉ်ဝေဟံသိဝေ, ခံ့ဉ်ဝေဟံသိဝေ, ခံ့ဉ်ဝေဟံသိလှ,

Р. ἐνεβόληται, ἐνεβόληται, ἐνεβόληται.

CIRCUMFLEXORVM.

ⲓⲱ, ⲁ.

S.	ἔβονῆθην,	ἔβονῆθης,	ἔβονῆθα,
D.		ἔβονῆθῃν,	ἔβονῆθῃτω.
P.	ἔβονῆθῃν,	ἔβονῆθῃτε,	ἔβονῆθῃσαν

με, ⲁ.

S.	βονῆσομαι,	βονῆσῃ,	βονῆσεται,
D.	βονῆσόμενον,	βονῆσεσθον,	βονῆσεσθον,
P.	βονῆσόμεθα,	βονῆσεσθε,	βονῆσονται.

μετ

S.	βεβονῆσομαι,	βεβονῆσῃ,	βεβονῆσεται,
D.	βεβονῆσόμενον,	βεβονῆσεσθον,	βεβονῆσεσθον,
P.	βεβονῆσόμεθα,	βεβονῆσεσθε.	βεβονῆσονται.

προσθητικῶν παθητικῶν ἐνεστώς.

S.	βοάω,	ῶ.	βόησιν.	ῶσιν,
D.	βοάεσθον,	ῶσθον.	ῶσιν,	ῶσιν,
P.	βοάεσθε,	ῶσθε.	ῶσιν,	ῶσιν.

ⲓⲱ

(ⲓⲱ)

S.	βεβονῆσο,	βεβονῆσιν,
D.	βεβονῆσθον,	βεβονῆσθον,
P.	βεβονῆσθε,	βεβονῆσθον.

ⲓⲱ, ⲁ.

S.	βονῆθιπ,	βονῆθῃ,
D.	βονῆθῃν.	βονῆθῃν,
P.	βονῆθῃτε,	βονῆθῃσαν.

CONIVGATIO

τῶν ἑκκατῶν ἐν ἑξῶς.

- S. Ἐοαοίμην, ὠμην. Ἐοάοιο, ῥο. Ἐοαοιγρ, ῥοτo.
 D. οἶμθον, ὠμθον. Ἀοιδον, ὠιδον, αοιδην, ῥοιδην,
 P. Ἐοαοίμθα, ὠμθα. Ἀοιδε, ῥοιδε. Ἐοάοινρ, ῥοινρ.

ῥο

- S. Ἐεῶήμην, Ἐεῶήο, Ἐεῶήτο,
 D. Ἐεῶήμθον, Ἐεῶήιδον, Ἐεῶήιδην,
 P. Ἐεῶήμθα, Ἐεῶήιδε, Ἐεῶήινρ.

ῥο. Ἀ.

- S. Ἐοηδείμην, Ἐοηδεήο, Ἐοηδεήτο,
 D. Ἐοηδεήμθον, Ἐοηδεήιδον, Ἐοηδεήιδην,
 P. Ἐοηδεήμθα, Ἐοηδεήιδε, Ἐοηδεήινρ.

ῥο. Ἀ.

- S. Ἐοηθησοίμην, Ἐοηθησοίο, Ἐοηθησοίτο,
 D. Ἐοηθησοίμθον, Ἐοηθησοίιδον, Ἐοηθησοίιδην,
 P. Ἐοηθησοίμθα, Ἐοηθησοίιδε, Ἐοηθησοίινρ.

ῥο. Ἀ.

- S. Ἐεβηθησοίμην, Ἐεβηθησοίο, Ἐεβηθησοίτο,
 D. Ἐεβηθησοίμθον, Ἐεβηθησοίιδον, Ἐεβηθησοίιδην,
 P. Ἐεβηθησοίμθα, Ἐεβηθησοίιδε, Ἐεβηθησοίινρ.

τῶν ἑκκατῶν ἐν ἑξῶς.

- S. Ἐάν βοάωμαι, ὦμαι. Ἐοάη, ῥο. βοάη, ῥο, ἄται,
 D. ἀώμθον, ὠμθον. Ἀνιδον, ἄιδον. Ἀνιδον, ἄιδον.
 P. ἀώμθα, ὠμθα. Ἀνιδε, ἄιδε. Ἀωνται, ὠνται.

ῥο S.

CIRCUMFLEXORVM.

ᾶ

S. ἐὰν βεβωῶμαι, βεβωῆ,	βεβωῆται.
D. βεβωῶμεν, βεβωῆσθον,	βεβωῆσθον.
P. βεβωῶμεθα, βεβωῆσθε,	βεβωῶνται.

ᾷ, ᾶ.

S. ἐὰν βοῶθῶ, βοῶθῆς,	βοῶθῆ,
D. βοῶθῆμεν, βοῶθῆσθον,	βοῶθῆσθον.
P. βοῶθῆμεθα, βοῶθῆσθε,	βοῶθῶσι.

τῶν ἀπὸ ἐμφάτων

ἐνεσῶς	βοᾷσθαι, ᾶσθαι.	ᾶ βεβωῆσθαι.
ᾷ, ᾶ.	βοῶσθηναι.	ᾷ, ᾶ βοῶσθῆσθαι.
ᾷ, ᾶ.	βεβωῆσθαι.	

PARTICIPIA PASSIVA.

Præfens ὁ βοαόμηνος, ὠμῶς, νῆ.

ᾶ	βεβωῆμεν, ᾷ μενῶ.
ᾷ, ᾶ.	ὁ βοῶθῆς, ᾷ θέντῳ.
ᾷ, ᾶ.	ὁ βοῶθῆσθῶς, ᾷ μενῶ.
ᾷ, ᾶ.	ὁ βεβωῆσθῶς, ᾷ μενῶ.

MEDIORVM ᾷ ἀλειψμα.

μέσων ὁ βεβωῆσθῶς ἐνεσῶς.

S. βοᾷμαι, ὠμαι. βοᾷς, ᾶ. βοᾷς, ᾶται,
D. ἀβωῶμεν, ὠμῶς. ἀβωῶμεν, ᾶσθον. ἀβωῶμεν, ᾶσθον.
P. ἀβωῶμεθα, ὠμῶς. ἀβωῶμεθα, ᾶσθαι. ἀβωῶμεθα, ᾶσθαι.

ᾷ

S

CONIVGATIO

S. ἑβοόμην, ὠμην. ἑβοάχ, ὦ, ἑβοάχο, ἄτο.
D. ὀμβον, ὠμβον. ἀέειον, ἄειον. ἀέειν, ἄειλω.
P. ἑβοόμβη, ὠμβη. ἀέειτε, ἄειτε, ἄειν, ὦν.

Circū

ἄ.

flexa, S. ἑβοκσάμην, ἐβοήσθ, ἑβοήτρ,
in D. ἑβοκσάμβον, ἐβοήττειον, ἑβοκσάειλω,
μι, ca P. ἑβοκσάμβη, ἐβοήττειτε, ἑβοήσθην.
rent

μέ, ἄ.

ptis. S. βοήσθμην, βοήσθ, βοήσεται,
D. βοκσόμβον, βοήσθειον, βοήσθειον,
P. βοκσόμβη, βοήσθειτε, βοήσονται.

τῶν περὶ αὐτῶν ἐνεστῶς.

S. βοάχ, ὦ. βοάειω, βοάειω.
D. βοάειον, ἄειον. ἀέειω, ἄειω.
P. ἀέειτε, ἄειτε. ἀέειω, ἄειω.

ἄ.

S. βόητρι, βοκσάειω,
D. βόηττειον, βοκσάειω,
P. βόηττειτε, βοκσάειωσθ.

τῶν ἐκτικῶν ἐνεστῶς.

S. βοαοίμην, ὠμην. βοάοιο, ὦο. βοάοιρ, ὦτο.
D. αοίμβον, ὠμβον. ἀοιειον, ὦειον. αοιειν, ὦειν.
P. αοίμβη, ὠμβη. ἀοιειτε, ὦειτε. βοάοινρ, ὦντο.

ἄ.

S. βο

C I R C V M F L E X O R V M

S. βοήσάμην, βοήξαι, βοήσαιρ.
D. βοήσάμενον, βοήξειον, βοήσάδιον.
P. βοήσάμεθα, βοήσατε, βοήσαντο
με^α α.

S. βοήσοίμην, βοήσοιο, βοήσοιρ.
D. βοήσοίμενον, βοήσοιον, βοήσοίδιον.
P. βοήσοίμεθα, βοήσαιτε, βοήσονται.
των ὑποτακτικῶν ἐνεσῶς.

S. βοάωμαι, ὦμαι. βοήη, ᾄται,
D. ὠμενον, ὠμενον. ᾄον, ᾄον. ᾄον, ᾄον.
P. αὐώμεθα, ὠμεθα. ᾄετε, ᾄετε. αὐώται, ὠνται.
α. α.

S. ἐάν βοήσωμαι, βοήση, βοήσητ,
D. βοήσωμενον, βοήσηον, βοήσηον,
P. βοήσωμεθα, βοήσητε, βοήσονται.

Α πᾶν φασα μέσα.

ἐνεσῶς, βοήσεται, ᾄει. α. βοήσεται.
με^α α. βοήσεται

PARTICIPIA MEDIA.

Præsens ὁ βοήσων, ὠμεν, μεν, νον.
α. ὁ βοήσων, μεν, νον.
με^α α. ὁ βοήσων, μεν, νον.

TERTIA CONIUG. CIR C V M F L E X O R U M.

CONIVGATIO

ΟΕΙΣΙΚΩΝ ΕΝΟΡΗΤΙΚΩΝ ΕΝΕΣΩΣ.

S. χρυσόω, ὦ, χρυσόεις, οἷς, χρυσόει, οἷ.
D. χρυσόσον, οὔρν, ὄσον, οὔτον.
P. χρυσόωμι, οὔμι. ὀετε, οὔτε. χρυσόοσι, οὔσι.

✠

S. ἐχρύσον, σν, ἐχρύσοθι, σι, ἐχρύσοε, οὔ,
D. σόσον, οὔρν. σοείτω, οὔτην.
P. ἐχρύσώμι, οὔμι. σόετε, οὔτε. ἐχρύσον, σν.

✠

S. κέχρυσάκα, κέχρυσάκας, κέχρυσάκε,
D. κέχρυσάκαρν, κέχρυσάκατον.
P. κέχρυσάκαμι, κέχρυσάκατε, σάκασι.

✠

S. ἐκέχρυσάκειν, ἐκέχρυσάκεις, ἐκέχρυσάκει,
D. ἐκέχρυσάκειν, σάκειτω,
P. ἐκέχρυσάκειμι, ἐκέχρυσάκειτε, σάκειν.

✠

S. ἐχρύσωα, ἐχρύσωας, ἐχρύσωαε,
D. ἐχρυσώαρν, ἐχρυσωάτην,
P. ἐχρυσώαμι, ἐχρυσώατε, ἐχρυσώαν.

✠

S. χρυσώσω, χρυσώσας, χρυσώσαι,
D. χρυσώσων, χρυσώσων,
P. χρυσώσωμι, χρυσώσιτε, χρυσώσωσι.

τῶν

CIRCUMFLEXORVM.

τῶν περισσὰ κλικῶν ἐνεσῶς.

S. χρύσσε, σ. σπέτω, ούτω.
 D. χρυσόσπον, οὔρον. οέτων, ούτων
 P. χρυσοέτε, οὔτε. οέτωθεν, ούτω-
 τῶς (θ.ν.

S. κεχρύστωκέ, κεχρύστωκέτω,
 D. κεχρυσώκσπον, κεχρυσώκσπων,
 P. κεχρυσώκετε, στωκέτωθ.ν.
 α.ά.

S. χρύσσωσόν, χρύσσωσάτω,
 D. χρυσώσπον, χρυσώσπων,
 P. χρυσώσκατε, σσάσκατον.

τῶν δυνκτικῶν ἐνεσῶς.

S. χρυσόοιμι, οἶμι. χρυσόοις οἶσ. χρυσόοι, οἶ.
 D. χρυσόοιτον, οἶρον. οοίττω, οίττω.
 P. χρυσόοιμι, οἶμι. σόοιτε, οἶτε. σόοιεν, οἶεν.
 τῶς

S. κεχρυσώκοιμι, κεχρυσώκοις, κεχρυσώκοι,
 D. κεχρυσώκοιτον, σσασοίττω,
 P. κεχρυσώκοιμι, κεχρυσώκοιτε, σσασοιεν.
 α.ά.

S. χρυσώξιμι, χρυσώξαις, χρυσώξαι,
 D. χρυσώξπον, χρυσώξίττω,
 P. χρυσώξαιμι, χρυσώξαιτε, χρυσώξαιεν.

CONIVGATIO

καὶ αὐλικὸς καὶ ἀττικῶς

S. χρυσῶσα, χρυσώσῃας, χρυσώσιε,
D. χρυσώσῃαν, χρυσωσάτῳ,
P. χρυσωσείαμεν, χρυσωσείατε, ἄχρηστα, ἄχρ'
ἀττικοί, χρυσώσαν.

μετὰ.

S. χρυσώσοιμι, χρυσώσοις, χρυσώσοι,
D. χρυσώσοιν, χρυσωσοίτην
P. χρυσώσοιμεν, χρυσώσοιτε, χρυσώσοιεν.
τῶν ὑποτακτικῶν ἐν ἐσῶς.

S. ἐὰν χρυσώω, ὦ. χρυσόῃς, οἷς. χρυσόῃ, οἷ.
D. χρυσόῃην, ὧτον. ὄητο, ὧτον.
P. χρυσώωμεν, ὦμεν. χρυσόῃτε, ὦτε. ὦσι, ὦσι.

πρὸς

S. ἐὰν κε χρυσώκω, κε χρυσώκησ, κε χρυσώκῃ,
D. κε χρυσώκῃην, σάκητον,
P. κε χρυσώκωμεν, κε χρυσώκητε, σάκωσι.

ἐν αὐτῷ.

S. ἐὰν χρυσώσω, χρυσώσῃς, χρυσώσῃ,
D. χρυσώσητον, χρυσώσητον.
P. χρυσώσωμεν, χρυσώσητε, χρυσώσωσι.

τῶν ἀπὸ ἐμφάτων

ἐν ἐσῶς, χρυσόῃην, οὖν. πρὸς κε χρυσωκεῖται.
ἐν αὐτῷ. χρυσώσῃ.
μετὰ. χρυσώσει.

CIRCUMFLEXORVM.

PARTICIPIA ACTIVA:

Præsens ὁ χρυσόων, ὦν. ὀσφρ, οὔσφρ. ὀον, οὔν.
 ᾤδω ὁ κεχρυστωκώς, στωκίῃα, στωκόσ.
 ᾤα. ὁ χρυσώφρσ, σφσφ, σῶσφεν.
 μέσφ. ὁ χρυσώσων, σῶσφσφ, σῶσφον.

PASSIVORVM

πρῶτον.

τῶν ὀφειστικῶν παθητικῶν ἐν ἐσῶσ.

S. χρυσόομαι, οὔμαι. χρυσόη, οἶ. σδέτη, οὔται.

D. οόμῃον, ούμῃον. ὀέσφον, οὔσφον. ὀέσφον, οὔσφον.

P. χρυσόομῃα, ούμῃα. ὀέσφει, οὔσφει. ὀονται, οὔνται.

ᾤδω

S. ἐχρυσόομην, ούμην. σόσ, οὔ. ὀέτο, οὔτο.

D. οόμῃον, ούμῃον. ὀέσφ, οὔσφον. ὀέσφην, οὔσφην.

P. οόμῃα, ούμῃα. ὀέσφει, οὔσφει. ὀοντο, οὔντο.

ᾤδω

S. κεχρυσόομαι, κεχρυσόω, κεχρυσόωται.

D. κεχρυσόομῃον, κεχρυσόοσφον, κεχρυσόοσφον.

P. κεχρυσόομῃα, κεχρυσόοσφει, κεχρυσόοσφονται.

ᾤδω

S. ἐκεχρυσόομην, ἐκεχρυσόωσο, ἐκεχρυσόωτο,

D. ἐκεχρυσόομῃον, ἐκεχρυσόοσφον, σῶσφω,

P. ἐκεχρυσόομῃα, ἐκεχρυσόοσφει, ἐκεχρυσόοσφονται.

S iii

CONIVGATIO

ἱ. α.

S. ἐχρυσώσω, ἐχρυσώσῃς, ἐχρυσώσῃ,
D. ἐχρυσώσῃην, ἐχρυσωθήτω,
P. ἐχρυσώσῃην, ἐχρυσώσῃτε, ἐχρυσώσῃσιν,

με. α.

S. χρυσωθήσομαι, χρυσωθήσῃ, χρυσωθήσεται.
D. χρυσωθήσῃμην, θήσεαι, θήσεαι,
P. χρυσωθήσῃμθα, χρυσωθήσεαι, θήσονται.

με. β.

S. κεχρυσώσομαι, κεχρυσώσῃ, κεχρυσώσεται.
D. κεχρυσωθήσῃμην, κεχρυσώσεαι, σῷσεαι,
P. κεχρυσωθήσῃμθα, σῷσεαι, κεχρυσώσονται.

τῶν προσκτικῶν ἐνεσῶς.

S. χρυσόου, οὔ. ἐδίω, οὐδίω,
D. ὀέειον, οὔειον. οέειων, οὐείων.
P. σῶεαι, οὔει, ἐδίωσαι, οὐείωσαι.

S. κεχρύσωσο, κεχρύσῳ,
D. κεχρύσῳ, κεχρύσῳ,
P. κεχρύσῳ, κεχρύσῳ.

ἱ. α.

S. χρυσώθητι, χρυσωθήτω,
C. χρυσώθητον, χρυσωθήτω,
P. χρυσώθητε, χρυσωθήτωσαι.

τῶν

C I R C U M F L E X O R V M

τῶν ὀκτακτῶν παθητικῶν ἐνεσώσ.

S. χρυσοοίμην, οίμην. ὀοιο, οῖο. χρυσοοίρ, οῖρ.

D. οοίρῃον, οίρῃον. ὀοιδον, οῖιδον, οἰδίω, οἰδίω.

P. οίρῃα, οίρῃα. ὀοιδε, οῖιδε. ὀοιντο, οῖντο.

ω

S. κέχρυσώμην, κέχρυσώω, κέχρυσώτο,

D. κέχρυσώρῃον, κέχρυσώιδον, κέχρυσώιδω,

P. κέχρυσώρῃα, κέχρυσώιδε, κέχρυσώντο.

α.

S. χρυσωδείω, χρυσωδείης, χρυσωδείη,

D. χρυσωδείῃον, χρυσωδείῖτω,

P. χρυσωδείῃα, χρυσωδείῖτε, χρυσωδείῖσιν.

με.

S. χρυσωθήσοίμην, χρυσωθήσαιο, θήσοιρ.

D. χρυσωθήσοίρῃον, θήσοιδον, θήσοιδον,

P. χρυσωθήσοίρῃα, θήσοιδε, θήσιντο.

με.

S. κέχρυσωσοίμην, κέχρυσώσαιο, σώσοιρ,

D. κέχρυσωσοίρῃον, σώσοιδον, σοίδίω,

P. κέχρυσωσοίρῃα, κέχρυσώσαιο, σώσιντο.

τῶν ὀκτακτῶν ἐνεσώσ.

S. εἰάν χρυσόωμαι, ὦμαι, χρυσόω, οἷ. ὀητ, ὦτ.

D. ὀώρῃον, ὠρῃον. ὀηιδον, ὠιδον. ὀηιδον, ὠιδον.

P. ὀώρῃα, ὠρῃα. ὀηιδε, ὠιδε. χρυσόωντ, ὦντ.

S V

CONIVGATIO

ᾤ

S. ἐὰν κεχρυσώμην, κεχρυσῇ, κεχρυσῆται,
D. κεχρυσώμεθον, κεχρυσῆσθον, κεχρυσῆσθον,
P. κεχρυσώμεθα, κεχρυσῆτε, κεχρυσώνται.

ᾤ, ᾤ.

S. ἐὰν χρυσωθῶ, χρυσωθῆς, χρυσωθῇ.

D. χρυσωθήσθον, χρυσωθήσθον,

P. χρυσωθώμεν, χρυσωθήτε, χρυσωθήσονται.

τῶν ἀπὸ μέρους παθητικῶν

ἐνεσῶς χρυσόεσθαι, οὐδὲ. ᾤ κεχρυσώσθαι.

ᾤ, ᾤ. χρυσωθήσθαι. μέν. ᾤ. χρυσωθήσεσθαι.

μέν. κεχρυσώσεσθαι.

PARTICIPIA PASSIVA.

Præfens ὁ χρυσούμενος, οὐόμενος,

ᾤ ὁ κεχρυσωμένος.

ᾤ, ᾤ. ὁ χρυσωθείς.

μέν. ᾤ. ὁ χρυσωθήσόμενος.

μέν. ὁ κεχρυσωσόμενος.

MEDIORVM ἡ ἀλειτουργία.

μέσων δεικτικῶν ἐνεσῶς.

S. χρυσόομαι, οὐμαι. χρυσόοι, οἶ. ὅεται, οὐται.

D. οόμεθον, οόμεθον. ὅεσθον, οὐσθον. ὅεσθον, οὐσθον.

P. οόμεθα, οόμεθα. ὅεσθε, οὐσθε. ὄνται, οὐνται.

ᾤ

CIRCUMFLEXORVM.

S. ἐχρυσόμην, ούμην. ὄον, ὦ. ἐχρυσόσο, οὔτο.

D. ὀόμιθον, ούμιθον. ὀέειον, οὔειον. ὀέειν, οὔειν.

P. ὀόμιθα, ούμιθα. ὀέειε, οὔειε. ἐχρυσόοντο, οὔντο.

ᾠ. ᾠ.

S. ἐχρυσάμην, ἐχρυσάσθαι, ἐχρυσάσθαι.

D. ἐχρυσάμιθον. ὀάσθαι, ἐχρυσάσθαι.

P. ἐχρυσάμιθα, ὀάσθαι, ἐχρυσάσθαι.

μ. ᾠ.

S. χρυσάτωμαι, χρυσάσθαι, χρυσάσθαι.

D. χρυσάμιθον, χρυσάσθαι, ὀάσθαι.

P. χρυσάμιθα, χρυσάσθαι, χρυσάσθαι.

τῶν χρυσάτων ἐνεσώσ.

S. χρυσόσ, οὔ. ὀέειν, οὔειν.

D. ὀέειν, οὔειν. ὀέειν, οὔειν.

P. ὀέειε, οὔειε. ὀέειν, οὔειν.

ᾠ.

S. χρυσάσθαι, χρυσάσθαι.

D. χρυσάσθαι, χρυσάσθαι.

P. χρυσάσθαι, χρυσάσθαι.

τῶν χρυσάτων ἐνεσώσ.

S. χρυσόοιμην, οίμην. χρυσόοιο, οἶο. ὀοίτο, οἶτο.

D. ὀοίμιθον, οίμιθον. ὀοίει, οἶει. ὀοίειν, οἶειν.

P. ὀοίμιθα, οίμιθα. ὀοίειε, οἶειε. ὀοίοντο, οἶοντο.

ᾠ. ᾠ.

CONIVGATIO

S. χρυσωσάμεν, χρυσώσῃς, χρυσώσῃς.

D. χρυσωσάμενον, σάσῃς, σάσῃς.

P. χρυσωσάμεθα, σάσῃς, σάσῃς.

μεν. α.

S. χρυσωσάμεν, χρυσώσοις, χρυσώσοις.

D. χρυσωσάμενον, σάσοις, σάσοις.

P. χρυσωσάμεθα, σάσοις, σάσοις.

των κατακτινών ενεσώσ.

S. εὐχρησώμεθα, ὡμεθα. χρυσώσῃς, ὡμεθα, ὡμεθα.

D. ὡμεθα, ὡμεθα, ὡμεθα, ὡμεθα, ὡμεθα, ὡμεθα.

P. ὡμεθα, ὡμεθα. ὡμεθα, ὡμεθα. ὡμεθα, ὡμεθα.

α.

S. εὐχρησώμεθα, χρυσώσῃς, χρυσώσῃς.

D. χρυσώσῃς, χρυσώσῃς, χρυσώσῃς.

P. χρυσώσῃς, χρυσώσῃς, χρυσώσῃς.

α. πρὸς μεσ.

ενεσώσ, χρυσώσῃς, οὐμῃς.

α. χρυσώσῃς. μεν. α. χρυσώσῃς.

PARTICIPA MEDIA.

Præfens ὁ χρυσωσάμενος, οὐμῃς.

α. ὁ χρυσωσάμενος.

μεν. α. ὁ χρυσωσάμενος.

PRIMA CONIVGATIO VER

borum in μι.

VERBORVM IN MI.

τῶν δεικτικῶν ἐν ὀρθητικῶν ἐνεσώσ.

S. τίθῃμι, τίθης, τίθησι,

D. τίθῃς, τίθῃς, τίθῃς,

P. τίθειμι, τίθετε, ἡθῆσι.

S. ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη,

D. ἐτίθῃς, ἐτίθῃς, ἐπιδέτω.

P. ἐτίθειμι, ἐτίθετε, ἐτίθεσθαι.

S. τέθεικα, τέθεικας, τέθεικε.

D. τεθείκαρ, τεθείκαρ, τεθείκαρ.

P. τεθείκαμι, τεθείκατε, τεθείκασι.

S. ἐπεδείκην, ἐπεδείκῃς, ἐπεδείκει,

D. ἐπεδείκῃς, ἐπεδείκῃς, ἐπεδεικείτω,

P. ἐπεδείκειμι, ἐπεδείκειτε, ἐπεδείκεσθαι.

S. ἔθην, ἔθης, ἔθηκε,

D. ἔθῃς, ἔθῃς, ἔθηκατω,

P. ἔθειμι, ἔθετε, ἔθηκαν.

S. ἔθην, ἔθης, ἔθη,

D. ἔθῃς, ἔθῃς, ἔθῃς,

P. ἔθειμι, ἔθετε, ἔθεισθαι.

CONIVGATIO

με' α.

S.	θήσω,	θήσεις,	θήσει,
D.		θήσεον,	θήσων,
P.	θήσομεν,	θήσετε,	θήσονται.

Προσθεκτικῶν ἐν ὀρθητικῶν ἐνεσῶσ.

Euth.
2. ca=
rent in
μι, ut
circum
flexa,

S.	τίθειτι,	τιθέτω,
D.	τίθῃτον,	τιθέτων,
P.	τίθετε	τιθέτωσιν.
	ωζ	
S.	τέθεικέ,	τεθεικέτω,
D.	τεθείκῃτον,	τεθεικέτων,
P.	τεθείκετε,	τεθεικέτωσιν.

ω, α.

S.	θήκον,	θηκάτω,
D.	θήκατον,	θηκάτων,
P.	θήκατε,	θηκάτωσιν.

ω, β.

S.	θέπῃ θές,	θέτω,
D.	θέων,	θέτων,
P.	θέτε,	θέτωσιν.

τῶν ὀκτικῶν ἐνεσῶσ.

S.	πιδίλω,	τιδίλῃς,	τιδίλῃ,
D.		τιδίλῃων,	τιδίλῃτων,
P.	τιδίλῃμεν,	πιδίλῃτε,	τιδίλῃσιν, ἢ τιδίλῃεν.

ωζ

VERBORVM IN MI.

ως

S. τεδείκοιμι, τεδείκοις, τεδείκοι,
D. τεδείκοιρον, τεδείκοίτω,
P. τεδείκοιμεν, τεδείκοιτε, τεδείκοιεν.

α.

S. θήκαμι, θήκαις, θήκαι,
D. θήκαιρον, θήκαιτω,
P. θήκαμεν, θήκατε, θήκαεν.

Αόρ. β.

S. δείλω, δείης, δείη,
D. δείητον, δείήτω,
P. δείημεν, δείητε, δείηεν, uel, θέεν

μετ' α.

S. θήσοιμι, θήσοις, θήσοι,
D. θήσοιτον, θήσοίτω,
P. θήσοιμεν, θήσοιτε, θήσοιεν.

των ὑποτακτικῶν ἐνεσῶς.

S. εἰάν τιθῶ, τιθῆς, τιθῆ,
D. τιθῆρον, τιθῆτω,
P. τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

ως

S. εἰάν τεδείκω, τεδείκης, τεδείκη,
D. τεδείκηρον, τεδείκητοε,
P. τεδείκωμεν, τεδείκητε, τεδείκωσι.

CONIVGATIO

S. τίθεσο καὶ τίθες, τίθειν, 2
D. τίθειν, τίθειν, 1
P. τίθει, τίθεισθε. 4

ᾧ

S. τίθεισο, τίθειν, 2
D. τίθειν, τίθειν, 1
P. τίθει, τίθεισθε. 4

ᾧ, α.

S. τίθει, τίθει, 2
D. τίθειτον, τίθειτων, 1
P. τίθειτε, τίθειτε. 4

τῶν ὀκτικῶν παθῆτικῶν ἐνεσῶς,

S. παθείμω, παθεῖς, παθεῖς, 2
D. παθείμεν, παθεῖν, παθεῖν, 1
P. παθείμεθα, παθεῖτε, παθεῖτε. 4

ᾧ

S. παθείμω, παθεῖς, παθεῖς, 2
D. παθείμεν, παθεῖν, παθεῖν, 1
P. παθείμεθα, παθεῖτε, παθεῖτε. 4

ᾧ, α.

S. παθείν, παθείν, παθείν, 2
D. παθείν, παθείν, παθείν, 1
P. παθείν, παθείν, παθείν. 4

με, α.

VERBORVM IN MI.

S. ΤΕΘΗΣΟΙΜΗΝ, ΤΕΘΗΣΟΙΟ, ΤΕΘΗΣΟΙΤΟ,
D. ΤΕΘΗΣΟΙΜΕΘΟΝ, ΤΕΘΗΣΟΙΘΟΝ, ΤΕΘΗΣΟΙΩΝ,
P. ΤΕΘΗΣΟΙΜΕΘΑ, ΤΕΘΗΣΟΙΘΕ, ΤΕΘΗΣΟΙΝΤ.

μετ.

S. ΤΕΘΕΙΣΟΙΜΗΝ, ΤΕΘΕΙΣΟΙΟ, ΤΕΘΕΙΣΟΙΤΟ,
D. ΤΕΘΕΙΣΟΙΜΕΘΟΝ, ΤΕΘΕΙΣΟΙΘΟΝ, ΤΕΘΕΙΣΟΙΩΝ,
P. ΤΕΘΕΙΣΟΙΜΕΘΑ, ΤΕΘΕΙΣΟΙΘΕ, ΤΕΘΕΙΣΟΙΝΤ.

των ἁποτακτικῶν ἐνεσῶς.

S. ἔάν τιθῶμαι, τιθῆ, τιθῆται,
D. τιθώμεθον, τιθῆσθον, τιθῆσθον,
P. τιθώμεθα, τιθῆσθε, τιθῶνται.

μετ.

S. ἔάν τιθεῖμαι, τιθεῖ, τιθεῖται,
D. τιθεώμεθον, τιθεῖσθον, τιθεῖσθον,
P. τιθεώμεθα, τιθεῖσθε, τιθεῶνται.

μετ.

S. ἔάν τιθεῖς, τιθεῖς, τιθεῖς,
D. τιθεῖσθον, τιθεῖσθον, τιθεῖσθον,
P. τιθεῖσθε, τιθεῖτε, τιθεῖσθαι.

των ἀπὸ ἐμφάτων παθητικῶν

ἐνεσῶς, τίθει, τίθειται, τίθειται.

μετ. α. τιθῆναι.

μετ. α. τιθεσθαι.

μετ. α. τιθείσθαι.

CONIVGATIO

PARTICIPIA PASSIV A.

Præfens ὁ τιθέμενος, μενή, νον.

τιθέμενος ὁ τεθεμενός, μενή, μενόν.

τιθείς, τεθεῖς, τεθέν.

μενόμενος ὁ τεθεισόμενος, μενή, νον.

μενόμενος ὁ τεθεισόμενος, μενή, νον.

MEDIORVM πῶς λέγεται.

μέσων ὁριστικῶν ἐν ἐσῶς.

S. τίθεμαι, τίθεις, τίθεται.

D. τιθέμενος, τίθεσθαι, τίθεσθαι.

P. τιθέμεθα, τίθεσθε, τίθενται.

τιθέμενος, τίθεις, τίθεται.

S. ἐτιθέμενος, ἐτίθεις, ἐτίθεται.

D. ἐτιθέμενος, ἐτίθεσθαι, ἐτιθέσθαι.

P. ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθενται.

Plis P. ἐτιθέμεθα, ἐτίθεσθε, ἐτίθενται.

medijs S. ἐθιμάμην, ἐθίκα, ἐθίκατο.

verba S. ἐθιμάμην, ἐθίκα, ἐθίκατο.

in mi D. ἐθιμάμην, ἐθίκασθαι, ἐθίκασθαι.

carent P. ἐθιμάμην, ἐθίκασθε, ἐθίκασθε.

ut cir S. ἐθίκαμην, ἐθίκατε, ἐθίκατε.

ñfl. S. ἐθίκαμην, ἐθίκατε, ἐθίκατε.

S. ἐθίκαμην, ἐθίκατε, ἐθίκατε.

D. ἐθίκαμην, ἐθίκατε, ἐθίκατε.

P. ἐθίκαμην, ἐθίκατε, ἐθίκατε.

S. θί

VERBORVM IN MI.

S.	θήσομαι,	θήσῃ,	θήσεταί.
D.	θησόμενον,	θήσεσθον,	θήσεσθον.
P.	θησόμενα,	θήσεσθε,	θήσονται.

τῶν προσκτικῶν ἐν 5ῳ.

S.	τίθεσθαι,	τίθῃ,	τίθειω,	Carē
D.	τίθεσθον,	τίθεισθον,	τίθεισθον,	tu fu-
P.	τίθεσθε,	τίθεισθε,	τίθεισθε.	turisfe
				cundis
				Media
				in mi.

S.	θήκα,	θήκαίω
D.	θήκασθον,	θήκασθον.
P.	θήκασθε,	θήκασθε.

S.	θίκα,	θίκαίω,
D.	θίκασθον,	θίκασθον,
P.	θίκασθε,	θίκασθε.

τῶν ἐκτικῶν μέσων ἐν 5ῳ.

S.	τιθείμην,	τιθείμην,	τιθείμην
D.	τιθείμενον,	τιθείμενον,	τιθείμενον,
P.	τιθείμενα,	τιθείμενα,	τιθείμενα

S.	θείμην,	θείμην,	θείμην,
D.	θείμενον,	θείμενον,	θείμενον,
P.	θείμενα,	θείμενα,	θείμενα.

μέσων.

CONIVGATIO

S. θησοίμην, θήσοιο, θήσοιτε,
 D. θησοίμεθον, θήσοισιν, θησοίσιν.
 P. θησοίμεθα, θήσοιθε, θήσοιντε.
 τῶν ὑποτακτικῶν ἐνεσῶς.

S. εἰν ἕθωμαι, τιθῆ, τιθῆται.
 D. τιθώμεθον, τιθῆσιν, τιθῆσιν.
 P. τιθώμεθα, τιθῆθε, τιθῶνται.
 α.

S. εἰν θήκωμαι, θήκη, θήκηαι.
 D. θηκώμεθον, θήκησιν, θήκησιν.
 P. θηκώμεθα, θήκηθε, θήκωνται.
 β.

S. εἰν θώμαι, θῆ, θῆται.
 D. θώμεθον, θῆσιν, θῆσιν.
 P. θώμεθα, θῆθε, θῶνται.
 ἅπαρ φάτα μέσαι.

ἐνεσῶς τίθεσθαι.
 γ. θέσθαι. nam aoristo primo caret.
 δ. θέσθαι.

PARTICIPIIA MEDIA.

Præsens ὁ τιθέμενος, νη, νου.
 β. ὁ θέμενος, νη, νου.
 γ. ὁ θησόμενος, νη, νου.

SECUNDA CONIVGATIO VER-
 borum in μι.

VERBORVM IN MI.

τῶν οὐρανῶν ἐν ὁρητικῶν ἐν ἐσῶς

S. ἴστημι, ἴσθς, ἴσθσι.
D. ἴστατον, ἴστατον,
P. ἴσταμι, ἴστατε, ἴστασι.
✠

S. ἴστη, ἴσθς, ἴσθ.
D. ἴστατον, ἴσάτω,
P. ἴσταμι, ἴστατε, ἴστατε.
✠

S. ἔστακα, ἔστακας, ἔστακε.
D. ἔστάκατον, ἔστάκατον.
P. ἔστάκαμι, ἔστάκατε, ἔστάκασι.
✠

S. ἔσθειν, ἔσθεις, ἔσθι.
D. ἔσθειτον, ἔσθειτω.
P. ἔσθειμι, ἔσθειτε, ἔσθειτε.
✠

S. ἔσθω, ἔσθω, ἔσθω.
D. ἔσθωτον, ἔσθωτον.
P. ἔσθωμι, ἔσθωτε, ἔσθωτε.
✠

S. ἔστην, ἔστης, ἔστη.
D. ἔστην, ἔσθω,
P. ἔστημι, ἔστητε, ἔσθω.
✠

CONIVGATIO

S.	σῆσῶ,	σῆσεις,	σῆσει,
D.		σῆσεσθον,	σῆσεσθον,
P.	σῆσομεν,	σῆσετε,	σῆσοιτο.

προσακτικῶν ἐνέσῳς.

S.	ἴσῃσι,	ἴσῃτω,
D.	ἴσῃτον,	ἴσῃτων,
P.	ἴσῃτε,	ἴσῃτωσιν.

S.	ἔσῃκε,	ἔσῃκέτω,
D.	ἔσῃκεσθον,	ἔσῃκέτων,
P.	ἔσῃκέτε,	ἔσῃκέτωσιν.

α. ω.

S.	σῆσον,	σῆσάτω.
D.	σῆσεσθον,	σῆσάτων.
P.	σῆσετε.	σῆσάτωσιν.

α. ο. β.

S.	σῆσι.	σῆσιτω.
D.	σῆσιν.	σῆσιντω.
P.	σῆσιτε.	σῆσιτωσιν.

των δικτικῶν ἐνὸρθητικῶν ἐνέσῳς.

S.	ἰσῃλω.	ἰσῃλῶ.	ἰσῃλῃ.
D.		ἰσῃλῶσιν.	ἰσῃλῶτων.
P.	ἰσῃλῶμεν.	ἰσῃλῶτε,	ἰσῃλῶτωσιν, uel αἰέν.

ω.

S.

VERBORVM IN MI.

S. ἐσάκοιμι, ἐσάκοις, ἐσάκοι,
 D. ἐσάκοιτον, ἐσακοίτω,
 P. ἐσάκοιμεν, ἐσάκοιτε, ἐσάκοιεν.
 @, α.

S. σήκειμι, σήκεις, σήκει,
 D. σήκειτον, σηκαίτω,
 P. σήκειμεν, σήκειτε, σήκειεν.
 @, β.

S. σάωω, σάωης, σάωη,
 D. σάωον, σάωητω,
 P. σάωωμεν, σάωετε, σάωον ηὐ σάωει
 μι, α.

S. σήσοιμι, σήσοις, σήσοι,
 D. σήσοιτον, σησοίτω,
 P. σήσοιμεν, σήσοιτε, σήσοιεν.

τῶν ὑποτακτικῶν ἐν ἐσώσ.

S. ἐάν ἰσῶ, ἰσῶς, ἰσῶ,
 D. ἰσῶον, ἰσῶτον,
 P. ἰσῶμεν, ἰσῶτε, ἰσῶσι.

ω, ζ
 S. ἐάν ἐσάκω, ἐσάκης, ἐσάκη,
 D. ἐσάκηον, ἐσάκηον,
 P. ἐσάκωμεν, ἐσάκητε, ἐσάκωσι.

@, α.

T Y

CONIVGATIO

S. εἰς δῆσθ, δῆσῃς, δῆσῃ
D. δῆσῃτον, δῆσῃτον
P. δῆσῃμι, δῆσῃτε, δῆσῃσι

Αοελ. β.

S. εἰς δῶ, δῶς, δῶ
D. δῶτον, δῶτον
P. δῶμι, ἢ ἰωνικῶς δῶμι, δῶτε, δῶσι

τῶν ἀπὸ ἐμφάτων

ἐνέσως ἰσῶναι. ὡς ἑσακέραι.
Θ. α. δῶσι. Αοελ. β. δῶναι.
μὲν α. δῶσιν.

PARTICIPIA ACTIVA.

Præsens ὁ ἰσᾶς, ἰσᾶσα, ἰσᾶν.
ὡς ὁ ἑσακώς, ἑσακίῃα, ἑσακός.
Θ. α. ὁ δῶς, δῶσι, δῶν.
Αοελ. β. ὁ δῶς, δῶσι, δῶν.
μὲν α. ὁ δῶσιν, δῶσι, δῶσιν.

PASSIVORVM

πρῶτον.

τῶν οὐκ ἐστὶν παθητικῶν ἐνέσως.

S. ἰσᾶμαι, ἰσᾶσθαι ἢ ἰσᾶν, ἰσᾶσθαι
D. ἰσᾶσθαι, ἰσᾶσθαι, ἰσᾶσθαι
P. ἰσᾶσθαι, ἰσᾶσθαι, ἰσᾶσθαι

VERBORVM IN MI.

S. ἰσίνω, ἰσασθῆ, ἰσάτο,
D. ἰσάμενον, ἰσάμενον, ἰσάμενον,
P. ἰσάμεθα, ἰσάμεθε, ἰσάντη.

ἰσῶ
S. ἰσῶμαι, ἰσασαί, ἰσάτη.
D. ἰσάμενον, ἰσάμενον, ἰσάμενον.
P. ἰσάμεθα, ἰσάμεθε, ἰσάντα.

ἰσῶ
S. ἰσάμεν, ἰσασθῶ, ἰσάτη.
D. ἰσάμενον, ἰσάμενον, ἰσάμενον.
P. ἰσάμεθα, ἰσάμεθε, ἰσάντη.

ἰσῶ
S. ἰσάμεν, ἰσασθῶ, ἰσάτη.
D. ἰσάμενον, ἰσάμενον, ἰσάμενον.
P. ἰσάμεθα, ἰσάμεθε, ἰσάντη.

ἰσῶ
S. ἰσάμεν, ἰσασθῶ, ἰσάτη.
D. ἰσάμενον, ἰσάμενον, ἰσάμενον.
P. ἰσάμεθα, ἰσάμεθε, ἰσάντη.

ἰσῶ
S. ἰσάμεν, ἰσασθῶ, ἰσάτη.
D. ἰσάμενον, ἰσάμενον, ἰσάμενον.
P. ἰσάμεθα, ἰσάμεθε, ἰσάντη.

ἰσῶ
S. ἰσάμεν, ἰσασθῶ, ἰσάτη.
D. ἰσάμενον, ἰσάμενον, ἰσάμενον.
P. ἰσάμεθα, ἰσάμεθε, ἰσάντη.

Indef.
or fu.
defici-
unt ut
supra.

τῶν προσκτικῶν ἐνεσῶς.

CONIVGATIO

S.	ἴσασθαι, ἴστω,	ἴσάτω,
D.	ἴσασθον,	ἴσάσθων,
P.	ἴσασθε.	ἴσάσθωνται.

	ᾧ	
S.	ἴσασθαι,	ἴσάτω,
D.	ἴσασθον,	ἴσάσθων,
P.	ἴσασθε,	ἴσάσθωνται.

	ᾧ, ᾧ.	
S.	ἴσασθαι,	ἴσασθαι,
D.	ἴσασθον,	ἴσασθων,
P.	ἴσασθε,	ἴσασθωνται.

τῶν δὲ κτηνῶν παθητικῶν ἐνεστώσ,

S.	ἴσασθαι,	ἴσασθαι,	ἴσασθαι.
D.	ἴσασθον,	ἴσασθον,	ἴσασθων,
P.	ἴσασθε,	ἴσασθε,	ἴσασθωνται.

propa	ᾧ		
roxy=	S. ἴσασθαι	ἴσασθαι,	ἴσασθαι,
tona	D. ἴσασθον,	ἴσασθον,	ἴσασθων,
facit	P. ἴσασθε,	ἴσασθε,	ἴσασθωνται.

		ᾧ, ᾧ.	
S.	σαδεῖλω,	σαδεῖνσ,	σαδεῖν,
D.		σαδεῖνρον,	σαδεῖντλω.
P.	σαδεῖνρην,	σαδεῖντε,	σαδεῖν(ᾧ)ν.
		μὲν ᾧ.	

VERBORVM IN MI.

S. $\sigma\alpha\theta\eta\sigma\omicron\iota\mu\eta\nu$, $\sigma\alpha\theta\eta\sigma\omicron\iota\omicron$, $\sigma\alpha\theta\eta\sigma\omicron\iota\eta$,
 D. $\sigma\alpha\theta\eta\sigma\omicron\iota\mu\eta\theta\omicron\nu$, $\sigma\alpha\theta\eta\sigma\omicron\iota\omega\theta\omicron\nu$, $\sigma\alpha\theta\eta\sigma\omicron\iota\omega\iota\omega$,
 P. $\sigma\alpha\theta\eta\sigma\omicron\iota\mu\eta\theta\alpha$, $\sigma\alpha\theta\eta\sigma\omicron\iota\omega\theta\epsilon$, $\sigma\alpha\theta\eta\sigma\omicron\iota\omega\iota\tau\omicron$.

$\mu\epsilon\tau$.

S. $\epsilon\sigma\alpha\sigma\omicron\iota\mu\eta\nu$, $\epsilon\sigma\alpha\sigma\omicron\iota\omicron$, $\epsilon\sigma\alpha\sigma\omicron\iota\tau\omicron$,
 D. $\epsilon\sigma\alpha\sigma\omicron\iota\mu\eta\theta\omicron\nu$, $\epsilon\sigma\alpha\sigma\omicron\iota\omega\theta\omicron\nu$, $\epsilon\sigma\alpha\sigma\omicron\iota\omega\iota\omega$,
 P. $\epsilon\sigma\alpha\sigma\omicron\iota\mu\eta\theta\alpha$, $\epsilon\sigma\alpha\sigma\omicron\iota\omega\theta\epsilon$, $\epsilon\sigma\alpha\sigma\omicron\iota\omega\iota\tau\omicron$.

$\tau\omega\nu\lambda\omicron\tau\alpha\kappa\tau\iota\kappa\omega\nu\epsilon\nu\epsilon\omega\varsigma$.

S. $\epsilon\alpha\nu\iota\sigma\omega\mu\alpha$, $\iota\sigma\tilde{\alpha}$, $\iota\sigma\tilde{\alpha}\tau\alpha$,
 D. $\iota\sigma\omega\mu\eta\theta\omicron\nu$, $\iota\sigma\tilde{\alpha}\omega\theta\omicron\nu$, $\iota\sigma\tilde{\alpha}\omega\theta\omicron\nu$,
 P. $\iota\sigma\omega\mu\eta\theta\alpha$, $\iota\sigma\tilde{\alpha}\omega\theta\epsilon$, $\iota\sigma\omega\iota\tau\eta$.

$\omega\varsigma$

S. $\epsilon\alpha\nu\epsilon\sigma\omega\mu\alpha$, $\epsilon\sigma\tilde{\alpha}$, $\epsilon\sigma\tilde{\alpha}\tau\alpha$,
 D. $\epsilon\sigma\omega\mu\eta\theta\omicron\nu$, $\epsilon\sigma\tilde{\alpha}\omega\theta\omicron\nu$, $\epsilon\sigma\tilde{\alpha}\omega\theta\omicron\nu$,
 P. $\epsilon\sigma\omega\mu\eta\theta\alpha$, $\epsilon\sigma\tilde{\alpha}\omega\theta\epsilon$, $\epsilon\sigma\omega\iota\tau\alpha$.

$\omega\alpha\alpha$.

S. $\sigma\alpha\theta\tilde{\omega}$, $\sigma\alpha\theta\tilde{\eta}\varsigma$, $\sigma\alpha\theta\tilde{\eta}$,
 D. $\sigma\alpha\theta\tilde{\eta}\tau\omicron\nu$, $\sigma\alpha\theta\tilde{\eta}\tau\omicron\nu$,
 P. $\sigma\alpha\theta\tilde{\omega}\mu\eta\theta\iota$, $\sigma\alpha\theta\tilde{\eta}\tau\epsilon$, $\sigma\alpha\theta\tilde{\omega}\iota$.

$\tau\omega\nu\alpha\pi\epsilon\mu\phi\acute{\alpha}\tau\omega\nu$

$\epsilon\nu\epsilon\omega\varsigma$, $\iota\sigma\alpha\omega\iota$, $\omega\varsigma\epsilon\sigma\tilde{\alpha}\omega\iota$,
 $\omega\alpha\alpha$, $\sigma\alpha\theta\tilde{\eta}\nu\alpha$, $\mu\epsilon\tau\alpha\sigma\alpha\theta\tilde{\eta}\sigma\omega\iota$,
 $\mu\epsilon\tau$, $\epsilon\sigma\alpha\sigma\omega\iota\omega$.

PARTICIPIA PASSIVA.

CONIVGATIO

Præfens ὁ ἰσάμενός, μένη, μένον.

ᾧ ὁ ἰσαμένος, μένη, μένον.

ᾧ ὁ σαθείς, σαθείς, σαθείς.

ᾧ ὁ σαθιστός, μένη, μένον.

ᾧ ὁ ἰσαστός, μένη, νον.

MEDIORVM ἡ ἀλειτουργία.

μέστων ὁριστικῶν ἐν ἐσώ.

S. ἰσαμαι, ἰσασαι, ἰσαται.

D. ἰσάμενον, ἰσάμενον, ἰσάμενον.

P. ἰσάμεθα, ἰσαθε, ἰσαντη.

ἡ

S. ἰσάμεν, ἰσθ, ἰσατο.

D. ἰσάμενον, ἰσάμενον, ἰσάμενον.

P. ἰσάμεθα, ἰσαθε, ἰσαντο.

ᾧ.

S. ἰσασάμεν, ἰσασθ, ἰσασθ.

D. ἰσασάμενον, ἰσασάμενον, ἰσασάμενον.

P. ἰσασάμεθα, ἰσασθε, ἰσασθ.

ἡ ὁρ. 6.

S. ἰσάμεν, ἰσασθ, ἰσαρ, ἄρχησα, ut &

in cæteris modis huius uerbi.

ᾧ ὁ σαθιστός ἐν ἐσώ.

S. ἰσασθ, ἰσασθ, ἰσάμεν.

D. ἰσασθ, ἰσασθ, ἰσάμεν.

P. ἰσασθ, ἰσασθ, ἰσάμεν.

VERBORVM IN MI.

Ἐ. Ἄ.

- S. ἁγία, ἁγιασμένη,
D. ἁγιασθῶν, ἁγιασθῶν,
P. ἁγιασθῆναι, ἁγιασθῆναι.

τῶν ἁγίων ἁγίων ἐν ἐξουσίᾳ.

- S. ἁγία, ἁγία, ἁγία.
D. ἁγίασθῶν, ἁγίασθῶν, ἁγίασθῶν,
P. ἁγίασθῆναι, ἁγίασθῆναι, ἁγίασθῆναι.

Ἐ. Ἄ.

- S. ἁγίασθῶν, ἁγίασθῶν, ἁγίασθῶν,
D. ἁγίασθῶν, ἁγίασθῶν, ἁγίασθῶν,
P. ἁγίασθῆναι, ἁγίασθῆναι, ἁγίασθῆναι.

Ἐ. Ἄ.

- S. ἁγίασθῶν, ἁγίασθῶν, ἁγίασθῶν,
D. ἁγίασθῶν, ἁγίασθῶν, ἁγίασθῶν,
P. ἁγίασθῆναι, ἁγίασθῆναι, ἁγίασθῆναι.

τῶν ἁγίων ἁγίων ἐν ἐξουσίᾳ.

- S. ἁγίασθῶν, ἁγίασθῶν, ἁγίασθῶν,
D. ἁγίασθῶν, ἁγίασθῶν, ἁγίασθῶν,
P. ἁγίασθῆναι, ἁγίασθῆναι, ἁγίασθῆναι.

Ἐ. Ἄ.

- S. ἁγίασθῶν, ἁγίασθῶν, ἁγίασθῶν,
D. ἁγίασθῶν, ἁγίασθῶν, ἁγίασθῶν,
P. ἁγίασθῆναι, ἁγίασθῆναι, ἁγίασθῆναι.

τῶν ἁγίων ἁγίων ἐν ἐξουσίᾳ

CONIVGATIO

ἐνεσῶς ἴσαοι.

α. α. σήσθαι. μέ. α. σήσεσθαι.

PARTICIPIA MEDIA.

Præsens ὁ ἰσάμευθ, μέν.

α. α. ὁ σκῶμευθ, μέν.

μέ. α. ὁ σκῶμευθ, μέν.

TERTIA CONIVGATIO VERBORUM IN ΜΙ.

τῶν δεικτικῶν ἐν ὁρῇ πικῶν ἐνεσῶς.

S. δίδωμι, δίδως, δίδωσι,

D. δίδδοτον, δίδδοτον,

P. δίδδομεν, δίδδοτε, δίδδοσι. ἰων.

S. ἐδίδων, ἐδίδως, ἐδίδωσι.

D. ἐδίδδοτον, ἐδιδότην.

P. ἐδίδδομεν, ἐδίδδοτε, ἐδίδδοσι.

S. δέδωκα, δέδωκας, δέδωκε,

D. δέδωκατον, δέδωκατον.

P. δέδωκαμεν, δέδωκατε, δέδωκασι.

S. ἐδεδώκην, ἐδεδώκεις, ἐδεδώκει.

D. ἐδεδώκειτον, ἐδεδώκειτῶν.

P. ἐδεδώκαμεν, ἐδεδώκατε, ἐδεδώκασι.

α. α. α.

VERBO RVMIN MI.

ⲓⲱ, ἄ.

S. ἴδωκα, ἴδωκας, ἴδωκε,
D. ἴδωκαρν, ἴδωκάτω,
P. ἴδωκαμην, ἴδωκατε, ἴδωκαν.

ⲓⲱ, β.

S. ἴδων, ἴδως, ἴδω,
D. ἴδωρν, ἴδότην,
P. ἴδωμην, ἴδωτε, ἴδωσιν.

ⲙⲉⲗⲁ.

S. ὁῶτω, ὁῶται, ὁῶσαι,
D. ὁῶσιν, ὁῶσιν,
P. ὁῶσμεν, ὁῶσετε, ὁῶσιν.

πρὸς αὐτῶν ἐν ἑσώτ.

S. ὁῶσιν, ὁῶσιν, ὁῶσιν,
D. ὁῶσιν, ὁῶσιν,
P. ὁῶσιν, ὁῶσιν.

ⲙⲉⲗⲁ.

S. ὁῶσιν, ὁῶσιν, ὁῶσιν,
D. ὁῶσιν, ὁῶσιν,
P. ὁῶσιν, ὁῶσιν.

ⲓⲱ, ἄ.

S. ὁῶσιν, ὁῶσιν, ὁῶσιν,
D. ὁῶσιν, ὁῶσιν,
P. ὁῶσιν, ὁῶσιν.

CONIVGATIO

ⲙⲉⲗⲗⲏ, β.

S.	Λοβὶ ἢ Λόσ,	Λότω,
D.	Λότων,	Λότων,
P.	Λότε,	Λότωσαν.

ⲡⲱⲛ ⲃⲓⲕ ⲡⲓⲕⲱⲛ ⲉⲛⲃⲣⲏⲧⲓⲕⲱⲛ ⲉⲛⲉⲥⲱⲥ.

S.	Λαλοῖν,	Λαλοῖς,	Λαλῶν,
D.	Λαλοῖντε,	Λαλοῖντε,	Λαλοῖντε,
P.	Λαλοῖντε,	Λαλοῖντε,	Λαλοῖντε, ⲙⲉⲗⲗⲏ (Λαλῶν.

S.	Λαλοῖμι,	Λαλοῖς,	Λαλῶν,
D.	Λαλοῖντε,	Λαλοῖντε,	Λαλοῖντε,
P.	Λαλοῖντε,	Λαλοῖντε,	Λαλοῖντε.

ⲙⲉⲗⲗⲏ, α.

S.	Λαλοῖμι,	Λαλοῖς,	Λαλῶν,
D.	Λαλοῖντε,	Λαλοῖντε,	Λαλοῖντε,
P.	Λαλοῖντε,	Λαλοῖντε,	Λαλοῖντε.

ⲙⲉⲗⲗⲏ, β.

ⲙⲉⲗⲗⲏ	S.	Λαλοῖν,	Λαλοῖς,	Λαλῶν,
ⲙⲉⲗⲗⲏ	D.	Λαλοῖντε,	Λαλοῖντε,	Λαλοῖντε,
ⲙⲉⲗⲗⲏ	P.	Λαλοῖντε,	Λαλοῖντε,	Λαλοῖντε, ⲙⲉⲗⲗⲏ.

ⲙⲉⲗⲗⲏ, α.

ⲙⲉⲗⲗⲏ	S.	Λαλοῖμι,	Λαλοῖς,	Λαλῶν,
ⲙⲉⲗⲗⲏ	D.	Λαλοῖντε,	Λαλοῖντε,	Λαλοῖντε,
ⲙⲉⲗⲗⲏ	P.	Λαλοῖντε,	Λαλοῖντε,	Λαλοῖντε.

ⲙⲉⲗⲗⲏ

VERBORVM IN MI.

τῶν ὡποτακτικῶν ἐνεσῶς.

S.	ἐὰν διδῶ,	διδῶς,	διδῶ,
D.		διδῶρον,	διδῶρον,
P.	διδῶμεν,	διδῶτε,	διδῶσι.

πρῶτον

S.	ἐὰν δεσῶκω,	δεσῶκησ,	δεσῶκη,
D.		δεσῶκητον,	δεσῶκηρον,
P.	δεσῶκωμεν,	δεσῶκητε,	δεσῶκωσι.

ⓐ, α.

S.	ἐὰν δῶκω,	δῶκησ,	δῶκη,
D.		δῶκηρον,	δῶκηρον,
P.	δῶκωμεν,	δῶκητε,	δῶκωσι,

ⓑ, β.

S.	ἐὰν δῶ,	δῶς,	δῶ,
D.		δῶρον,	δῶρον,
P.	δῶμεν,	δῶτε,	δῶσι.

τῶν ἀπρεμφάτων

ἐνεσῶς.

διδόναι.

πρῶτον

δεσῶκεναι.

ⓐ, α.

δῶκαι.

ⓑ, β.

διδύναι.

μεν

δῶπαι,

PARTICIPIA ACTIVA.

Præsens ὁ διδούς, διδούςα, διδόν,

V

II

CONIVGATIO

① ὁ δεικνύς, δεικνύς, δεικνύς
 ② ὁ δίδύς, δίδύς, δίδύς.
 ③ ὁ δίδωσιν, δίδωσιν, δίδωσιν.

PASSIV ORVM

πρῶτον.

τῶν ὁριστικῶν παθητικῶν ἐν ἐξῶς.

S. δίδωμαι, δίδωσαι, δίδωται.
 D. διδόμενον, δίδομαι, δίδομαι.
 P. διδόμενα, δίδομαι, δίδονται.
 ④

S. ἐδιδόμην, ἐδίδου, ἐδίδου.
 D. ἐδιδόμενον, ἐδίδου, ἐδίδου.
 P. ἐδιδόμενα, ἐδίδου, ἐδίδου.

⑤

S. λέγωμαι, λέγεται, λέγεται.
 D. λεγόμενον, λέγεται, λέγεται.
 P. λεγόμενα, λέγεται, λέγεται.
 ⑥

S. ἐλέγχομαι, ἐλέγχομαι, ἐλέγχομαι.
 D. ἐλεγόμενον, ἐλέγχομαι, ἐλέγχομαι.
 P. ἐλεγόμενα, ἐλέγχομαι, ἐλέγχομαι.
 ⑦

S. ἐδίδωμι, ἐδίδωμι, ἐδίδωμι.
 D. ἐδιδόμενον, ἐδίδωμι, ἐδίδωμι.
 P. ἐδιδόμενα, ἐδίδωμι, ἐδίδωμι.

P.

VERBORVM IN MI.

P. εὐδοκίμω, εὐδοκίμῃτε, εὐδοκίμωθεν.
μετ' α.

S. εὐδοκίμομαι, εὐδοκίμη. εὐδοκίμῃσεται.

D. εὐδοκισόμηνον. εὐδοκίμῃσενον. εὐδοκίμῃσενον.

P. εὐδοκισόμηναι. εὐδοκίμῃσεναι. εὐδοκίμῃσονται.

μετ'

S. εὐδόσομαι. εὐδόσῃ. εὐδόσῃσεται.

D. εὐδοσομένον. εὐδόσῃσενον. εὐδόσῃσενον.

P. εὐδοσομέναι. εὐδόσῃσεναι, εὐδόσῃσονται.

Προστακτικῶν παθητικῶν ἐνεστώσ.

S. εὐδοσοῦ. εὐδοσῶ. εὐδοσῶμαι.

D. εὐδοσοῖσιν. εὐδοσῶσιν. εὐδοσῶσιν.

P. εὐδοσοῖναι. εὐδοσῶναι. εὐδοσῶναι.

μετ'

S. εὐδοσο. εὐδοσῶ.

D. εὐδοσοῖσιν, εὐδοσῶσιν.

P. εὐδοσοῖναι. εὐδοσῶσιναι.

μετ' α.

S. εὐδοκίμη. εὐδοκίμῃ.

D. εὐδοκίμην. εὐδοκίμῃσιν.

P. εὐδοκίμῃναι. εὐδοκίμῃσιναι.

τῶν ἐκτικῶν παθητικῶν ἐνεστώσ,

S. εὐδοκίμην, εὐδοκίμῃ, εὐδοκίμῃ.

D. εὐδοκίμῃσιν, εὐδοκίμῃσιν, εὐδοκίμῃσιν.

CONIVGATIO

P. ἀγαπῶμαι, ἀγαπῶμαι, ἀγαπῶμεν

ᾧ

S. ἀγαπῶμεν, ἀγαπῶ, ἀγαπῶτο.

D. ἀγαπῶμεθον, ἀγαπῶσθον, ἀγαπῶσθην,

P. ἀγαπῶμαι, ἀγαπῶμαι, ἀγαπῶμεν.

ᾧ, ᾧ.

S. δοξάζω, δοξάζω, δοξάζω,

D. δοξάζωμεν, δοξάζωμεν, δοξάζωμεν,

P. δοξάζωμαι, δοξάζωμαι, δοξάζωμεν, ᾧ δοξάζω.
(δοξάζω.)

με, ᾧ.

S. δοξάζωμεν, δοξάζωμεν, δοξάζωμεν.

D. δοξάζωμεθον, δοξάζωμεθον, δοξάζωμεθον,

P. δοξάζωμαι, δοξάζωμαι, δοξάζωμεν.

με, ᾧ.

S. ἀγαπῶμεν, ἀγαπῶμεν, ἀγαπῶμεν.

D. ἀγαπῶμεθον, ἀγαπῶμεθον, ἀγαπῶμεθον,

P. ἀγαπῶμαι, ἀγαπῶμαι, ἀγαπῶμεν.

ᾧ, ᾧ, ᾧ, ᾧ, ᾧ, ᾧ.

S. ἐάν ἀγαπῶμαι, ἀγαπῶ, ἀγαπῶται,

D. ἀγαπῶμεθον, ἀγαπῶσθον, ἀγαπῶσθην,

P. ἀγαπῶμαι, ἀγαπῶμαι, ἀγαπῶμεν.

ᾧ

S. ἐάν ἀγαπῶμαι, ἀγαπῶ, ἀγαπῶται,

D. ἀγαπῶμεθον, ἀγαπῶσθον, ἀγαπῶσθην,

P.

VERBORVM IN MI.

P. ἀπομύθεα, ἀπομύθε, ἀπομύττα.

ⲓⲱ, ἄ

S. ἐὰν ἀπομύθῃ, ἀπομύθης, ἀπομύθῃ.

D. ἀπομύθητον, ἀπομύθητον, ἀπομύθητον.

P. ἀπομύθητε, ἀπομύθητε, ἀπομύθητε.

τῶν ἀπομύθητων παθητικῶν,

ἐνεσῶς, ἀπομύθηται.

ⲙⲉⲧⲓ ἀπομύθηται.

ⲓⲱ, ἄ ἀπομύθηται.

ⲙⲉⲧⲓ ἀπομύθηται.

ⲙⲉⲧⲓ ἀπομύθηται.

PARTICIPIA PASSIVA.

Præsens ὁ ἀπομύθητος, ἀπομύθητος, ἀπομύθητος.

ⲙⲉⲧⲓ ὁ ἀπομύθητος, ἀπομύθητος, ἀπομύθητος.

ⲓⲱ, ἄ ὁ ἀπομύθητος, ἀπομύθητος, ἀπομύθητος.

ⲙⲉⲧⲓ ὁ ἀπομύθητος, ἀπομύθητος, ἀπομύθητος.

ⲙⲉⲧⲓ ὁ ἀπομύθητος, ἀπομύθητος, ἀπομύθητος.

MEDIORVM

ⲙⲉⲧⲓ ἀπομύθηται.

S. ἀπομύθημαι, ἀπομύθησαι, ἀπομύθηται, ἀπομύθηται.

D. ἀπομύθητον, ἀπομύθητον, ἀπομύθητον.

P. ἀπομύθητε, ἀπομύθητε, ἀπομύθητε.

ⲙⲉⲧⲓ

S. ἐὰν ἀπομύθημι, ἐὰν ἀπομύθησῃ, ἐὰν ἀπομύθησῃ, ἐὰν ἀπομύθησῃ.

CONIVGATIO

D. ἐπιθόρμιθον, ἐπιθόρμιθον, ἐπιθόρμιθον.

P. ἐπιθόρμιθα, ἐπιθόρμιθα, ἐπιθόρμιθα.

ⲓⲁ. ⲁⲩⲭⲏⲥⲱⲥ.

S. ἐπιθόρμιθον, ἐπιθόρμιθον, ἐπιθόρμιθον.

D. ἐπιθόρμιθα, ἐπιθόρμιθα, ἐπιθόρμιθα.

P. ἐπιθόρμιθα, ἐπιθόρμιθα, ἐπιθόρμιθα.

ⲁⲟⲣ. Ⲉ.

S. ἐπιθόρμιθον, ἐπιθόρμιθον, ἐπιθόρμιθον.

D. ἐπιθόρμιθα, ἐπιθόρμιθα, ἐπιθόρμιθα.

P. ἐπιθόρμιθα, ἐπιθόρμιθα, ἐπιθόρμιθα.

ⲙⲉⲧⲁ.

S. ἐπιθόρμιθον, ἐπιθόρμιθον, ἐπιθόρμιθον.

D. ἐπιθόρμιθα, ἐπιθόρμιθα, ἐπιθόρμιθα.

P. ἐπιθόρμιθα, ἐπιθόρμιθα, ἐπιθόρμιθα.

ⲧⲱⲛ ⲡⲣⲟⲥⲁⲕⲧⲓⲕⲱⲛ ⲙⲉⲥⲱⲛ ⲉⲛⲉⲥⲱⲥ

S. ἐπιθόρμιθον, ἐπιθόρμιθον, ἐπιθόρμιθον.

Primū D. ἐπιθόρμιθα, ἐπιθόρμιθα, ἐπιθόρμιθα.

Indefinitum P. ἐπιθόρμιθα, ἐπιθόρμιθα, ἐπιθόρμιθα.

ⲁⲩⲭⲏⲥⲱⲥ.

S. ἐπιθόρμιθον, ἐπιθόρμιθον, ἐπιθόρμιθον.

D. ἐπιθόρμιθα, ἐπιθόρμιθα, ἐπιθόρμιθα.

P. ἐπιθόρμιθα, ἐπιθόρμιθα, ἐπιθόρμιθα.

ⲧⲱⲛ ⲉⲛⲉⲥⲱⲥ.

ut sup. S. ἐπιθόρμιθον, ἐπιθόρμιθον, ἐπιθόρμιθον.

VERLORVM IN MI.

D. Ἀπορίσθων, Ἀπορίστων, Ἀπορίστων.

P. Ἀπορίσθαι, Ἀπορίσται, Ἀπορίσται.

Ἐ. Ἐ.

S. Ἀπορίσθων, Ἀπορίστων, Ἀπορίστων.

D. Ἀπορίσθων, Ἀπορίστων, Ἀπορίστων.

P. Ἀπορίσθαι, Ἀπορίσται, Ἀπορίσται.

Ἐ. Ἐ.

S. Ἀπορίσθων, Ἀπορίστων, Ἀπορίστων.

D. Ἀπορίσθων, Ἀπορίστων, Ἀπορίστων.

P. Ἀπορίσθαι, Ἀπορίσται, Ἀπορίσται.

Ἐ. Ἐ. Ἀπορίσθων, Ἀπορίστων, Ἀπορίστων.

S. Ἀπορίσθων, Ἀπορίστων, Ἀπορίστων.

D. Ἀπορίσθων, Ἀπορίστων, Ἀπορίστων.

P. Ἀπορίσθαι, Ἀπορίσται, Ἀπορίσται.

Ἐ. Ἐ.

S. Ἀπορίσθων, Ἀπορίστων, Ἀπορίστων.

D. Ἀπορίσθων, Ἀπορίστων, Ἀπορίστων.

P. Ἀπορίσθαι, Ἀπορίσται, Ἀπορίσται.

Ἐ. Ἐ. Ἀπορίσθων, Ἀπορίστων, Ἀπορίστων.

S. Ἀπορίσθων, Ἀπορίστων, Ἀπορίστων.

D. Ἀπορίσθων, Ἀπορίστων, Ἀπορίστων.

P. Ἀπορίσθαι, Ἀπορίσται, Ἀπορίσται.

PARTICIPIA MEDIA.

V v

CONIVGATIO

Præfens, ὁ δολόμυθος, νη, νον.

ὁ δολόμυθος, νη, νον.

ὁ δολοσόμυθος. νη, νον.

QVARTA CONIVGATIO VERBORUM in μι.

ΟΕΙΣΤΙΚΩΝ ΕΝΟΡΗΤΙΚΩΝ ΕΝΕΣΩΣ.

S. ζεύγνυμι, ζεύγνῃς, ζεύγνῃς,

D. ζεύγνῃς, ζεύγνῃς.

P. ζεύγνῃς, ζεύγνῃς, ζεύγνῃς, καὶ
ἰωνικῶς ζεύγνῃς.

πρὸς

S. ἐζεύγνῃς, ἐζεύγνῃς, ἐζεύγνῃς,

D. ἐζεύγνῃς, ἐζεύγνῃς.

P. ἐζεύγνῃς, ἐζεύγνῃς, ἐζεύγνῃς.

αὐ.

S. ἐζεύξα, ἐζεύξαις, ἐζεύξαις,

D. ἐζεύξατον, ἐζεύξαις.

P. ἐζεύξαμεν, ἐζεύξατε, ἐζεύξαν.

μετὰ.

S. ζεύξω, ζεύξεαις, ζεύξεαις,

D. ζεύξεαις, ζεύξεαις,

P. ζεύξομεν, ζεύξετε, ζεύξομαι.

ΠΡΟΣΑΚΤΙΚΩΝ ΕΝΟΡΗΤΙΚΩΝ ΕΝΕΣΩΣ,

S. ζεύξω

VERBORVM IN MI.

S. ζεύγνυθι, ζευγνύτω
 D. ζεύγνυρν, ζευγνύτων,
 P. ζεύγνυτε, ζευγνύτασθιν.
 τῶν ὀγκτικῶν ἐνεσῶς.

S. ζευγνύοιμι, ζευγνύοις, ζευγνύοι,
 D. ζευγνύοιρν, ζευγνύοιτω,
 P. ζευγνύοιμεν, ζευγνύοιτε, ζευγνύοιεν.
 αὐτολικοῦ ἀττικῶς.

S. ζεύξαι, ζεύξαις, ζεύξαιε,
 τὰ λοιπὰ ἀπολείπει αἰ, πλὴν
 ζεύξαιαν.
 τῶν ὀγκτικῶν ἐνεσῶς.

S. ἐὰν ζευγνύω, ζευγνύῃς, ζευγνύῃ,
 D. ζευγνύητον, ζευγνύητον,
 P. ζευγνύωμεν, ζευγνύητε, ζευγνύωσι.
 τῶν ἀπὸ μεφάτων

ἐνεσῶς ζευγνύναι.
 οἱ ἑτέροι χρονοὶ ἀχρηστοί.

PARTICIPIA ACTIVA.

ὁ ζευγνύς, τὸ ζευγνύντος.
 Præsens ἡ ζευγνύσα, ἡ ζευγνύσισ.
 ὁ ζευγνύν, τοῦ ζευγνύντος.
 Et abarytono, ὁ ζευγνύων, τὸ ζευγνύοντος.

CONIVGATIO
PASSIVORVM PA
RADIGMA.

ΟΕΙΣΙΚΩΝ ΠΑΘΗΤΙΚΩΝ ΕΝΕΣΩΣ.

S. ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται.

D. ζευγνύμεθον, ζεύγνυσθον, ζεύγνυσθον,

P. ζευγνύμεθα, ζεύγνυσθε, ζεύγνυτη.

πρ

S. ἐζευγνύμην, ἐξεύγνυσσο, ἐξεύγνυρ.

D. ἐζευγνύμεθον, ἐξεύγνυσθον, ἐζευγνύσθω,

P. ἐξευγνύμεθα, ἐξεύγνυσθε, ἐξεύγνυτη.

τῶν προσκτικῶν παθητικῶν ἐνεσῶς

S. ζεύγνυσσο, ζευγνύσθω,

D. ζεύγνυσθον, ζευγνύσθων.

P. ζεύγνυσθε, ζευγνύσθων

τῶν ἀπρεμφάτων παθητικῶν.

ἐνεσῶς ζεύγνυσθαι.

Reliqua tempora omnino desideran-
tur.

PARTICIPIA PASSIVA.

Præsens

ὁ ζευγνύμεθ	το μένου
ἡ ζευγνύμενη,	θι μένης.
ὁ ζευγνύμενον,	το μένου.

VERBORVM IN MI.

μέσος ἄοις Θ.

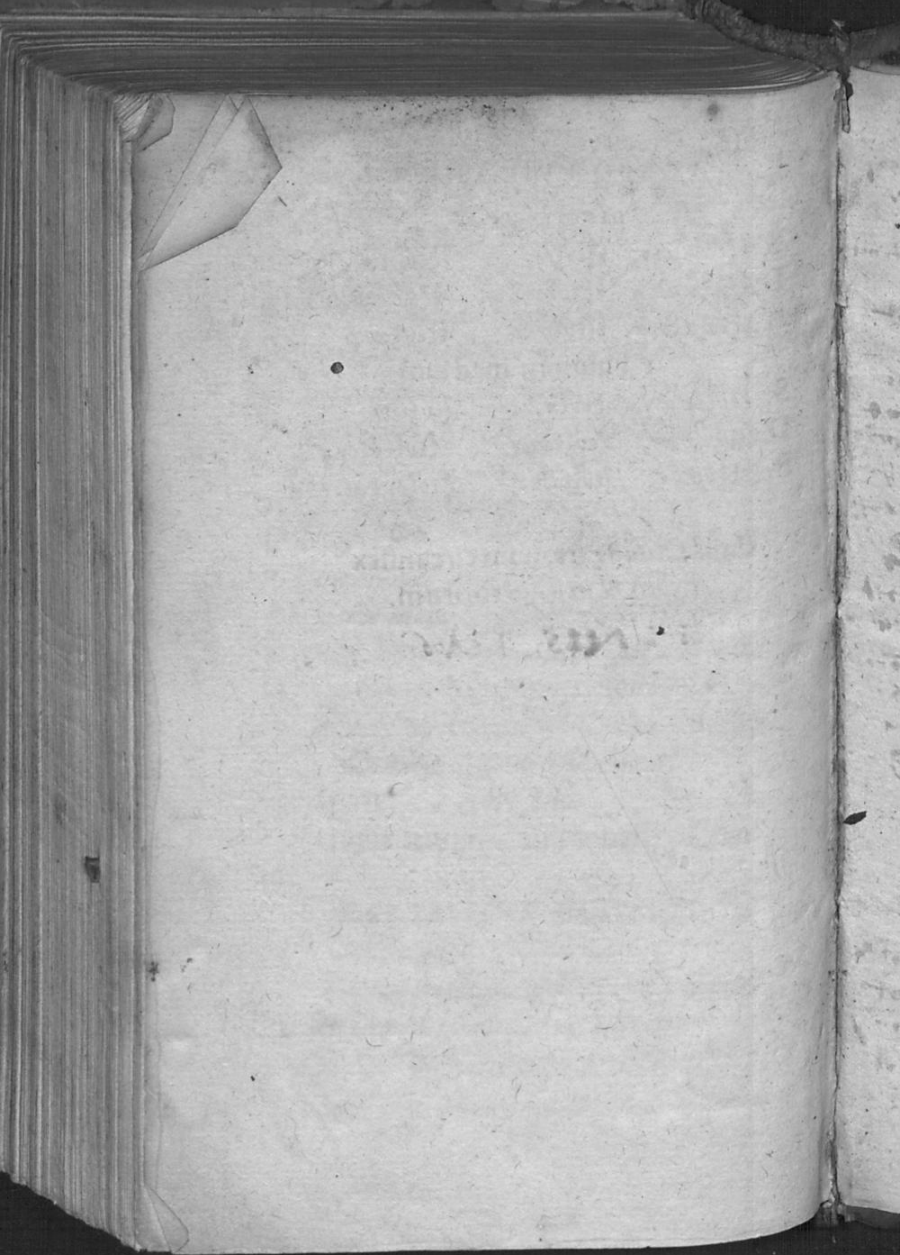
- S. ἐξελξάμην, ἐξεύξω, ἐξεύξατο
 D. ἐξελξάμεθον, ἐξεύξαμεθον, ἐξεύξατο
 P. ἐξεύξαμεθα, ἐξεύξατε ἐξεύξαντο

Futurum medium.

- S. ξεύξομαι, ξεύξῃ, ξεύξετ
 D. ξελξόμεθον, ξεύξεσθον. ξεύξεσθον,
 P. ξελξόμεθα, ξεύξεσθε ξεύξονται.

Finis Coniugationum circumflex
 orum, & in μι, uerborum.

FINIS, ΤΕΛΟΣ

274.116 X 33.95

Quoniam habentur et potissimum regulae
prima est: Si penultima longa natura fuerit
circumflexum habebit accentus: et si longa
brevis est. Si brevis.

Secunda: Si ultima etiam longa fuerit tunc
habebit accentum: et Aeneas, fidem.

Tertia: Si longa penultima positione fuerit acuti
possidit accentum: et, Enclitica matelli.

Quarta regula: si brevis penultima fuerit
accentum rejiciet in ante penultimam: et
dominus, bellus, pascua, murecula mulieris.

De dissyllabis dictionibus. Quoniam syllabae
harum dictionum semper penultima sine bre-
ui sita. Longa fuerit accipit
habebit quod non quilibet indiffe-
renter. Nam si longa naturae fuerit
prior, altera brevis; tunc prior est
cuius labitur et nominatur Roma, for-
am. alioquin acutae penultima
fuit et ambobus et si penultima
habetur sita quibus et ultima longa
et datus; dux, manus.

Quarta res ablativis praecedit acutae
De dissyllabis Monosyllabis.

Monosyllabae dissyllabae si longae fuerint
quoniam tunc habebunt et si non
longae sunt si longa fuerint positione
sunt acutae: et fax, pro, non ita
talia. Si longa natura fuerint inflexae
tunc deponuntur: et non, quod, res. Enclitica
per se generabilis apud Latinos accentes

G 143

Imitatio Sapientia Timor Domini

~~Sinperbis~~ ~~Rehmit~~ Deus 15 44

~~MDXLIII Jar~~

in fine dictionis non potuit. Inquit
descriptio nra. Quia in 43 ad verbum
et reliqua partibus orationis quod nomen
partis non nra videri potest ac cunctis
Collo cantibus, quod, gratias, et dicitur pulchre
maxime. Circumpositio

~~Herr~~ Herr beno unpreist, unfigen
 prä parat in sein

H. a. gracilis iactans
imponit

4 rad der Lösung in die Stoffe
8 - 9 - 10 - 11 - 12

Christi ro. Lib. p. 100. 1000

